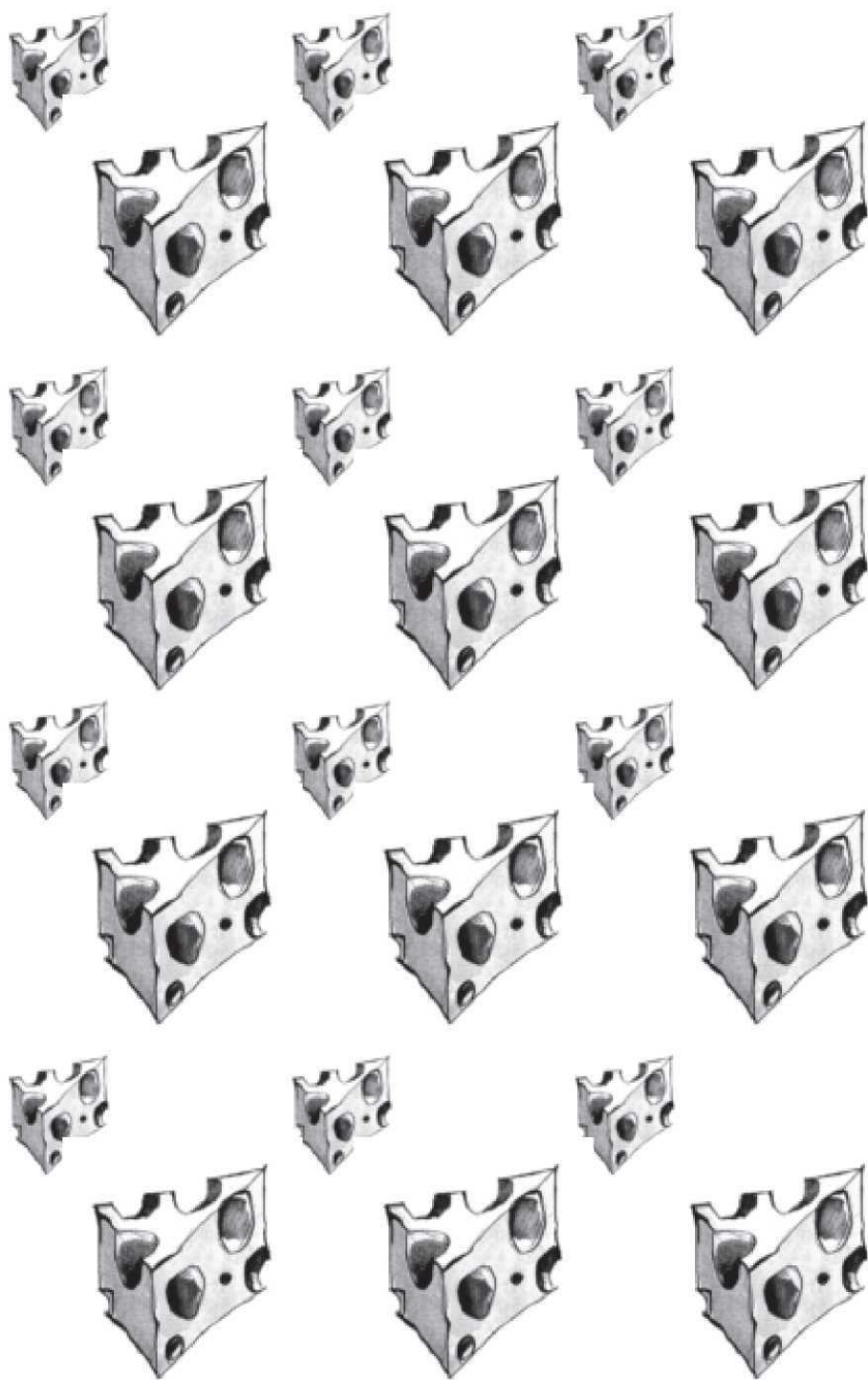
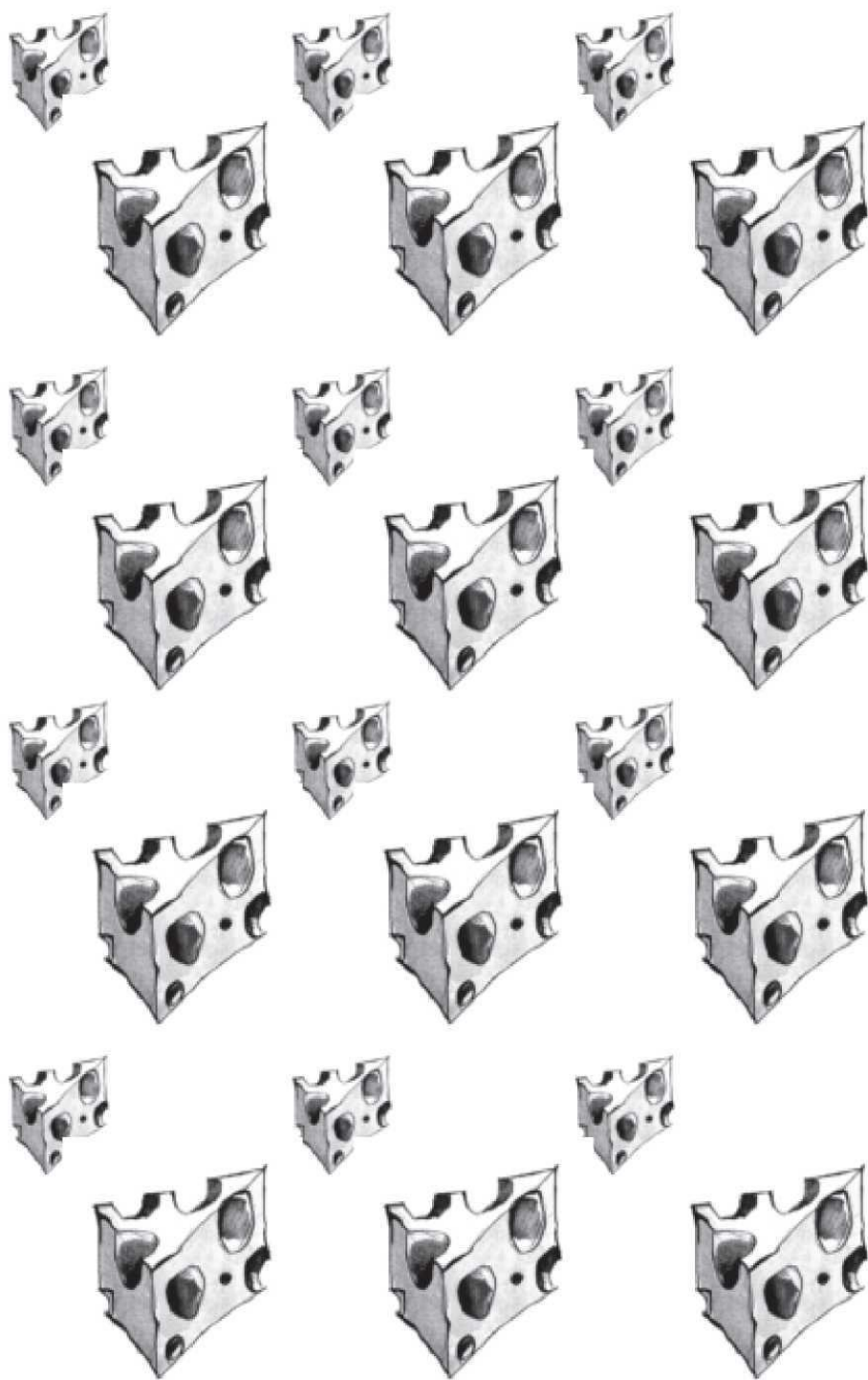

ALATORAN

Lars Daneskov

**İNAM, ÜMİD VƏ
QORQONZOLA**

Lars Daneskov
və
Pernille Lykkegard

Lars Daneskov (mətn)
Pernille Lykkegard (illustasiya)

İnam, ümid və qorqonzola

uşaqlar üçün roman

Tərcüməçi: **Anar Rəhimov**
Redaktor: **Fidan Müşfiq**
Kompüter dizaynı: **Turqut Qaraca**

182 səh. Qiyməti 8 manat.

Çap tarixi: 02.09.2022

Format: 17x25

Smørhår og duksedrenge © Lars Daneskov & Politikens Forlag, Copenhagen 2015.

Illustrated

by Pernille Lykkegård. Published by agreement with Gyldendal Group Agency.

Pruttebukser og båthorn © Lars Daneskov & Politikens Forlag, Copenhagen 2014.

Illustrated

**by Pernille Lykkegård. Published by agreement with Gyldendal Group Agency; and
(c) a copyright notice for the translation of the Work.**

© Alatoran 2022

www.alatoran.com

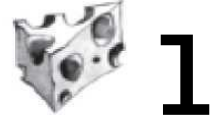
E-mail: rasim.karaca@gmail.com

Telefon: (012)4953416

Danish Arts
Foundation

**The translation of this work was Supported
by a grant from the Danish Arts Foundation**

Biğ və uzun qollar

Bu hekayə daha çox pendir haqqındadır. Eyni zamanda biğ, uzun qollar və tüklü kürəyi olan adamdan bəhs edir. Amma hər şeydən əvvəl Anton haqqındadır; hansı ki, o, anasına kömək etmək istəyirdi, amma hər şey birdən-birə pisləyə doğru dəyişdi.

Anton elə də ətli-qanlı deyildi, amma məktəbdə daha bir Anton olsaydı, əlbəttə, onu kiçik Anton deyə çağıracaqdılar. Yaxud zolaqlı Anton deyəcəkdilər. Fərqi yoxdur, nə vaxt görsəniz, onun saçları həmişə pırpız olurdu, elə bil yuxudan indicə durmuşdu.

Amma Anton məktəbdə yeganə idi, bəli, əslində bütün şəhərdə tək idi, ona görə də hamı onun kim olduğunu bilirdi. Onun gülməli saçları vardı, əlində pendir, böyük velosipedlə anasının başına dolanırdı.

Anton əsas küçənin aşağısındakı balaca sarı evdə yaşayırdı. Bu, həmin küçə idi ki, bütün mağazalar orda yerləşirdi. Anton Pendir evi və Torben qadın geyimləri mağazasının kəsişməsində - düz Pappa Pizzanın yanında yaşayırdı. Evdə yaşayan başqa bir qadını ana çağırırdılar. Daha doğrusu, Anton belə deyirdi. Başqa şəhər camaatı isə ona Pendir xanım deyirdi.

Ana doğrudan da yaxşı pendir satırdı. O, mağazalardakı bütün çətin pendir adlarını deyə bilirdi. Gorqonzola. Emmentaler. Mozzarella. Roquefort.

O, həmçinin pendir adlarını hərf-hərf necə demək lazım olduğunu da bilirdi. Hansı pendir hansı ölkədən gəlib və neçə yaşındadır! Anton isə

sadəcə, onların qoxularını bilirdi. Pamersan bunlardan ən pisi idi. O, bir az gün vurmuş rezin ayaqqabı iyi verirdi.

Ana şəhərin başqa qadınlarına oxşamırdı. Məsələn, o, yuxarıdakı rəqs məktəbində taqqıltı ilə hündürdaban ayaqqabısını həmişə yerə vuran Mollinin anasından fərqli olaraq, başmaq geyinirdi. Mollinin anasından kök idi, baxmayaraq ki, Mollinin anası indi çox arıqdır. Ananın saçları da fərqli idi. O, büsbütün qırmızı rəngdə idi. Xüsusən, o, gözəllik salonundan yenicə çıxanda. Elə bil ki, Antonun alov və yerkökü çəkdiyi qələmqabının içindən çıxmışdı.

Ananın bərkdən gülməyi vardı. Anton öz otağının pilləkənlərində oturanda mağazanın aşağısındakı yoldan onun gülüşünü tez-tez eşidərdi. O, həm də hündürdən danışır və bəzən fit çalardı. Anton onun fitlə hansı musiqi çaldığını həmişə eşidə bilmirdi, bəzən səs yox, sadəcə, hava gəlirdi. O, tortun üstündəki şamları üfürən adama bənzəyirdi. Amma hətta ana səssiz fit çalsa da, Anton bunu çox xoşlayırdı. Bu o demək idi ki, qadın xoşbəxt idi. Bəzən ana uzun-uzadı susur, lal-dinməz oturur, hətta pıçıltısı da eşidilmirdi. Bu, onun yorğunluğuna görə idi.

O bəzən axşamlar yatağında yatmaq əvəzinə divanda yuxulayırdı. –“Güman ki, pendirə görədir” - Anton düşünürdü.

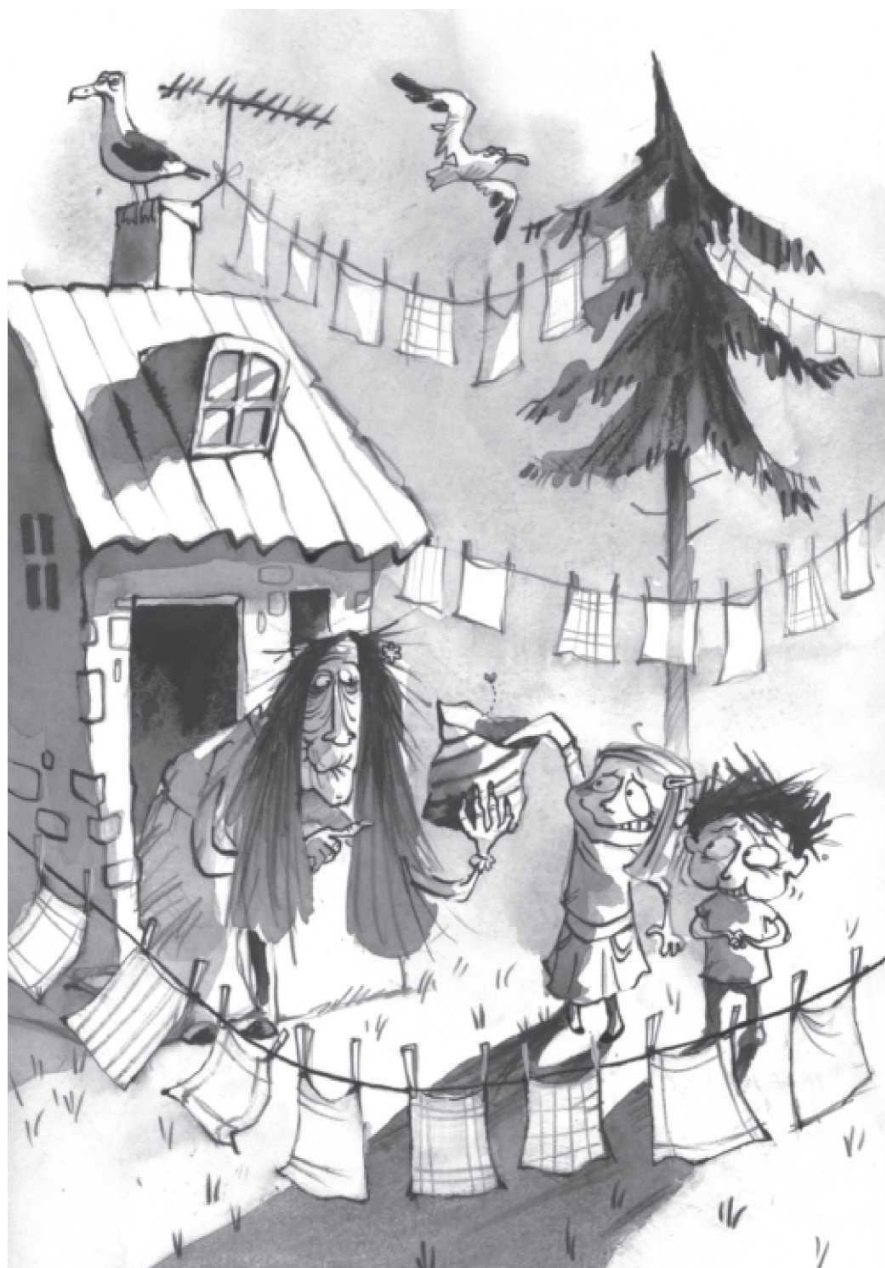
Ana sakit olanda Anton bilmirdi, nə etsin. O, istəyirdi ki, anası yenə gülüb fit çalsın.

Bəzən, o, Molli, cənab Xeyirxah və başqalarının məktəbdə etdikləri barədə hekayələr danışardı. Qadın bunu xoşlayırdı, Antonun onun üçün xüsusi hazırladığı şeyləri görəndə çox sevinirdi. Məsələn, bir dəfə, Anton onun üçün gildən qar adam düzəltmişdi. Həmin gün divanda yuxuya getməmişdi. O, demişdi ki, bu, onun indiyə kimi gördüyü ən gözəl qar adamıdır.

- Burnunun ucunun qırıldığı bilinmirdi. - O dedi.

Antonun atası yox idi. Ya da ola bilsin, var idi, onu yaxşı xatırlamırdı. Antonun yatağının altındakı qutuda atasının şəkili var idi, amma bu fotonu illər əvvəl görmüşdü.

O, hərdən poçtla hədiyyə alırdı. Daha çox Milad və ad günlərində gələrdi hədiyyələr. Bir qayda olaraq, həmişə ona balaca bir köynək, ya da çoxlu rəngli oyuncaq alardı. Çünki kiçik olanda bu oyuncaqlarla oynamağı sevirdi. Antonun atasının yeni həyat yoldaşı və uşaqları var idi. Antonda onların şəkli də var idi. Amma indi axşam idi. Anton vanna otağındakı aynanın qarşısında dayanıb, dilini uzatdı. O, gələn həftə məktəbdə olacaq böyük kostyum mərasimi üçün paltar tapmağa çalışırdı. Anton ananın paltolarından birini geyinmişdi. Onun açıq-mavi zolaqları var idi və dizlərinə qədər çatırdı.

- Sən axmağa oxşayırsan - Anton öz-özünə mızıldandı.

- Yox -Ana dedi.

- Bəli, inanmırsan, özün bax. Mən həkimə oxşayıram. Ya da kolba-sa satana.

- Sən əsl pendir satana oxşayırsan. - Anası gülümsədi və onun saç-larını sıgalladı.

- Əgər mənim pendir süzgəcim yoxdursa, deməli, pendir satana ox-şamıram. - Anton dedi.

- Yaxşı onda mənim süzgəcimi götür.

- Əgər sən bunu məktəbə götürsən, bu... - Anton öz-özünə dedi və paltarın düymələrini açdı.

- Bəlkə, sənə balaca saqqal çəkək? Beləcə, sən ananın balaca kişisi olarsan.

Ana yenidən əlini Antonun saçlarında gəzdirib gülümsədi. Ondan pendir qoxusu gəlirdi. O, bütün gününü mağazada keçirəndə belə olur-du. Bu gün güman ki, pomersan pendiri çox idi. Anton tələsik başını çe-virdi.

- Mən düşünürəm ki, başqası olmalıyam.

Ana ona baxdı.

- Biz yəqin ki, nəşə tapmalıyıq. Sadəcə, bir həftə qalıb. -dedi və getdi.

Anton onun mətbəxdə oxumağını eşidirdi. Şən mahnılar idi və onun şən mahnılar oxuduğunu yaxşı bilirdi. Bu gün çərşənbə günü idi və çər-şənbə günləri televizorda Don Amoru izləyirdilər. Don Amor Ananın se-vimli qəhrəmanı idi. O, "İnam, Ümid və Amor"un əsas qəhrəmanı idi. Hətta gec olsa belə, Antona oyaq qalmağa icazə verilirdi. Onlar birlikdə divanda daha yaxın otururdular və Anton yorğanını otağdan gətirdi. Bə-zən onlar hətta dondurma yeyirdilər.

- Dondurucuda uzanmaq təhlükəlidir. - Anton onun nə demək istə-diyini anlamırdı.

O dondurmanı xüsusi təhlükə hesab etmirdi. Bu gecə dondurma yemədilər. Onlar sadəcə, divanda əyləşmişdilər. Ana şamları yandırdı və hələ də azca pammersan qoxusu gəlirdi. "Don Amor" başlayana kimi o, zümzümə edirdi. Hər çərşənbə günü eyni şeyləri edirdi. Don Amor uzun bıqları, sürətli sürəndə od püskürən qırmızı uzun maşını olan detektiv idi. Hər çərşənbə günü Don Amor təhlükəli cinayətkarları tutmağa gedir və tez-tez dar paltarlar geyinən Lola Star adlı xanımı öpürdü. Anton ən çox Don Amorun avtomobil sürməyini və cinayətkarları tutmağını sevirdi. O, başa düşmürdü ki, nəyə görə Lola Star Don Amor onu öpəndə gözlərini bağlayırdı. O, çox dodaq boyası çəkirdi və Anton düşünürdü ki, bu yaxşı şey deyil. Ana dodaq boyası çəkmirdi.

Bir dəfə Ana məktubda Don Amorun şəklini almışdı. Şəklin üstünü Don Amor özü yazmışdı: "Hörmətlə Don Amor..." - burda dayandı. Ana hər halda belə dedi. Anton özü oxumurdu. Don Amor çox əyri yazmışdı. O, balaca ürək də çəkmişdi. Don Amorun şəkili Antonun Anaya verdiyi maqnitlə soyuducudan asıldı. Maqnitdə M təsvir edilmişdi.

Bu gecə Don Amor uzaqdakı oğrunu tutmalı idi. Oğru qərribə səslə qoca zəngin qadının daş-qaş dolu mücrüsünü oğurlamışdı. İndi Don Amor Lola Starla birlikdə qırmızı idman avtomobilinin yanında dayanmışdı. Birdən Ana qərribə bir şey dedi:

- Sən belə adam olmalı idin. – Ana köks ötürdü.

Anton ona baxdı.

- Amma sənin üçün mən varam.

- Hə, amma sən nə demək istədiyimi bilirsen. – Ana dedi. – Uzun bıqlı, əli bütün hündür rəflərdəki pendirlərə çata bilən ucaboy, yaraşıqlı kişi. Çox güclü... Sən bilirsen ki, mən nə demək istəyirəm.

Əslində, Anton sakit deyildi. O yenidən balaca qar adamının yanındakı televizora baxdı. İndi Don Amor qollarını Lola Starın belinə doladı. Bu o deməkdir ki, bir azdan mütləq onu öpəcəkdə. Sonra Anton yenidən

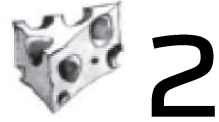
anasına baxdı. Lal-dinməz oturmuşdu. O düşündü ki, qadının gözləri bir az kədərlidir.

Don Amor televizorda oğrunu tutanda o, gözlərini qırpmadan ora baxırdı. Qəribə səsle danışan yaşlı qadın daş-qasını geri alıb sevindi və lap axırda Lola Starın qırmızı idman maşının yanında onu qucaqlayıb öpdü. Gözləri bağlı, başı aşağı. Ana gülümsədi. Anton yatmağa gedəndə ananın dedikləri haqqında fikirləşdi. O, belə bir insan olmalı idi. O, bununla nə demək istəyirdi? Don Amor kimi? Don Amor da onun kimi Pendir evində işləməli və önlük geyinməli idi? Don Amurun idman avtomobili var idi deyə, Anton pendir velosipedini sürməməli idi? Əgər Don Amor qəfildən gedib üst rəflərdəki pendirləri götürməkdə anaya kömək etsəydi, televizorda buna nə ad qoyardılar?

Anton yorğanı çənəsinə qədər çəkdi. Yatağın yanında işıq yanırdı. Bu, həmişə belə olub. O, qaranlığa nifrət edirdi. Sanki qaranlıqda daha çox səs eşidilirdi. Pərdədən kölgələr canlı görünürdü, sanki otaqda kimsə dayanmışdı. Küçədən gələn maşın səsləri nərə çəkən heyvanları yada salırdı. Ona görə də işığı yanılı qoyurdu.

Bu axşam Anton xeyli gec yatdı. Aananın divanda əyləşərkən baxışlarındakı kədər haqqında düşünürdü. O, qaşlarını düyünləmişdi və çox zəhmli görünürdü. Yəqin ki, çox əsəbiləşmişdi. Anton nəse etməli idi. O, bunu bilirdi.

Əgər heç nə etməsəydi, Ana bütün axşamı fit çalıb xoşbəxt olmaq əvəzinə, divanda oturub susacaqdı. Anaya uzun bıqlı, uzun qollu bir kişi lazım idi. Görüləsi bircə iş vardı: Anton kömək etməli idi ki, onu tapsın. O, hər şeyin öhdəsindən gələ bilən yeganə insan idi. Ananı ancaq o xoşbəxt edə bilərdi. Vaxtilə qar adamı ilə necə olmuşdusa, eynən elə.

AXTARILANLARIN SİYAHISI

Növbəti gün Anton Molli ilə bir yerdə məktəbdən evə velosipedlə gəldi. Molli velosipedin qabağındakı kuryer səbətinin üstündə oturdu. Bütün pendirlər həmişə orda olurdu. Velosipedin zənciri şaqqıldadı, ped dal boşə çıxdı, zəncir təkərin oxlarına ilişdi. Molli qarşıda oturduğu üçün Anton bütün gücünü sərf eləmişdi. Döngə yaxınlaşdıqda Molli sağ və sol əlini uzatmaqla arxadakı maşınlara işarə edir, çuxurları sayırdı. Molli məktəbdən səkkiz çuxur, üç döngə uzaqda yaşayırdı.

Molli Antonun ən yaxın dostu idi. O, yeganə insan idi ki, Antonun qıvrım saçlarına, balaca boyuna sataşmırdı. Onlar Molligildə olanda soyuducudan “Cola-Cola” götürürdülər. Mollinin otağında öz kompüteri və çoxlu rahat yorğan-döşək vardı. Onun həmçinin qəpiklə işləyən saqqız avtomatı vardı. Onun içi çiyələk dadı verən və qabarcıq saqqızlarla dolu idi.

Molli avtomatın içinə qəpik atdı. Ordan saqqız düşdü. Onun qəpikləri bitəndə açarı tapdı və balaca çəkməcəni açıb qəpikləri götürərək onları təzədən istifadə elədi. Molli Antondan daha çox pul götürmüşdü, çünki onun valideynləri evdə çox olmurdular. İndi bütün otaq çiyələk və gül qarışıqlı saqqız ətri verirdi və saqqız çeynəməkdən Antonun çənəsi ağrıyırdı. “Coca-Cola”-asını bitirmək üzrə idi. O, Ananın dünən axşam nə dediyini danışdı.

- O bununla nə demək istəyir – Molli soruşdu.

- Mən bilmirəm. Sadəcə dedi ki, kaş ki, belə bir insan olardı. Uzun qollu, uzun bıqlı.

- Böyüklər çox qəribədir. – Molli ah çəkdi – Siz onu hara aparacaqsınız?

- Bilmirəm. Vaxtilə mənim qvineya donuzum var idi. Çarpayının yanındakı qutuda yaşayırdı. – Molli ciddi-cidi dedi.

- Uzun qolları olan adam çarpayının yanında, qutunun içində yaşaya bilməz.

- Sən haqlı ola bilərsən. – Anton dedi – Mənim qvineya donuzum da axırda ölmüşdü.

- O kişidən nə üçün istifadə edəcək? – Molli soruşdu.

- O, yuxarı rəflərdəki pendirləri götürməlidir – Anton dedi.

- Onlar çox ağırdır?

Anton başını tərpətdi. Ananın pendirləri doğrudan da ağır idi. Onlardan bəziləri təkər qədər böyük idi. Ana onlardan birini götürməyə məcbur olanda təngnəfəs olur, qıpqırmızı qızarırdı. O, yuxarı rəflərə kiçik pilləkənlə çıxırdı.

- Sən haqlısan. Biz ona belə bir adam tapmalıyıq. – Molli dedi. – Amma biz belə adamı hardan tapaq? Uzun qollu, uzun bıqlı...

Molli gözlərini qıydı. Sonra o, qışqırdı və Anton tamamilə çaşdı.

- Bildim! Mən bilirəm kim onu edə bilər. Cənab Xeyirxah!

- Cənab Xeyirxah. – Anton sıçradı və “Coca-Cola”nın qazı onun burunda çıxdı.

- Ananın cənab Xeyirxahı olmamalıdır.

- Onda biz məktəbdə azad olacağıq. – Molli dedi.

Anton sıçradı və kəkələdi.

- Yaxşı, amma hər şeydə ondan istifadə edə bilməyəcək. Onun qolları uzun deyil. Həm də o lazımı qədər güclü deyil. Onun qolları çöp kimidir.

- Amma onun bıığı var. – Molli dedi.

Anton “Coca-Cola”sını boşaltdı. İkinci variant doğru idi. Cənab Xeyirxahın bııqları var idi. Həqiqətən də onun bııqları elə böyük idi ki, yuxarı dodağını bağlamışdı. Amma cənab Xeyirxah müəllim idi. Yəqin ki, məktəbin ən pis müəllimi. Anton cənab Xeyirxahın lövhədə yazdıqlarını oxuya bilmirdi. O, sirk təlxəyi kimi dama-dama gödəkcə geyinirdi. Qəhvə və şüşə konfet iyi verirdi, bu qoxu Antonun üstündən bir saat çəkilmirdi. Bu, tez-tez olurdu. Antonun ürəyi bulanırdı.

Cənab Xeyirxahın böyük arı kimi vızıldayan mopedi vardı. Mopedin arxasına köhnə süd səbəti bağlamışdı. O, danışanda balaca qurbağa səsi çıxarırdı. Anaya belə adam lazım ola bilməzdi. Onun istədiyi adam cənab Xeyirxah kimi deyildi.

- Onda biz başqa adam tapmalıyıq. – Molli dedi.

- Bəs sənin atan?

- Yəni nə? – Molli soruşdu.

- Ola bilər ki, Ana onu borca götürsün?

Molli bir qədər susdu.

- Məncə, bu yaxşı olmayacaq. Çünki anama lazımdır.

- Nə üçün?

Molli çənəsini qaşıya-qaşıya xeyli düşündü. O, gözlərini tamamilə qıydı.

- Mürəbbənin ağzı çox sıx olanda anama kömək edir.

- Yaxşı, başa düşürəm. – Anton dedi.

-Onların musiqiyə ehtiyacı olanda məktəbdə musiqi avadanlığını işə sala bilən yeganə şəxs odur.

- Onun uzun qolları var? – Anton bilmək istədi.

Molli ciddi-ciddi baxdı.

- Əlbəttə, vaxtilə rəqqas idi. Hətta elə ki, əlini uzadanda yanındakı qadına toxuna da bilərdi. Onlara nəşə atmaq lazım olar. Ona görə də uzun qollara ehtiyac var.

Anton Mollinin atasının rəqqashlığı haqqında hər şeyi bilirdi. Mollinin anası da rəqqas idi. Evdə onların rəqs etdiyi vaxtlarda çəkirdikləri əla şəkillər vardı. O vaxtdan çox illər keçmişdi. Molli hələ doğulmamışdı. Çoxlu kubokları da vardı. Onlar podiumda işıqların altında dayanmışdılar. Mollinin anası bütün şəkillərdə gülümsəyirdi. O, qısa ətkdə idi, dişləri mirvari kimi gözəl idi. Şəkillərin çoxunda onun əlində çiçək bağlamaları var idi. O vaxt onlar rəqs müsabiqəsinin qalibi olmuşdular.

Mollinin atası isə şəkillərdə pis düşmüşdü. O, həyatda bu qədər kök deyil və saqqalı da o qədər çox deyildi. Şəkillərdə kəpənək taxmışdı, saçları qara və parlaq idi.

Anton düşündü ki, sanki onlar köhnə şəkillərdəki Torben qadın paltarı dükanında pəncərə kənarına qoyulan oyuncaqlara bənzəyir.

Mollinin atası və anası uzun müddət idi rəqs etmirdilər. Xüsusən Mollinin atası. Onun ayağı axsayırdı. O, rəqs vaxtı əzilmişdi. Bu, Antonun adını bilmədiyi rəqs vaxtı olmuşdu. O indi Mollinin anası ilə bir yerdə "Center Dans & Sol" rəqs məktəbində çalışırdı. Buna görə də Molli evdə tək olurdu və istədiyi qədər "Coca-Cola" ala bilirdi. Mollinin anası şəhərdəki adamlara hər cür rəqs etməyi öyrədirdi. Bütün rəqslərin adları var idi və onlar Ananın pendirlərinin adları kimi çətin idi.

Jitterbug. Quickstep. Cha-cha-cha. Pasodoble. Sadəcə, onların qoxusu yox idi.

Mollinin atasının işi musiqini səsləndirib dayandırmaqdan ibarət idi. O, Mollinin anasına rəqsdə kömək edə bilmirdi, çünki ayağı axsaq idi. Açarı da o tapırdı. Solariumda süni günəş şüaları qəbul etmək istəyən olanda da çəkməcəni açıb açarı götürən o idi. Bir dəfə Anton Mollinin anasının atasını danladığını eşitmişdi. Onu cənab Fedberq adalandırırdı və deyirdi ki, o çox tənbəldir və ortada yeyib qıraqda gəzir. Mollinin atası deyirdi ki, bunun səbəbi axsaq olmasıdır. Anton düşünürdü ki, onun axsaqlığı sonralar daha da çoxaldı.

O, heç vaxt “slowfox” rəqsini sınınamamışdı. Bu, soyuduca dondurma saxlamaqdan daha təhlükəli idi.

- Mən bir dəfə eşitdim ki, pişik uzağa qaçıb. – O, dedi.

Molli qəfildən dedi:

- O, tapıldı. Çünki onun sahibi işıq dirəyinə elan yapışdırmışdı. Ola bilər ki, biz Ana ilə bir yerdə bunu sınaya bilərik.

- Ananın pişiyi yoxdu. – Anton dedi.

- Sən başa düşmədin, mən nə dedim. – Molli dedi. – Biz elan hazırlayacağıq ki, uzun qolları və bığı olan güclü adam axtarıq. Ola bilər, kimsə onu tapmaqda bizə kömək etdi.

Anton gülümsədi və ayağa qalxdı. Bu fantastik plan idi. Anton bilirdi ki, Molli kömək edə bilər. Poster lazım idi. Başqa nə?

Amma sonra nəse fikirləşdi və yorğun halda oturdu.

- Mən yazmağı bacarmıram. – O, dedi.

- Mən bacarıram. – Molli dedi. – Rəqs məktəbinin bütün posterlərini mən hazırlamışam.

“Başlangıç üçün hər bazar ertəsi jiterburq rəqsi. İngilis valsı, cütlüklər üçün. Yarı qiymət”. Bunların hamısını yazan mənəm.

Molli tez masadakı siyirmədən böyük bir kağız tapdı və onu döşəmənin üstünə qoydu. Sonra çömbəlib oturdu. Kağıza böyük hərflərlə uzun bir söz yazdı.

“İşıqdan sonra” -O, hecaladı.

Anton gördü ki, o, hecalayanda dilinin ucu çölə çıxdı. Bu, göstərirdi ki, diqqətini cəmləyib. Oxuyandan sonra o Antona baxdı.

- Daha nə yazılmalıdır?

- Lap axırda qolları olan... - Anton dedi.

- Və həm də bıqları olan? - Molli soruşdu.

- Bəli

- Və güclü olmalıdır?

- Bəli.

-O pendir xoşlamalıdır?

Anton düşündü.

- Bu haqda heç nə deməmişdi.

Molli yazanda Anton ona göz qoyurdu. Onun yazdığı məktub yetkin adamın yazdığına oxşayırdı. Bitirəndə elanı yuxarı qaldırdı ki, Anton onu görə bilsin.

- Çox gözəldir - dedi.

- Oxu, gör nə yazılıb.

Molli diqqətlə oxudu. Mollinin belə sözlərdən istifadə etməsi gözlənilən idi. Molli çox gözəl sözlər bilirdi. Çox vaxt səsi yetkin adamın səsinə oxşayırdı.

- Gəl - Antonun əlini tutaraq dedi.

- Biz bunu dərhal asmalıyıq.

Bir az sonra Anton və Molli döngənin aşağısında dayandılar. Elan oradakı ən uzun, ən böyük ağaca asılmalı idi. Molli artıq Antonun çiyninə dırmaşırdı.

Anton:

- Biz onu yuxarı asmalıyıq. Yoxsa bunu ancaq uşaqlar görəcəkdir. Bir də itlər.

Molli:

- Amma onlar oxuya bilmirlər, ona görə də vecələrinə olmayacaq.

Anton bunu təxmin edirdi. Mollinin dizləri onun başına dəyirdi. Onun ayaqlarını tutmaq istədi, bacarmadı. Ona görə də buraxdı.

- Mən sənin ağırlığına tab gətirə bilmirəm. – O, zarıdı.

Bütün bunların əvəzinə böyük pendirli velosipedi ağacın yanına gətirdilər. Molli ayağa qalxdı və çəkiclə vurmağa başladı. Dörd böyük mis-mar. Hərəsi lövhənin bir küncünə.

İş bitirəndən sonra bir qədər dayanıb yuxarı baxdılar. Lövhə necə lazım idisə, elə də yerinə bərkimişdi.

İtmiş şəxs haqqında məlumat. Qolu uzun bığlı insan.

Antonun bədənində istilik gəlirdi. Bu elanla hər şey yaxşı olacaqdı. İndi Anaya lazım olan adam tapılacaqdı. Don Amor kimi bir adam. Yə-

qin ki, o, bundan sonra axşamlar ağzına su alıb oturmayacaqdı, divanda yuxulamayacaqdı.

Anton xoşbəxt idi. Bu əla elan, gözəl plan idi. Amma hələ o bilmirdi ki, elanı birinci kim oxuyacaq.

Yaşıl qutulu moped

Anton Pendir evinə çatana qədər bilirdi ki, işlər yolunda getmir. Mağazanın yanında arxasında yaşıl qutusu olan moped var idi. Anton indi bunun nə olduğunu bilirdi. O, niyə burdaydı? Müəllimi - cənab Xeyirxah pendir evində nə edirdi?

Cənab Xeyirxah pendirə nifrət edirdi. Anton bunu bilirdi, bir dəfə özü demişdi. Məktəbdə onun çantasında nahar üçün həmişə yumurta, krep və kolbasa olurdu. Heç vaxt pendir olmurdu. Niyə indi burada idi?

Mağazanın zəngi bərkdən çalınanda Anton qapını açdı. Ana piştaxtanın arxasında dayanmışdı. O, olduqca çaşqın görünürdü. Anton düşündü.

- Yaxşı, burdasan, - ucadan dedi.

- Bəli, gördüyün kimi sənin müəllimin bizi ziyarət edib.

- Amma o, heç nə almaq istəmir. Düzdür, cənab Xeyirxah?

Cənab Xeyirxah Antona baxdı və qəribə şəkildə gülümsədi. Onun burada olmağı doğru deyildi. Cənab Xeyirxah ananın pendir dükanında olmamalı idi, o məktəbdə olmalı idi. Əlbəttə, damalı gödəkcəsini geyinmişdi.

- Əsasən bıqlara görə idi. - O, gur səsi ilə başladı.

Ana başını tərpətdi.

- Görürsən, Anton? Mən heç nə başa düşmürəm. Sənin müəllimin elan lövhəsi ilə məşguldur. Nə isə uzun qolları olan bir şey haqqında...

Anton heç nə demədi və tez döşəməyə baxdı. Hər şey qarışmağa başladı.

Cənab Xeyirxah hər səhifəyə qollarını uzadıb soruşdu.

- Mənim qollarım haqqında nə düşünürsünüz, Pendir xanım? - O cərimə zərbəsi yerinə yetirəcək qapıçı kimi görünürdü. Amma qapıçılar daimi gödəkçə geyinmirdilər.

- Bu, çox qəribə sualdır, cənab Xeyirxah. - Ana dedi. - Qollarınız tamamilə normal görünür, sağlam və uyğun. Mən bilmirəm, niyə soruşursunuz.

- Bəs bıqlarım necə?

- Sizin gözəl bıqlarınız var, cənab Xeyirxah, amma bura pendir mağazasıdır və mən hələ də niyə gəldiyinizi bilmirəm. Əgər pendir almaq fikriniz yoxdursa...

- Rəqs etməyə getdiyim üçün... - cənab Xeyirxah dedi. - Buna görə mən təkəm və düzünü desəm, bu, biraz qəribə görünür. - Cənab Xeyirxah kimisə tuturmuş kimi qollarını qaldırdı. Sonra bir neçə kiçik addım atdı və rəqs etməyə başladı. Əvvəlcə Primadonna pendiri olan rəfə doğru. Sonra isə anasının ağzı açıq dayandığı piştaxtaya tərəf döndü. Sonra zeytun və pendirin qoyulduğu soyuducuya yönəldi. Sonra yenidən piştaxtaya doğru qayıtdı. O, dayanmadan sakit-sakit sayırdı. 1-2-3, 1-2-3...

Onun Mors rəqsini pendir mağazasında oynaması həqiqətən nadir hadisə idi. Yadına gəlmirdi ki, bu əvvəllər olub, ya yox. Elə görünürdü ki, sanki cənab Xeyirxah böyük, gözəgörünməz biriylə rəqs edir.

Eyni zamanda qapı zəngi çalındı. Cənab Xeyirxah döşəmənin ortasında dayandı və çaşqınlıqla çevrildi. Bu, ata idi. Pizza evindən olan ata.

- Deyəsən, Pendir evində parti var? -O güldü.

- Cənab Xeyirxah bizə göstərirdi ki, rəqs məktəbində tək rəqs edəndə necə görünür. Onun tərəf müqabili yoxdur. Rəqsi mənə, Antona və pendirlərə göstərmək istəyir.

- Amma bu, çox yaxşı görünür. Davam et. Gözləyə bilərəm, mənim vaxtım çoxdur.

Ata anaya gülümsədi. Sonra hər ikisi gülümsədi. Cənab Xeyirxah tez uzaqlaşdı. Onun başı qırxırmızı oldu.

- Sadəcə, mən posteri görmüşdüm. Uzun qollar... Ola bilər ki, mənim qollarım dünyanın ən uzun qolları deyil, amma bığım var. - Cənab Xeyirxahın səsi daha çox qurbağanın səsinə bənzəyirdi. Anton gördü ki, ata da onlar qədər çox çaşqındır.

Ata həmişəki kimi ağ köynəyini geyinmişdi. Onun üst-başı una bulanmışdı. Ancaq qolları una bələnmemişdi deyə, tükləri və döyməsi görünürdü. Bu, tüklərin arasında ürək təsviri idi. Anton ata kimi qolları bu qədər tüklü olan başqa heç kimi tanımırdı. Onun kürəyi də tüklü idi və bir az da ayı kimi baxırdı. Bu, bəlkə də ən tüklü adamlardan biri olduğuna görə idi. Anton bunu bilirdi. Bir tərəfdən də o keçəl idi və buna görə özünü xoşbəxt hiss edirdi. Yəni onun hazırladığı pizzalardan tük çıxmırdı.

Ata demək olar ki, hər gün Pendir evinə gəlirdi. Şəhərdə bir pizza evi olduğu üçün, çox pendir istifadə olunurdu.

Ana güldü. Ata orda olanda ana həmişə irişirdi. Anton söhbətin nədən getdiyini bilmirdi. Amma yəqin ki, ata kifayət əyləncəli biri idi.

- Hansı plakat haqqında danışdığından xəbərim yoxdur, cənab Xeyirxah. Amma sən kifayət qədər yaxşı rəqs edirsən.

- Çox sağ ol, - o, başı ilə təşəkkür etdi.

Buna görə də mən düşündüm ki, xanım bəlkə də mənə yaxşı rəqs yoldaşı olacaq. Hər halda, iki rəqqas bir rəqqasdan daha yaxşı görünür.

Mən bunu pendirlərlə öyrənərəm, sən isə rəqs etməyi öyrənərsən.

- Sən rəqsdə olanda Antonla mən mağazadan göz-qulaq ola bilərik. Elə deyil, Anton?

Ata güldü. Qarnı atılıb düşürdü. O əlini Antonun saçlarında gəzdirdi. Hamı bir-birinin saçını sığallayırdı.

Bu vaxt qapının zəngi yenidən çalındı. Kimin gəldiyini görəndə hamı sakit qaldı.

- Bu polisdir. - Ana dedi

Ata əlini Antonun saçından çəkdi. Cənab Xeyixah damalı gödəkcə-sini düzəltdi. Qapıdakı adam böyük eynəklərini çıxardı.

Sonra o, yolüstü ətrafdakı hər şeyi gözdən keçirə-keçirə baxışlarını asta-asta endirdi.

–Mənin şirkətdə dəyməliyəm. Bizim burada ciddi bir işimiz var.

Anton Connini yaxşı tanıyırdı. O, şəhərdəki tək polis idi və Antonun indiyə qədər gördüyü ən böyük bıqlı adam idi. Bir nəfər polis olanda belə olmalı idi. Böyük bıqlı və gün eynəkli.

Bir dəfə Conni bir xanıma paltaryuyan maşını dayandırmaqda kömək etmişdi. Çünki onun pul kisəsi paltarla bir yerdə yuyulmuşdu.

Başqa bir dəfə bir kişi radio mağazasında səhvən qapını öz üzünə kilidləmişdi. Conni çilingər çağırmağa kömək etmişdi. Başqa tərəfdən, bu şəhərdə polis məmurunun görə biləcəyi elə çox iş yox idi. Bu vaxta qədər...

- Söhbət bundan gedir. - Conni dedi.

Morun qarşısında Conninin nəyi uzatdığını görəndə Anton donub qaldı. Bu plakat idi: "Molli axtarılır". Bu, yol ayrıcındakı ağacdən asılmışdı. Daha doğrusu, bərkidilmişdi.

- Bu şəhərdəki ən yaşlı ağacdır. Yaşlı ağacları bu cür məhv etmək olmaz. - Conni dedi.

O, sakit danışır, dodaqlarını güclə tərpətdirdi. Televizordakı Don Amor kimi.

- Nə danışdığınızı başa düşə bilmirəm. - Ana dedi.

Lakin cənab Xeyirxah dərhal onun sözünü kəsdi.

- Budur! - Qışqırdı. – Bu, mənim dediklərimdən biridir. Uzun qollar və bığlar olan elan.

Conni lövhəni Ananın qarşısındakı pıştaxtaya qoydu. O, oxumağa başladı, sonra başını buladı.

- Mən bunu heç görməmişəm.

Conni ona baxdı, sonra əyri şəkildə gülümsədi və başını tərpətdi.

- Heç vaxt görməmişən?

Conni lövhənin altını göstərdi.

- Onda mənə izah edin, burada nə yazılıb? Sorğu. Ostedamen. Bunun nə qədər pis göründüyünün fərqi yoxdur. Heç kim yaşlı ağaclara mismar vura bilməz. Bu, qəti qadağandır.

- Mən mismar vurmamışam. – Ana dedi. Onun səsi indi daha qəzəbli idi.

- Mən pendir satıram, həmişə də satacam. Əgər cənab Xeyirxah öz axmaq lövhəsi ilə ətrafda rəqs edərsə, mən də vicdanla müştərilərimə xidmət etməyə davam edəyəm.

Conni təəccübləndi.

- Məncə, onun dediyi odur ki, lövhəni asan bu adam deyil. – Bir addım qabağa çıxdı.

Conni gözlərini tamam qıydı və Anaya baxdı.

- Bu dəfə şifahi xəbərdarlıq olsun. Yadında saxla! Siz hər şeyi hara gəldi ası bilməzsiniz. Qanun qanundur! Qanun ağacları qoruyur.

Sonra Conni günəş eynəyini taxıb sərt addımlarla mağazadan çıxdı. Pendir Evində tam sakitlik idi.

- Mən evə qayıtmalıyam. – Cənab Xeyirxah yalvardı.

Bir az sonra mağazada Ana, ata və Antondan başqa heç kim qalmadı.

Ata elanı piştaxtadan götürdü.

- "Hündür rəflərə əli çatmalı və pendiri qaldırmağı bacarmalıdır", - deyə oxudu.

Antona elə gəldi ki, o gülümsəyir.

- Bəli, bu cür şeylər, əlbəttə ki, vacibdir. Güclü qollar.

Yəqin ki, cənab Xeyirxah şəhərdəki ən güclü adam deyil.

- Həqiqətən, mən bilmirəm ki, bu elan hardandır? Bu çox müəmmalıdır. – Ana dedi və Antona baxdı.

- Bunu sən etməmişən, düzdür? Bunu sən yazmamısan.

Anton tez başını yellətdi. Başını elə hikkə ilə silkələdi ki, yanaqları yerindən oynadı.

- Niyə mən olmalıyam? -dedi.

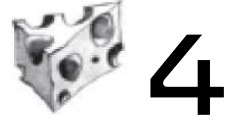
Ata onun saçını sığalladı.

- Bu lövhəni yazan Anton deyil - dedi. – Bunu yazan böyük adamdır. Düz deyil, Anton?

Anton:

- Bəli, elədir. - deyə cavab verəndə öz səsini tanımadı.

Bir az sonra yuxarıdakı otağında oturanda ananın mağazada güldüyünü hələ də eşidirdi. O, atanın səsini də eşidirdi. Ola bilsin ki, hələ də afişa haqqında danışmışdılar. Ola bilər ki, bu cür elanlar pişik axtarışı üçün yaxşı ola bilərdi, amma adam axtarmaq üçün uyğun deyildi. Bıqlı, uzun qollu adamı belə yolla tapmaq olmaz. Onlar başqa bir şey düşünməli idilər. Nəhayət, Antonun ağlına bir fikir gəldi. O, indi bilirdi ki, Anaya lazım olan kişini hardan tapmalıdır.

Əzələlər heç vaxt artıq olmur

Ev demək olar ki, qoca xanımın üstündə yerləşirdi. Nəvələri bu xanımı tez-tez ziyarət edərdilər və həmişə bu xanımın evində bol zirəli pendir olardı. Anton tez-tez velosipeddə pendir, o evin yanından keçərdi. Bu, böyük işıqlı pəncərələri olan nəhəng ev idi. O, bu evi yalnız kənardan görmüşdü.

Qapının üzərində böyük qırmızı hərflərlə yazılmışdı:

- İdman və fitnes.

Amma "B" hərfi düşmüşdü və heç kim onun harada olduğunu bilmirdi.

Bütün kişilər vaxt olan kimi məşq üçün bura gəlirdilər. Hətta böyük çantalarla gələndə Anton onları görmüşdü. İçəri girəndə normal adam idilər, çıxanda isə üzləri qırmızı idi, saçlarından tər axırdı. Anton kişilərin orda nə etdiklərini bilmirdi. Pəncərələr içərini görmək üçün çox hündür idi. Amma o bilirdi ki, kişilər ondan güclüdürlər. Elə bu səbəbdən onlar burada idi və bir-birinə qızarırdılar.

- Bura onların olduğu yerdir. - Anton dedi.

Molli tullandı.

- Biz əminik ki, onların bığları var?

- Yox, amma bilirik ki, onların güclü qolları var. Bu, vacibdir. Ata özü dedi.

- Amma ata kök və keçəldir. O, güclü qollar haqqında nə bilir?

Anton bir neçə dəqiqə düşündü.

- Düşünürəm ki, ata çox şey bilir. Həm qollar, həm də pizza haqqında.

Sonra qapıya doğru getməyə başladı. Qəfildən Molli onu tutdu.

- Kimin burada olduğunu görmüsən?

Anton yıxılmaq üzrə idi. Bu, ola bilməzdi. Yaşıl qutusu olan moped. Cənab Xeyirxahın mopedinin burda nə işi var idi?

- De görüm, bizi güdür, yoxsa necə?

- Daha çox onu biz güdürük.

- Bəs onun burada nə işi var?

- Bəlkə o da hamı kimi güclü olmaq üçün burdadır?

Anton cənab Xeyirxahı təsəvvür etməyə çalışdı – damalı gödəkcədə və ağır çəkilərlə. O, bunu bacarmazdı. Qollarının əzələli olması cənab Xeyirxaha yaraşmazdı. O, damalı köynək geyinən və ağzı pis qoxuyan adam idi. Əzələli olmaq onluq deyildi.

- İndi nə edək? - Anton dedi.

- Bir halda ki, bu qədər yol gəlmişik, əlbəttə ki, içəri girəcəyik.

O, artıq qapını açmışdı. Anton onun arxasınca qaçdı. Bir müddət sonra döşəməsi kafellə üzlənən böyük dəhlizdə dayandılar. Divarlarda bildiriş lövhələri var idi. Onlardan başqa heç kim yox idi.

Onlar metal səsinə bənzər səs eşitdilər, amma bilmirdilər ki, səs hardan gəlir. Sanki kimsə nərildəyə-nərildəyə ağır nəşə qaldırırdı. Molli as-taca qapını itələdi.

Anton onun arxasına keçdi.

- Onlar burda soyunub-geynirlər. – O, pıçıldadı.

Anton ətrafa baxdı. Soyunub-geyinmə otağından çürük taxta və taxtabiti iyi gəlirdi.

Otaqda ancaq bir idman çantası vardı. Döşəmədə bir cüt ayaqqabı, asılıqanda bir cüt jaket və şalvar var idi. Gödəkcə dama-dama idi. Əlbəttə, bu cənab Xeyirxah idi.

- Gəl, - Anton dedi.

- İçəri keçək? O, təkdir.

Amma Molli qapıya doğru getməyə davam etdi.

- Yox, artıq buradayıq.

- İndi girib baxmalıyıq. Yoxsa anandan ayıb olar.

ANTO

Anton onu dayandırardı, amma artıq gec idi. Molli səsin gəldiyi otağa gedirdi. Bu, parlaq işıqları olan böyük otaq idi. Burada hər yerdə böyük dəzgahlar, qaçış maşınları və rəflər var idi. Böyük avarçəkmə maşını da var idi. Anton düşündü ki, bu velosipedə bənzəyir, sanki təkər taxmağı unudublar. Bir divar boya-boy güzgü idi. Anton dərhal onu gördü.

Cənab Xeyirxah böyük idman velosipedində irəli əyilib oturdu, dalaqabağa yellənməyə başladı. O, nərildəyirdi. Aydınır ki, cənab Xeyirxah sadəcə güclü qollar istəmirdi. Ona həm də güclü ayaqlar lazım idi. Onun ayaqları ağ və arıq idi. Cənab Xeyirxah şortda qərribə görünürdü. O, otaqda tək deyildi. Yuxarı küncdə - dayağın altındakı kiçik skamyada bir adam arxası üstə uzanmışdı. Uzun dəmirli, qara idman daşı olan məşq alətini əlində tutmuşdu. Onlar Pendir Evindəki pendirlərə bənzəyirdi. Sadəcə, dəmirdən hazırlanmışdılar. Kişi çəkirləri yuxarı və aşağı qaldırırdı. Bu, Conni idi. O, heç nə danışmırdı, amma üzü qırmızı idi. O, cənab Xeyirxah kimi xoruldamırdı. O, sadəcə idman alətini qaldırırdı. Yuxarı aşağı. Yuxarı aşağı. Cənab Xeyirxah velosiped sürməyi dayandır-
dı. Sonra Anton və Mollini gördü. Gözlərini Antona zilləmişdi.

- Sən yenə burdasan? Yəni demək istəyirəm, yenə sən? Dünən burda deyildin. Bura Ananın mağazası deyil, amma gəlmisən.

- Bəli, biz sadəcə baxmalıyıq. - Molli sakitcə dedi. Anton düşünürdü ola bilsin, nəyisə unudub. - Elə deyil, Anton?

- Bəli, - Anton dedi, tez ətrafa göz gəzdirdi.

- Kürək... avarçəkmə maşını... Fikirləşdim ki, bəlkə onu unutmusan? Cənab Xeyirxah çaşqın halda başını buladı.

- Qayıq üçün avar? Yaxşı, əlbəttə. Mən burada onlarla bir az şey etməyə çalışıram.

Cənab Xeyirxah yerdən kiçik bir qantel götürdü. O, Conninin qaldırdığı çəkilərdən çox kiçik idi. Bir neçə dəfə yuxarı-aşağı qaldırıb qoydu, yenidən baxdı və alınının tərəfini sildi.

- Heç vaxt çox əzələ əldə edə bilməzsən. Bu gün üçün bəsdir. Yəqin ki, siz də avarı tapmalısınız...

Anton cənab Xeyirxah uzaqlaşana qədər qollarına baxdı. Həqiqətən nazik idi. Conninin əzələləri qədər əzələsi, atanın saç qədər saç yox idi. Cənab Xeyirxahın ürəyinin üstündə heç tatusu da yox idi.

- O, necə də qərribə idi- Molli dedi. Cənab Xeyirxah paltardəyişmə otağında gözdən itmişdi.

- Dünən Pendir evində də qərribə idi.

O, hər yerdə tək başına rəqs edirdi. Molli güldü. Birdən o, pıçıldamağa başladı. Yalnız Connini görməyə çalışdılar. Conni hələ də arxası üstə uzanaraq ağırlıq qaldırırdı.

- Onun uzun qolları var, güclüdür. Belə ağır şeyi qaldırırsa, Ananın pendirlərini də qaldıra bilər. Ananın ona ehtiyacı var.

- Ancaq bığı yoxdur -Anton dedi.

Əgər böyük pendirləri qaldıra bilirsə, bığ o qədər də vacib deyildi. Bəlkə o, elə uzun qolları fikirləşir, bığlar yadından çıxıb. Anton yenidən Conniyə baxdı. Molli düz deyirdi. Ananın dediyi adam Conni kimi bir adam idi?

- Dünən yanına gələndə ona nə dedi? Lövhələrdən danışdı? - Molli davam etdi.

- O dedi ki, getsin, tez getsin və müştərilərinə vicdanla xidmət etsin.

- Onlar bir-birinə qəzəbləniblər?

O, sadəcə dedi ki, yaşlı ağaclara mismar vurmaq olmaz.

- Bəlkə yenidən danışıqlar kömək edər. - Molli dedi.

- Onun gəlib-gəlməyəcəyini soruşa bilərik.

- Sən gedib belə bir şey soruşa bilməzsən. - Anton tez dedi.

- O polisdir. Ola bilər, bu onun üçün qadağandır. Həm də bəlkə əlində vacib nəşə birisi var?

Molli Antonun dediklərini eşitmirdi. O, qələm tapmışdı.

- Səndə kağız var?

- Sən yeni elan yazmırsan.

- Narahat olma. - Molli dedi. - Artıq elan yoxdur. Gəl.

O, Antonun əlindən tutub yenidən paltardəyişmə otağına çəkdi. Cənab Xeyirxah burada deyildi. Onun da paltarları qalmışdı. O, evə getmişdi. Skamyada bircə şey qalmışdı: idman çantası. Üstünə "Bədən və idman" sözləri yazılmışdı.

- Bu, Conninin çantasıdır. - dedi Molli.

- Əgər üzərinə bir qeyd qoysaq, onu görəcəklər. Bu, axtarış elanından daha faydalıdır.

- Kağız var?

- Yəqin ki, təzə plakat hazırlamırsan də, hə?

- Sakitləş, sakitləş. Daha plakat olmayacaq. Gəl, kömək elə.

Onlar əl-ələ tutub geri – soyunub-geyinmə otağına qayıtdılar. Cənab Xeyirxah orda yox idi. Paltarları da yoxa çıxmışdı.

O, evə getmişdi. Orada qalan yeganə şey skamyanın üstündəki idman çantası idi.

Anton ciblərini eşələdi. Adətən o, balaca qutu ilə gəzirdi. O, həmişə anası üçün pendir daşıyanda həmin qutunu üstündə gəzdirirdi. Amma indi cibləri boş idi.

- Mənim kağızım yoxdur - Anton dedi.

Molli səs-küy saldı.

- Sən hərdən adamı lap bezdirirsən. Anana kömək etməliyik, amma sənin kağızın da yoxdur.

Mollinin belə danışması Antonun xoşuna gəlmədi. O, soyunub-geyinmə otağında ətrafa baxıb tələsik tualetə tərəf getdi. Qayıdanda əlində yekə bir tualet kağızı var idi.

- Başqa çarəmiz yoxdur. Bundan istifadə etməliyik. - O, dedi.

Molli skamyalardan birinin yanında diz çökdü və yazmağa başladı.

- Nə yazırsan? - Anton soruşdu.

Molli bərkdən qışqırdı.

- Sən bəzən çox zəhlətökən olursan. - O, dedi. Biz sənə anana kömək etmək istəyirik. Amma sənə üstündə bir parça kağız da yoxdur.

O bunu deyib tualetə qaçdı və bir rulonla geri qayıtdı. Sonra tualet kağızı rulonundan bir parça açıb çırdı.

- Conninin çantası buradadır. Tələsməliyik. O, bizi görməməlidir - deyə pıçıldadı.

Molli skamyanın qabağında dizlərini yerə atıb yazmağa başladı. Onun xətti böyük adamların xətti kimi idi.

- Sən nə yazırsan? - Anton soruşdu.

Molli ucadan oxudu:

"Dünənki ziyarətinə görə çox sağ ol. Mən səni yenə görmək istədim. Sənin güclü qolların var. Axşam saat səkkizdə gəl. Xoş arzularla, Pendir xanım".

Bir anda qapı açıldı. Bu, cənab Xeyirxah idi. Dama-dama gödəkcə-sini geyinmişdi.

- Bəli indi tələsmək lazım idi.

Onun üzü hələ də qırmızı idi və düz çantaya tərəf gedirdi. Anton gördü ki, Mollinin əlində tualet kağızı yoxdur.

- Nəyi unutmusan? - Anton tərlədi.

Mollinin əlində tualet kağızı yox idisə, demək, çantanın içində idi. Bu, Conninin yox, cənab Xeyirxahın çantası idi.

- Mən bunu yaddan çıxarmışam – Cənab Xeyirxah dedi.

- Uğurlar və neçə belə illərə.

Sonra çantanı götürüb çiyinə asdı və dərhal qapıdan çıxdı. Eyni zamanda Conni məşq otağından içəri girdi. O, tərləmişdi və Antonu görəndə qəfil dayandı.

- Mən sizdən soyunub-geyinmə otağını tərk etməyinizi xahiş etməliyəm. Bu, şəxsi sahədir. İcazəsiz şəxslərin girişi qadağandır. Bu, qaydalarda qəti şəkildə qeyd olunub - Conni dedi və qollarını çarpaz qoydu.

- Qaydalar nisbi olmalı və asanlıqla yerinə yetirilməlidir. - Yaxşı, dəyişməyə heç ehtiyac yoxdur? - Anton kəkələdi.

- Yanında çantan yoxdur?

Conni başını yellətdi.

- Mən polisəm, qiymətli vaxtımı geyinmək üçün boş yerə sərf etmə-rəm. Kiminsə mənə ehtiyacı olanda həmişə hazır olmalıyam. Polis mə-muru hər zaman hər bir hadisəyə hazır olmalıdır.

Sonra o, günəş eynəyini taxıb getdi. Onun köynəyi tərdən elə islanmışdı ki, xəritəyə oxşayırdı.

Anton və Mollidən başqa geyinib-soyunma otağında heç kim qalmadı.

İndi daha çox emmentaler pendirinin və turşumuş iyi gəlirdi, nəinki onlar içəri girəndə.

- Bu dəqiqə nə etdiyinin fərqindəsən? – Anton kəkələdi.

Sən bu dəqiqə cənab xeyirxahın çantasına tualet kağızı qoydun. Orda da yazmısan ki, bu axşam saat səkkizdə onu ananın evinə dəvət edirsən. O isə məktəbin ən pis müəlliməsidir.

5

Sevgi baş gicəlləndirir

Anton və Molli bir-birinə çox yaxın oturmuşdular. O qədər məşğul idilər ki, mətbəxdən “Coca-cola” almağı unutmuşdular.

Molli saqqız maşınının açarını tapmışdı. İndi kilidini açırdılar.

Deyilirdi ki, klikləyin. Sonra qəpiklər yuvarlanmağa başladı. Anton hamısını tutmaq üçün hər iki əlini açdı. Onlardan bir neçəsi yerə düşdü. Pulları ciblərinə doldurdu.

- Bəs anan və atan bilsələr...?

- Onlar etmirlər - Molli dedi.

- Bəs əgər bilsələr?

Molli saqqız maşınını yenidən kilidlədi.

- Onda mən sadəcə deyirəm ki, kimsə onları oğurlayıb.

Anton şalvarını dartdı. Onlar aşağı sürüşdülər, çünki qəpiklər çox ağır idi.

- Sənin qarnın görünür. - Molli güldü.

Saqqız maşınındakı pulları boşaltmaq onun fikri idi. Bu, onların düşünə biləcəyi yeganə pul mənbəyi idi. Antonun pula vacib ehtiyacı var idi.

Molli çarpayıda oturdu. O, arxayınlıq üçün son dəfə planı gözdən keçirəcəkdə.

- Qulaq as, -deyə Molli başladı.

- Cənab Xeyirxah çantasındaki tualet kağızını tapanda fikirləşəcək ki, axşam saat səkkizdə ananın yanına getməlidir. Ona görə də ananın o vaxt Pendir evində olmamağı lazımdır.

Anton başını tərpətdi.

- Ona görə də anana deyirsən ki, yer saxlamısan, onu restorana dəvət etmək istəyirsən. Yaxşı?

- Yaxşı, - Anton dedi.

- Yeddinin yarısında Ostehusetdən Papa Pizzaya gedirsən. Yeddinin yarısından gec olmamalıdır, yoxsa siz yolda Cənab Xeyirxah ilə rastlaşarsınız. Başa düşdün?

- Başa düşdüm.

- Sən Pappa Pizzada yemək yeyəndə Pendir evinə mən nəzarət edəcəm.

- deyə davam etdi. - Cənab Xeyirxah gəlib görəcək ki, ana orda yoxdur, qayıdıb gedəcək. Sonra mən sizə işarə edəcəm, heç nə olmamış kimi evə qaydırırsınız.

- Hansı işarə? - Anton soruşdu.

Molli gözlərini qıydı. Bu o demək idi ki, düşünürdü.

- Bəlkə atanın Pizza evinin pəncərəsinin qarşısında sənə əl yelləyəcəm. Bəlkə də fənər yandıracam ki, cənab Xeyirxahın getdiyini biləsiniz.

Anton fikirləşdi ki, əgər qəpiklərə görə şalvarını əynindən salıb itirməyəydi, bu, yaxşı plan idi.

Həqiqətən də qərribə günlər idi. Əvvəlcə, köhnə ağacı axtarırdılar, sonra cənab Xeyirxah rəqs məktəbində anam ilə rəqs edirdi, sonra Conni ananı Pendir evində danladı. Sonra Molli tualet kağızını səhv çantaya qoydu. İndi isə Mollinin saqqız maşınından bütün pulları oğurlamışdılar. Anton ananı restorana dəvət edə bilərdi.

Bütün günahlar Don Amorda idi. O olmasaydı, bığları və uzun qolları olmasaydı, heç nə baş verməyəcəkdi.

Anton gələndə Ana mağazaya yeni işarələr yazırdı. Bunlar uzun sözlərdən bəziləri idi.

Mascarpone. Mançeqo. Göy Pendir.

- Şalvarına nə olub? – o, soruşdu.

- Heç nə.

- Deyəsən, ciblərində siçanlar oynayır.

Anton üzünün qızardığını hiss etdi.

- Puldur. - Anton ciblərini yellədi ki, ana bunun necə cingildədiyini eşitsin. – Orda bir az pul var. İndi tapdım. Bu pulu özüm qoruyub-saxlamışdım.

- Hə, başa düşdüm.

- İndi şalvarımı itirmək ərəfəsindəyəm. Ona görə yaxşısı budur, axşam səkkizin yarısı pizza yeyək.

Ana rişxəndlə güldü.

- Sən şalvarımı itirmək ərəfəsində olduğun üçün biz pizza yeməliyik?

- Bəli, restorana gedirik. Don Amore və Lola Star kimi.

Antonun birdən ağına gəldi ki, Don Amor və Lola Star həmişə televizorun içindəki restoranda olurlar. Sonra onlar əllərində şərab, oturub bir-birlərinə baxdılar, Don Amorun qırmızı idman maşını çöldə dayanırdı. Ana divanda “ah” çəkəndə, Lola Star dodaqlarını balıq kimi uzadırdı. Anton “Papa Pizza”da şərab içməyəcəkdi, amma cibində pulu vardı, qazlı içki ala bilərdi. Hələ anasını da qonaq edə bilərdi.

Ana Antonun əvvəllər görmədiyi paltar geyinmişdi.

O, əvvəlki kimi pendir iyi də vermirdi, ancaq Antonun burnunu qıcıqlandıran ətri var idi. Demək olar, Mollinin anası kimi idi. Sadəcə, onun kimi ayaqqabı geyinmirdi.

Anton səkidən çıxana qədər yeməyin iyini hiss edə bilirdi. Ana dedi ki, bu, bufet deyilən yerdir. Bu o demək idi ki, insan burada istədiyi qədər

yeyə bilərdi. Anton bu gecə çox yeyə bilərdi. Heç olmasa, Molli pəncərəni açıb əlini yelləyənə, ya da fənəri yandırana qədər.

Papa pizzada çoxlu adam var idi. Hamı kiçik masalarda birlikdə oturur və yemək yeyirdilər. Stolların üstündə, divarların ətrafında damalı süfrələr vardı, yaşıl, ağ və qırmızı zolaqlı kiçik bayraqlar asılmışdı. Orada həm də bir futbol komandasının posterini və bir neçə boş şüşə tavandan asılmışdı.

Atam özü piştaxtanın arxasında - böyük sobanın yanında dayandı. Sanki o, isti hiss edirdi. O, Anton və ananı görəndə salam verib gülümsədi.

- Mən burada yemək almaq istəyirəm - Anton dedi.

Mollinin saqqız maşınından götürdüyü bütün pulları sayğacın ortasındakı böyük qaba yığdı.

- Yeyə biləcəyimiz hər şey. Üstəgəl, iki qazlı içki.

Oho, bu ki dağ boyda pizzadır. - deyə ata öskürdü. - Bununla yəqin ki, doymayacaqsan.

- Bəli, mənim balaca dostum bunu ödəyir - ana dedi.

- Anton mənim balaca kişimdir. Mən onsuz nə edərdim, bilmirəm. Anton elə bildi ki, ata güləcək.

- Pis deyil - Ata dedi.

Sonra balaca qalın əllərindən unu silib oturacaqları və masanı göstərdi. Hər iki süfrədə şamlar vardı və o, bütün yeməklərin olduğu böyük masanın yanında idi. Pepperoni ilə pizza. Vətçina ilə pizza. Pizza ilə ananas. Bütün masa dolu idi, amma Antonun yemək haqqında düşünməyə vaxtı yox idi. Stulda oturmağa tələsdi və gözünü pəncərəyə dikdi.

- Diqqətlə baxa bilməsəm, sürücülükdən çox tez bezərəm - dedi.

Bir dəfə Mollinin belə dediyini eşitmişdi.

O, atası və anası ilə maşın sürmə xəstəliyinə tutulmuşdu. Çünki pəncərədən çölü seyr etməyi unutmuşdu.

-

-Ancaq yəqin ki, bu ən çox maşın sürəndə olur - dedi Ana.

- Maşında pizza yeyəndə də özümü piss hiss edə bilərəm. Ən yaxşısı çölə baxmaqdır.

Ana gülümsədi və başını tərpətdi. Onu Pendir Evinin xəzinəsi adlandırdı və dedi ki, qərribə uşaqdır.

Anton cəld stuldan hoppanıb pizza götürdü. Sonra bu barədə daha danışmağa ehtiyac qalmadı.

İndi saat neçə idi? Səkkiz olacaqdı? Ola bilsin ki, cənab Xeyirxah artıq dayanıb Pendir Evinin yanında. Ya bəlkə də o yaşıl qutulu mopedində, hələ də yoldadır?

Anton boşqabını iki dilim pizza, pepperoni və bir neçə xiyarla doldurdu. Yavaş-yavaş yeməyə çalışdı.

Sonra yenə boşqabını doldurdu. Daha çox pizza ilə. Bu dəfə ananas və vetçina. Yenə iki ədəd. Hələ vaxtını keçirirdi.

Molli hara getdi? Bəlkə də hələ də o gözətçi postunda oturub cənab Xeyirxahı gözləyir? O bunu etməyə məcbur idi. O, hələ nə əlini yelləmişdi, nə də fənəri yandırmışdı. O, hələ də oturub Pendir evinə baxırdı. Əlbəttə! Anton ana ilə deserti yedi. Sonra gedib böyük bir pay da götürdü. Ana yeməyini yemişdi və fikirləşirdi ki, getməlidirlər.

-Gec olacaq - dedi.

- Mənə bir porsiya da götürməliyəm - Anton dedi.

Ana şübhə ilə ona baxdı.

- Deyəsən, bir həftəlik yeyirsən.

- Dadlıdır - Anton dedi.

Ağzını doldurmuşdu pizza ilə. Yenə pəncərədən çölə baxdı. Heç kim yox idi.

- Yenə istəyirəm.

Anton yeməyi yavaş-yavaş çeynəyirdi. O doymuşdu. Şalvarı qarnını sıxırdı. Mədəsi ağrıyırdı. Çöldə qaranlıq çökmüşdü və o, sevindi ki, onlar evə gedəndə ana orada olacaq.

Bir az sonra restoranda onlardan başqa heç kim yox idi.

Ana yenə dedi ki, evə getmək lazımdır. Amma Anton hələ də yeyirdi.

Molli hara getdi? Onu yaddan çıxarmışdı? Bəlkə fənəri sınıb deyə, işarə verə bilmirdi?

Altıncı porsiyadan sonra ata onların masasına yaxınlaşıb oturdu. Anton son dişləməni çətinliklə uddu. Ana bir neçə gün sonra olacaq kostyum partisində Antonun paltarından danışdı. Antonun mədəsi əməlli-başlı ağrıyırdı. Ana hələ də düşünürdü ki, o pendir taciri olmalıdır.

- Hörmətsizlik olmasın, amma buranı bağlamalıyam

- Ata dedi. – Ümid edirəm, dadlı idi, pul verməyə dəyərdi.

- O, at kimi yedi - ana dedi.

Anton bilirdi ki, tezliklə onun saçlarını sıgallayacaq. Bunu həmişə onun səsindən hiss edirdi.

- Yaxşı səslənir - ata gülümsədi. Onun altdan geyindiği ağ köynəyi una bələnmişdi. Alnında kiçik tər damcıları vardı.

- Ya dapizzaçı ola bilərsən -ana birdən dedi.

- Bir şey ola bilməz?

O, ataya kostyum partiyası haqqında danışdı. O, pizza adamının kostyumunun yaxşı kostyum olduğunu düşünürdü.

- Ağ alt köynəyi və üstündə bir az un. Yox, belə ola bilməz. Bu ki, çətindir - dedi.

- Və sonra orada bunu etmək üçün bir şeyə də ehtiyac var. - dedi və qolunun üstündəki tüklərin arasında döymə vurulmuş əyri ürəyi göstərdi

- Hərçənd bunun pizza ilə o qədər də əlaqəsi yoxdur

Ata gülümsədi.

- Köhnə sevgilim vardı, ondan xatirədir. Əslində onun adını ürəyin içində salmalı idim. Amma çox ağrıtdı. Elə buna görə də, tatum beləcə oldu. Həyat belədir də, sevgi naz edir.

Ata bərkdən güldü. Ana da güldü. Sanki Pəndir evindəki kimi danışdı. Anton başa düşə bilmirdi ki, söhbət nəyə görə belə əyləncəlidir? Sevgi varmı?

Gördü ki, Ata anaya baxır. Ana da ataya baxdı. Anton yenidən pəncərədən bayıra baxdı. Molli hələ də yox idi.

O, evə getmək istəmirdi. Çünki hər şeyi təsəvvür edirdi. Cənab Xeyrixah damalı gödəkcəsində çöldə gözləyirdi.

Ana orda heç nə başa düşməzdi. Amma artıq əlavə pizza yox idi və ata indi restoranı bağlayırdı.

Onlar getməli idilər. Başqa çarə yox idi. Anton yavaş-yavaş geri - Pəndir Evinə qayıtmağa çalışdı. Mədəsi heç vaxt belə ağrımamışdı.

- Doğrudan da yaxşı gecə oldu – ana dedi. Məni dəvət etməyin çox xoş idi. Mən şəhərdə o qədər də tez-tez olmuram.

Sonra fitlə musiqi çalmağa başladı. Bu, heç kimin eşitmədiyi musiqilərdən biri idi. Sadəcə, hava pülüyürdü. Belə olanda bu o demək idi ki, ana xoşbəxt idi. Anton ona çox yaxın idi. Əslində hava olduqca qaranlıq idi, amma mədəsi o qədər ağrıyırdı ki, qaranlıqdan qorxmaq yadına düşmürdü.

Birdən nəşə gördü. Qarşıda kimsə pəndir velosipedinin üzərində oturmuşdu. Ya da uzanmışdı. Anton qaranlıqda bunun nə olduğunu görə bilmirdi.

Həm də velosipeddən hürküdücü səs gəlirdi. Kim idisə, oturdu.

Bu, Molli idi.

- Nə var, nə yox? - dedi ana.

- Sənin burada nə işin var

- ... İndi?

Molli başını qaşdı.

- Mən Antonun evdə olub-olmadığını görmək istəyirdim. Amma bu o deyildi. Sonra düşündüm ki, velosipeddə olar. Orda da yox idi.

Anton ürəyi möhkəm döyünməyə başladı. Ətrafına baxdı. Cənab Xeyirxah harada idi? Görə bilmədi onu.

- Məncə, evə getsən yaxşı olar - ana dedi. Onun səsi indi cingiltili gəlirdi.

Gecə yarısı kiminsə velosipedində uzanıb yatmaq yaxşı deyil.

- Xeyr. - Molli sakitcə - dedi. – Əlbəttə, yaxşı deyil.

O, pendir velosipedinin səbətindən sürünərək əlini uzadıb paltarını götürdü.

- Onda... gecəniz xeyirə.

- Gecəniz xeyrə.

- Gecəniz xeyirə - Anton dedi.

Sonra o, yoxa çıxdı. Anton heç nə başa düşmədi. Molli niyə velosipeddə yuxuya getmişdi və cənab Xeyirxah harada idi? Niyə gəlməmişdi? Mollinin yazdığı qeydi görməmişdi? Kiçik tualet kağızını tapmamışdı? Bəlkə hələ də çantasında idi?

Anton içəri istədiyi bircə şey vardı – yatmaq. Bir də 6 pors pizza yeyəndən sonra mədə ağrıməsın, neyləsın?!

Saqqal oğurluğu

Cənab Xeyirxah heçgəlməmişdi. Molly gözlədi, gözlədi, amma heç nə olmadı. Sonda o, pendir velosipedində yuxuya getdi.

- Bəlkə də çantanın içində tualet kağızı ümumiyyətlə, tapmayıb - Molli dedi.

- Bəlkə o, sənin yazdıqlarını oxuya bilmir

Antonu təklif etdi, amma dərhal başa düşürdü ki, belə uyğun gəlmir.

Cənab Xeyirxah məktəbdə ən çətin məktubları da yazırdı, ona görə də hər şeyi oxuya bilirdi.

Bütün günü məktəbdə nəyinsə dəyişib-dəyişmədiyini görmək üçün cənab Xeyirxaha göz qoydular. O, hələ də damalı gödəkcədə sinifdə gəzirdi. Ondan qəhvə ilə lozenge iyi gəlirdi. Həmişə olduğu kimi.

Anton hər dəfə ordan keçəndə onun kitablarına və dəftərlərinə baxırdı.

Cənab Xeyirxah Mollinin yazdığı qeydi oxumamışdı. Oxusaydı, mütləq nəşə deyəcəkdi. Anton buna əmin idi.

Dərstdən sonra Mollinin evində görüşdülər. Soyuducudan "Coca-cola" tapdılar, amma çiyələk ətirli saqqız tuta bilmədilər. Anton Atadan pizza almaq üçün avtomatdakı bütün qəpiklərdən istifadə etmişdi. Onlar xeyli vaxt idi oturmuşdular, nəhayət Molli nəşə dedi.

- Yadındadır, sən soruşmuşdun ki, anan atamı borc ala bilər?

Anton bunu yaxşı xatırlayırdı. - Bəlkə onu borca alsın?

Molli ciddi görünürdü və tamamilə sakit danışdı.

- Amma sən dedin ki, anan özü ondan istifadə etməlidir.

- Məncə, o, indi bunu etməməlidir.

Molli fikirləşdi ki, Anton hələ onun dediklərinin nə olduğunu başa düşmür. Ana Mollinin atasını borc almağa razı olsa, sonra Mollinin anası mürəbbənin qapağını açma bilməyəndə, ona kim kömək edəcək? Bəs rəqs məktəbində musiqini kim düzüb-qoşacaq?

- Anam deyir ki, o, tənbel oğlandır, əgər belə olmalıdırsa, belə olsun.

- Tənbel nədir? - Anton soruşdu.

- Atam kimi kimsəyə rəqs öyrətməyə əziyyət çəkməyən biridir, anam çox işləyəndə ancaq oturub televizorda yarışlara baxır.

- Ancaq ayağı ağrıyır - Anton yumşaq şəkildə dedi.

- Bəli, o belə deyir. Ananın belə düşünməsinə səbəb onun rəqs meydançasında anaya kömək etmək üçün əziyyət çəkməməsidir.

- Deməli, o, slowfoxda zədə almayıb?

- Yox. Anam belə deyir. - Molli dedi.

- O, böyük televizoru rəqs məktəbinə təkbəşinə gətirib. O deyir ki, zəif ayaqla bunu bacarmazsan.

Molli səsini bir az da qısdı. Sonra danışdı. İndi sakit danışdı, çünki yalnız sirləri bölüşəndə belə danışılır.

- O, indi çox qəzəblidir. Məncə, ondan yaxa qurtarmaq istəyir.

Anton Mollinin atası haqqında düşündü. Onun uzun qolları var idi. Bunu Molli özü demişdi. Bir vaxtlar o rəqqas olub, xanımların yanında qollarını atardı. O, çox da güclü idi. Hətta ayağı pis olsa da, televizoru tək daşımışdı.

Yalnız bir şey səhv idi. Mollinin atası Don Amora oxşamırdı. Həç oxşamırdı. Don Amurun bıığı nazik, Mollinin atasının isə qalın idi.

Amma Molli özü də belə düşünürdü. O nəşə çıxardı. Anaton görə bilmədi ki, o nə idi.

- Bizə sadəcə, bu lazımdır - Dedi.

- Bu nədir? - Anton soruşdu.

- Saqqal qırخان maşındır. Atam bığını, saqqalını qırxmaq məcburiyyətində qalanda, istifadə edir.

Molli balaca maşını işə saldı, o fırlanmağa başladı. Bu, bir az cənab Xeyirxahın mopedinə oxşayırdı.

- Bununla nə edəcəyik? - Anton soruşdu.

Molli yenidən saqqal qırخان maşını söndürdü. O, əsəbi görünürdü.

- Atamın saqqalını qırxmalıyıq ki, onun sadəcə bıqları olsun.

- Ananın istəyi bu deyildi? Bığ və uzun qollar?

- Amma onun saqqalını qırxa bilməzsən – Anton dedi.

- Onun başından tutub çevirsən, sənə bunu hiss edər?

Molli onun sözünü kəsdi.

- Mən dəqiq bilirəm ki, nə etmək lazımdır.

Sonra başqa cür danışmağa başladı.

Rəqs məktəbində Mollinin anası və atasının solaryumu var idi.

Çöldə yağış yağanda o içəri girə bilər və orada günəş vannası qəbul edə bilərdi. Sonra parlaq işıqlı uzun bir boruda balaca günəş eynəklərini taxıb uzanırsınız.

Mollinin atası o borunun içində uzanmağı çox sevirdi.

- O, az qala hər gün onun içində uzanır. - Molli dedi – Çox vaxt da yuxuya gedir.

Molli boruda uzanıb günəş qəbul edərkən onun üzünü qırxa bilərdi.

– Bəs siz o mühərriki işə salanda o, ayılmaz?

Molli sadəcə başını tərپətdi.

- Atam yatanda ölü at kimi yatır.

Anton ölü atın necə yatdığını dəqiq bilmirdi.

- O, yuxuda da danışır - deyə davam etdi. Heç xəbəri də olmayacaq. O yatanda, saqqalını qırxarıq. Onda anan onu borca götürə bilər.

Anton gülümsəməyə bilməzdi. Bu, çox asan səslənirdi.

Bir az sonra onlar “Dans & Solo” mərkəzində idilər. Mollinin cibində atasının saqqalını kəsmək üçün maşın var idi.

Anton ətrafa baxdı. Eynilə Mollinin evində olduğu kimi, hər yerdə Mollinin anasının və atasının o vaxta aid şəkilləri var idi.

Onlar təbəssümlü və arxalarında rəqəmlər olan rəqqaslar idilər. Döşəmədə kuboklar və qablarda böyük palma ağacları da var idi.

O, nəfəsini tutmağa çalışdı. Rəqs məktəbindən krem və ətir qoxusu gəlirdi və qapının qabağında çoxlu ayaqqabı var idi.

Salonun içində rəqs edirdilər. Anton musiqini eşidə bilirdi. O, Mollinin anasının səsinə də eşidirdi.

O, qışqırıb sayırdı.

"1-2-3, 1-2-3, 1-2- day-aan."

Molli qapını bir qədər araladı. Anton Mollinin anasını gördü. O, hündür ayaqqabılarda döşəmənin ortasında dayanmışdı. Bu arıq xanımdan belə səsin çıxması inanılmaz idi.

Mollinin anası kişilərin və qadınların arasında dayanmışdı. Onlar iki-iki rəqs edirdilər və kişilər Mollinin atasının köhnə şəkillərində olduğu kimi qara ayaqqabı geyinmişdilər.

Bu, Torben qadın geyimləri mağazasından olan Torben və onun arıq arvadı idi.

Bu, çörəkçi dükanından olan xanım və onun boyu arvadının çənəsinə güclə çatan yoldaşı idi. Eynəkli və çəlimsiz bir kişi də var idi, amma Anton onun adını xatırlaya bilmədi. Yalnız onu bilirdi ki, o, Pendir evinə gələndə həmişə yaxşı pendir olmalıdır.

Bir nəfər tək rəqs edirdi. Qollarını uzadıb sanki görünməz bir xanımla rəqs edirdi. Bu, əlbəttə, cənab Xeyirxah idi.

Onun Ostehusetdə Anaya dedikləri tamamilə doğru idi. Kimsə tək rəqs edəndə olduqca qərribə görünürdü.

Anton cəld qapıdan bir addım geri çəkildi, ona görə də cənab Xeyirxah onları görə bilmədi. Molli kiçik pilləkənlərin birinə doğru gedirdi. O, pıçıldadı.

- Burada uzanır.

Molli cibindən saqqal maşınını çıxardı və ciddi şəkildə Antona baxdı.

- Burada qalıb ayıq-sayıq olmalısən. Əgər kimsə gəlsə, mənə zəng etməlisən. Mən dərhal qayıdacağam.

Anton bir şey deyə bilməmiş Molli pilləkənlərin aşağısında itdi. O, tək idi.

Salonun içində hələ də musiqi səslənirdi. Döşəmə titrədi. Bir küncdə divanın yanında böyük bir televizor vardı. Bu, Mollinin haqqında danışdığı şey olmalı idi. Mövzu onun atasının tək daşdığı televizor idi.

Onda o, güclü idi, uzun qolları hətta ən yüksək rəflərdəki pendirlərə dəçata bilərdi. Və tezliklə onun ancaq bığları qalacaqdı.

İndi Molli solaryuma çatmışdı. Anton pilləkənlərin yanında sakit dayanıb dinlədi. Bəlkə indi onun saqqalını qırıxırdı? Bəs birdən atası eşit-səydi, nə olacaqdı?

Əgər bütün bu həngamənin ortasında oyansaydı? Yox, təbii ki, oyanmazdı. Çünki Molli demişdi ki, o, yuxusunda danışsa da, ölü at kimi möhkəm yatırdı. Əlbəttə, oyanmazdı.

Birdən arxasında ayaq səsləri eşitdi. Kimsə pilləkənlərlə sürətlə qalxırdı. Bu, Molli idi. Onun nəfəsi çatmırdı və əlində saqqal qırخان maşın var idi.

O, əl-qol hərəkətləri edirdi və başı qıpqırmızı idi.

- Çıxırıq, - deyə zarıdı. – Tez! Getdik.

Anton tələsik pilləkənlərdən uzaqlaşaraq, Palma ağacları və kuboklar olan şkafların yanından keçdi. Onlar çıxışa tərəf qaçdılar. Molli düz onun arxasında idi. Səhv qapıdan çıxmışdılar. O, insanların soyunduğu, üst-üstə qalaqlanmış ayaqqabıların içinə düşmüşdü.

- Oh! - ucadan qışqırdı.

Molli onun qollarını bərk-bərk tutdu.

- Yuxarı. Tez. Çıxırıq. İndi! Orada uzana bilməzsən.

Anton ayağa qalxdı və yalnız rəqs məktəbinin kənarındakı pilləkənlərin yanında dayandı.

- Nə olub? - Anton zarıdı.

Molli hələ də əlində saqqal maşını ilə dayanmışdı.

- O, oyandı.

- Amma sən deyirdin ki, o həmişə yatır.

Molli başını tərpətdi.

- Amma bu dəfə yatmadı. Mən içəridə başlayanda o da yarış avtomobillərindən danışmağa başladı. Məncə, o bunun maşın olduğunu düşünürdü.

- Bəs nə oldu?

- O oyandı.

- Niyə indi oyandı?

- Mən tam başa düşmədim.

- Bəs o nəyə oxşayır?

- Saqqalının yarısını qırxa bildim. Amma onun yarısını da qırxmalıyam. O cür zəif işıqda görmək çətin idi.

- Bəs o nəyə oxşayır? - Anton təkrar etdi.

Molli alt dodağını dişlədi.

- O qədər də yaxşı deyil, mənəcə...

Bu vaxt rəqs məktəbinin içindən əvvəlcə qışqırıq, sonra isə bərkdən səslər eşidildi. Mollinin anası idi. Bu dəfə 1-2-3 sayan yox idi.

Ana rəqqasların üstünə qışqırmırdı. O, Mollinin atasına qışqırdı. Anton buna tam əmin idi.

- Sən təsəvvür edirsən ki, necə görünürsən?

Sonra bir nəfər nəsə dedi. Yəqin ki, bu, Mollinin atası idi. Anton onun nə dediyini eşidə bilmirdi. Amma sonra Mollinin anası yenidən qışqırdı.

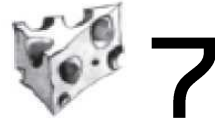
- Oğurlanıb? Göylərdən kim saqqal oğurlaya bilər

Anton Molliyə baxdı.

- Səncə, indi getsək, yaxşı olmaz?

Molli sadəcə, başını tərpətdi.

- Əla olar.

Çuval və pendirlə bağlı plan

Pendir dükanı olan, bıqlı və uzun qollu adam axtaran ananın oğlu olmaq asan deyil.

Heç nə yolunda getmirdi və heç bir çıxış yolu yox idi.

Cənab Xeyirxah çantasında Conni üçün yazılmış tualet kağızı ilə gəzdirirdi. Tapanda fikirləşəcəkdi ki, tualet kağızı ananıdır, ona görə də birbaşa Pendir evinə gedib, onunla rəqs edəcəkdi. Conni hələ də yaşlı ağaca böyük mismarlarla elan vuran cinayətkarı axtarırdı və bütün bunlar azmış kimi Mollinin atası evə yarımçıq saqqalla getmiş, Mollinin anası qəzəblənmişdi.

Anton artıq hər şeyin başını buraxmaq istəyirdi, çünki ananın axtardığı adamı tapmaq mümkün deyildi.

Heç nə onun gözlədiyi kimi getmirdi.

O, düşündü ki, gildən düzəltdiyi adamı geri qaytarsın. Uzun bıqlı, uzun qollu bir kişi ilə evə gəlmək istəyirdi. Onda anası xoşbəxt olar, hər gecə divanda yuxulamazdı. Məhz belə bir kişiyə sahib olmaq istərdi. Dediynə görə, yalnız belə biri ona yardımçı ola bilərdi.

Başqa kim etməlidir? Pendir evində ikisi idi. Əgər bu işə yaramasaydı, anam bunu davam etdirəcəkdi. Axşam lal-dinməz, kədərlə oturacaq, bilməyəcəkdi ki, nə etsin. Bu, onu xoşbəxt edə bilən yeganə insan idi.

O, ananın balaca adamı idi. Pendir sürtgəcli və ya sürtgəcsiz, paltarlı və ya paltarsız.

İndi o, mətbəxdə tək dayanmışdı. Qabları yuyurdu. Sonra ana həmişə sevinər və təəccüblənərdi.

Aşağı mağazadan bərkdən səslər gəlirdi. O, eşidirdi ki, camaat Mollinin atasının saqqalını qırılan adam haqqında danışır.

Mollinin anası polisə zəng vurdu, bir xanım deyirdi ki, indi Conni təkcə afişa cinayətkarı axtarmır, həm də saqqal oğrusunu axtarır.

Mollinin anası həm də xəbər tutmuşdu ki, saqqız maşınındakı pullar da yoxdu. Bəlkə bu, elə eyni oğrudur?

Hamı danışır, qışqırır və deyirdilər ki, bu nə biabırçılıqdır?

- İnsanların saqqal və saqqız maşınlarına hörməti yoxdur? - Bir kişi kişi.

- Saqqız maşınım olsaydı, bütün bunlar mənim də başıma gələrdi.

Bunu düşünmək belə dəhşətlidir - dedi bir xanım.

Anton pilləkənlərdə ayaq səsləri eşitdi. Bu, Molli idi. O, Antonla üz-büz oturub gülümsədi. O, başa düşmürdü ki, bu necə əyləncəli ola bilər?

- Bütün şəhər sənin atandan, onun saqqalından danışır - Anton dedi. - Molli çiyinlərini çəkdi.

- O da çox gülməli görünür.

- Qəzəblidir?

Molli yenidən gülümsədi.

- O deyir ki, mişarla qırılıb.

O, ölü kimi uzanmışdı. Bu anda motorun gurultusuna oyandı. Cəmiyyət belə demişdi.

- Anan nə deyir? – Anton soruşdu.

- Anam deyir ki, o “festorijinal” a oxşayır.

- Festorijinal nədir? – Molli çənəsini qaşıyaraq soruşdu.

- Məncə, bu, yekə qarnı, uzun saqqalı, qəribə saç düzümü olan adamlara verilən addır. Ən azından bu tip qadınları belə adlandırırlar.

Sonra bir müddət sakit oturdular. Molli barmaqlarını stolun ətrafında gəzdirdi, sanki gözəgörünməz qələmi var idi. İlk danışan Anton oldu.

- Biz təslim olmalıyıq, Don Amor kimi kişi tapa bilmirik.

- Yox. - Molli mızıldandı. - Biz əl çəkməməliyik. Hələ işə təzə başlamışıq.

O, ayağa qalxıb soyuducuya doğru yönəldi. Qapıda ananın Don Amorla şəkli asılmışdı. Adları isə qara hərflərlə kiçik ürəyin içinə yazılmışdı.

Hörmətlə Don Amore.

Molli şəkli götürüb Antonun qarşısındakı stolun üstünə qoydu və pıçıldadı.

- Əlbəttə, sən anan Don Amor kimi kişiylə sahib olmaq istərdi.

- Əlbəttə, istərdi.

Anton Mollinin nə dediyini yavaş-yavaş başa düşdü.

- Don Amoru tapa bilməyəcəyik.

- Xeyr - Molli pıçıldadı. - Amma sonra onu özümüz götürməliyik.

Anton şəkilə baxdı. Onun qara saçları, böyük bıqları var idi. Çox güman, onun silahı və uzun, qırmızı idman avtomobili də var idi. Amma bu şəkildə görünmürdü.

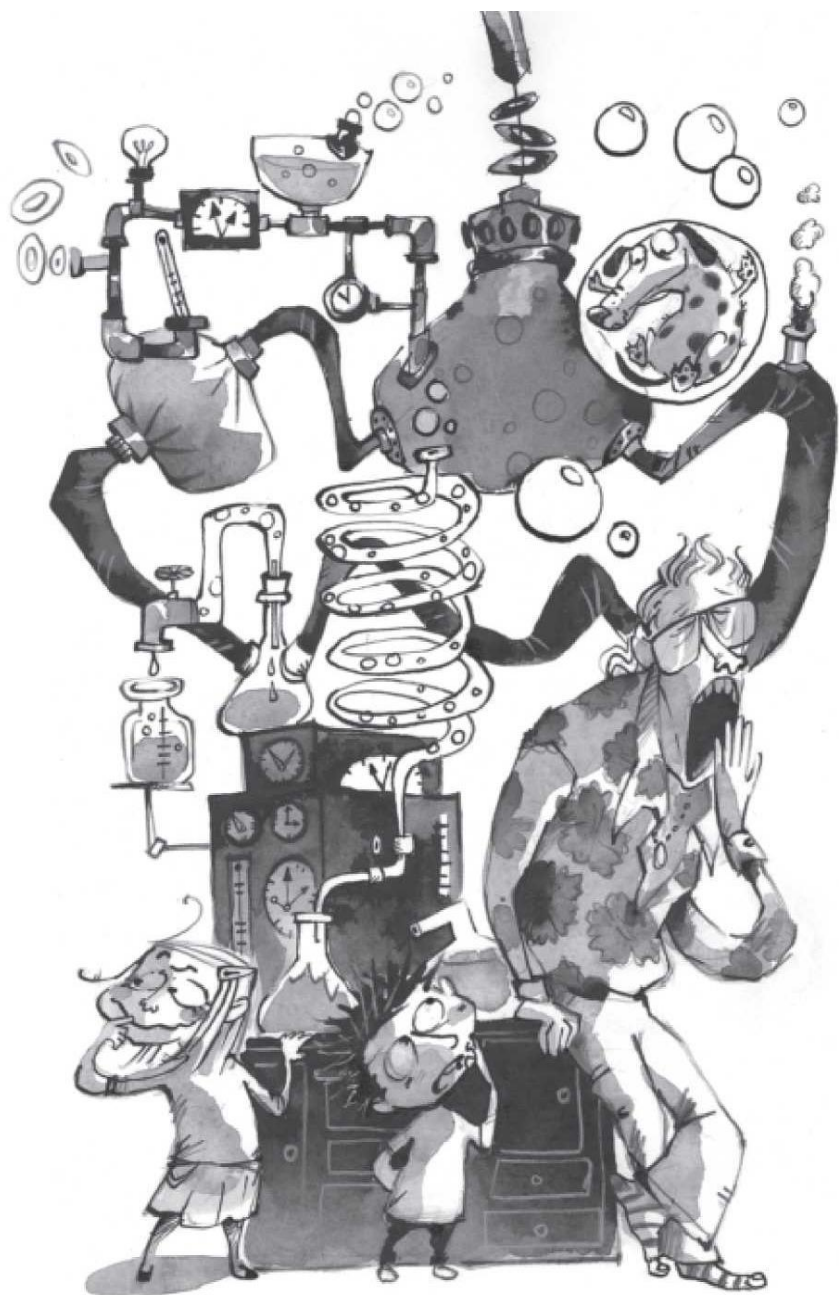
- Sənin nəyi nəzərdə tutduğunu başa düşmürəm.

Molli ah çekdi.

- Çərşənbə günü Don Amor harada olacaq?

- O televizordadır - Anton dedi.

- Dəqiq. Amma çərşənbə günü deyil. Onda gərək ananın evində olsun.

Anton hələ də Mollinin nə demək istədiyini anlamırdı. O, nə deməyə çalışırdı? Elə bu vaxt cibindən bir kağız çıxarıb stolun üstünə - Don Amoru - run şəklinin yanına qoydu. Düzəldib Bu, kart idi.

- Bu, televiziya Don Amor gələndə olduğu yerdir. Amore Studio.
- Bu böyük kinostudiyadır. Çərşənbə günü ikimiz ora gedəcəyik və Don Amorla görüşəcəyik. Sonra onu Ostehusetdəki evə aparacağıq.

Anton xəritəyə baxdı. Mollinin barmağı kağızın ortasındakı böyük kəsişmənin üstündə idi. Don Amoru burada tapacaqdılar.

- Onu Pendir evinə necə qaytaraq?

Anton sakitcə soruşdu.

Molli gülümsədi və müəmmalı baxdı.

- Onu böyük çuvalın içinə salıb, pendir velosipedinə qoyacağıq.

- Bu adam oğurluğu deyilmi? Bu, qadağandır - Anton dedi .

- Biz sadəcə, onu borca götürəcəyik - Molli dedi.

Anton başını tərpətdi. O, bir dəfə Don Amoru oğurlanmış zəngin oğlanı xilas edəndə görmüşdü.

Uşağın atası və anası çox xoşbəxt idilər və Lola Star mükafat olaraq Don Amora layiqli bir öpüş vermişdi.

Amma ondan əvvəl hamı çox qorxmış və həyəcanlanmışdı.

Bəlkə də Don Amoru borca götürmək yaxşı fikir idi.

- Onu pendir velosipedinə necə mindirə bilərik? - Anton soruşdu.

- Don Amor çox yekədir.

- Biz onun huşunu başından alarıq. - Molli dedi.

- Həmişə kimisə qaçılanda çalışırlar ki, huşunu itirsin.

Anton bunu yaxşı bilirdi. Zəngin oğlana da narkoz vurmuşdular. Onu qaçıranlar böyük bir parçanı başına keçirmişdilər. O da dərhal huşunu itirmişdi.

Molli yenidən çənəsini qaşdı.

- Biz onu uyusdura biləcək bir şey tapmalıyıq.

Anton əlini sərt şəkildə stola çırpdı. O, bilirdi nə edəcəklər.

Cənab Xeyirxah ötən gün Pendir evində nə demişdi? Bir dəfə qorqonzola iyindən az qalmışdı huşunu itirsin.

- Mən bilirəm nədən istifadə etmək lazımdır! - Anton qışqırdı.

- Sakit ol! - Molli pıçıldadı.

- Biz diqqətli olmalıyıq.

Anton masanın üstündən irəli əyildi.

- Bizə böyük bir qorqonzola lazımdır - deyə pıçıldadı. O, dərhal huşunu itirəcək.

Molli başını tərpətdi və gülmək istədi.

- Qorqonzola?

- Bəli, qorqonzola - dedi Anton.

- Televizorda özüm görmüşəm. Oğurlanan adamların birinin buruna böyük bir parça qoydular, huşunu itirdi. Bu, yaxşı ola bilər, amma qorqonzola ilə yox. Cənab Xeyirxah deyir ki, bu işə yararır.

- Əgər cənab Xeyirxah bunun işə yaradığını deyirsə, deməli, düzdür.

-

Molli dedi.

- O pis iy verir, amma heç vaxt yalan danışmır.

- Qorqonzolanı alıram - Anton dedi.

- Onda mən böyük bir çuval alacam, huşunu itirən kimi Don Amoru çuvala qoyarıq. - Molli dedi.

Hər ikisi ucadan gülmək istədilər, amma dayandılar. Onlar bilirdilər ki, sakit olmalıdırlar. Tamamilə sakit.

Nəhayət Molli Don Amurun şəklini çəkdi.

- Sonra bundan istifadə etməliyik.

- Nə üçün? - Anton soruşdu.

- Sən heç vaxt bilməzsən. Don Amurun avtoqraflı şəkli sənə nə vaxt lazım olacaq?

Anton yenə güldü. Bu heyvətamiz idi. Onlar Don Amoru qaçıracqdılar. Pəndir velosipedindən istifadə edərək. Qorqonzola və avtoqraflı köhnə fotosəkil ilə...

Don Amurun oğurlandığını bilsəydi, Lola Star nə deyərdi? O, əyninə dar olan paltarını ilə televiziyada tək qalacaqdı. Ana pəndir velosipedində - çuvalın içində uzun qollu və bığlı Don Amoru görəndə, nə deyəcəkdidi?

Anton birtəhər çərşənbə gününü gözləyə bildi.

Bu dəfə heç nə səhv ola bilməzdi. Bu, doğru-düzgün plan idi. Ananın Don kimi əri olmamalıdır. Elə Don Amurun özü olmalıdır.

Anton fərqi nə varmamışdı ki, mağazada kimsə var.

Birdən Anton arxadan səs eşitdi.

- Nə edirsiniz?

O, arxaya çevrildi. Ananı gördü.

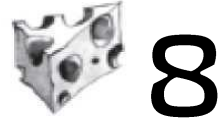
Tez masaya baxdı. Don Amor obrazının şəkli və kinostudiyaya aid kart yox idi. Molli bunları götürməyi bacarmışdı. O, rahat nəfəs aldı.

- Heç nə - dedi Anton.

- Yo-x... -Molli dedi. - Heç bir şey.

Çərşənbə gününə cəmi dörd gün qalmışdı.

Don Amoru qaçıрмаğa cəmi dörd gün qalmışdı. Yaxud, heç olmasa, borca götürməyə.

Don Amurun kursu

Don Amor həmin çərşənbə gün Anton güclə nəşə yeyə bilirdi. Ana hətta soyuducudan lazanya götürüb musiqiyə qulaq asmaq üçün radio-nu yandırmışdı. Bütün bu müddət ərzində çarpayısının altındakı qutuda gizlənmiş qorqonzola haqqında düşünmüşdü. Mədəsində qaynama hiss edirdi.

- Yeyib qurtardın?

- Doymuşam - Anton dedi.

- MənMollinin yanına gedirəm.

Ana yeməyə ara verdi.

- Bu axşam Don Amor var, Anton. Həmişə sən yorğanını, hər şeyini televizorun yanına gətirirdin.

- Bilirəm. Amma sabah kostyum mərasimi haqqında danışmalıyıq. Bəlkə biz eşşək olduq.

Ana alnını qırışdırdı.

- Eşşək?

- Bəli - Anton cəld dedi.

- Molli eşşəyin başı olmalıdır, mən də arxa ayaqları. Məşq etməliyik.

- Deməli, sən hər halda, pendir taciri və ya pizza adam olmamısan?

Anton başını tərpətdi.

- Məncə, eşşək daha yaxşıdır.

Ana nəşə demək istəyirdi, amma susdu.

Antonun yalan danışdığını hiss edə bilərdimi?

İçəridən -mağazadan bir qorqonzola oğurladığını bilirdimi?

Heç olmasa bir şeyi də bilmirdi. Don Amor bu gecə Pendir evinin düz ortasında hazır dayanacaqdı. Uzun qolları bütün üst rəflərə çatacaqdı.

- Yaxşı, yaxşı. Evə çox gec gəlmə.

Televiziyanı adam qaçıрмаq çox vaxt aparacaqdı. Buna görə də hər halda dedi:

- Gec qalmayacam.

Sonra ana onu qorxudan söz dedi.

- İndilərdə qaranlıq düşəcək.

Anton sadəcə başını tərpətdi. Əslində, onun bu haqda, ümumiyyətlə, fikri yox idi. Amma nə edə bilərdi?

İndi qaranlıq idi. Bir azdan Molli ilə döngədən aşağıda - yaşlı ağacın yanında dayanmışdılar. Molli trikotaj əlcək geyinmişdi.

- Barmaq izi qoymamalıyıq - dedi. Anton cavab verdi ki, onun əlcəyi yoxdur, yəqin ki, ehtiyatlı olmalıdır.

- Məncə, özümkünə sənə verim. - Molli əlcəyi çıxararaq dedi.

Anton düşündü ki, bu, ağıllı fikirdir.

- Onda bir barmaq izi qoyacağıq.

- Bizi tapmaq ancaq öz ağılımıza gələr. Onlar bir qolu olan oğlan, ya da qız axtaracaqlar.

Molli polis haqqında danışdığını eşidəndə Anton azacıq titrədi. Təbii ki, bıqlı kişiləri qaçıрмаq qanunsuz idi. Hətta onları bir müddətlik borc götürsəniz də.

Başqa bir şey haqqında düşündü.

- Pendir yadıma düşdü - dedi və qutunu açdı.

Sonra tez də onu bağladı.

İri qorqonzolanın qoxusu bir anda burunu qıcıqlandırıldı. Anton as-qırmaq istədi. Yoxsa huşunu itirirdi?

Bu, ən sonuncu ehtimal idi. O, Pendir evindən pendir oğurlamışdı, çünki Donun huşunu başından almalı idilər. İndi o özü də sallanırdı.

Anton dərindən nəfəs aldı. Axşam havası sərin və təmiz idi. Sonra başqasını götürdü. O, burada -yol ayrıcında, yaşlı ağacın yanında dayan-mamalı və huşunu itirməməli idi.

- Bu, qorqonzoladır? - Molli soruşdu.

Anton başını tərpətdi və nəfəsini saxladı. İndi özünü bir az yaxşı hiss edirdi.

- Heç kim bu qutuya yaxınlaşmamalıdır - dedi. - Həqiqətən çox tünd iyi var.

Molli gülümsədi.

- Mükəmməl - dedi.

- Məndə bu da var.

Qara çantanı uzatdı.

- Bu, atamın kostyum çantasıdır, ondan öz köhnə rəqs paltarları üçün istifadə edir. Sadəcə onun zəncirbəndini açmaq lazımdır.

Molli çantanın içindəki uzun zəncirbəndi açdı.

- Sonra Don Amore ora girir və tarapp... biz onun çıxma bilməmədi üçün ildırım sürətilə hər yeri bağlayırıq.

Anton Mollisiz nə edəcəyini bilmirdi. Bu, adam oğurluğu üçün dün-yanın ən mükəmməl çantası idi. Sonra o, velosipedin qarşısındakı səbətə atıldı və Anton pedalı çevirməyə başladı. İndi geriye yol yox idi.

Onlar yolda idilər. Təhlükəli qorqonzola və böyük zəncirbəndli çanta ilə. Zəncir cingildədi və pedal bərk cııldadı.

Hadisə davam edirdi.

Don Amor sadəcə öyrənmək istəyirdi.

Anton səməyə baxdı. Artıq hava qaralırdı. Bu vaxt Anton çöldə olmağa öyrəşməmişdi, başını qaldırıb ağaclara baxmamağa çalışdı. İndi səma daha tünd, daha ağır, daha boz və təhlükəli görünürdü. Qorxu canını bürüdüyünə görə velosipedi daha sürətli sürməyə başladı.

Anton bilirdi ki, Don Amoru qaranlıqda qaçıрмаq ən yaxşısı idi. Hətta televizorda da görmüşdü. Həmişə belə olub, Don Amor həmişə qaçırılan kiməsə kömək edəndə hava qaranlıq olurdu.

Ay da çıxmışdı. Yuxarıda böyük, ağ boşqab kimi görünürdü. Və ya böyük, solğun üz, gözləri, burun və ağzı olan oğlan kimi.

Anton diqqətini cəmləyib yola baxdı. Ona elə gəldi ki, səs eşitdi. Bəlkə də heyvanlar idi. Ayı, ya da başqa heyvanlar.

Bu böyük qanadları və qara gözləri olan böyük quşun çıxardığı səsə oxşayırdı. Amma canavar deyildi. Görəsən, iti dişləri olan başqa bir heyvan var?

Anton Mollinin düz velosipedin qarşısında əyləşdiyinə sevindi.

Xəritə ilə oturmuşdu və nə vaxt sağa, nə vaxt sola dönəcəyini deyirdi. O, ancaq düz davam etməli idi. O qədər çuxurdan keçdilər ki, yorulub sonrakıları saymadı. Antonun adlarını bilmədiyi çoxlu yol nişanlarının yanından keçdilər. Ayaqları yorulmağa başladı. Tezliklə çatacaqdılar?

O, elə yer dəyişməyi təklif etmək istəyirdi ki, Molli qəfil qışqırdı.

- Orada!

Anton qəfildən əyləci basdı. Ətrafdakı bütün səslər yoxa çıxdı.

Hündür və enli darvazanın qarşısından keçirdilər. Qalın zolaqlı, bağlı darvazanın qarşısında idilər. Darvaza üzərindəki işıqlı lövhədə belə yazılmışdı: Amor studiyası.

Bu, Don Amurun kinostudiyası idi. Anton böyük bataqlığa girdi. O, geri qayıtmaq istəyirdi.

Amma Molli artıq velosipeddən tullanmışdı. O indi buz evinə oxşayan kiçik bir evə gedən yolda idi. Ev darvazanın sağında idi. Pəncərənin ağzında qalstuklu və adı etiketin üstündə yazılan kök kişi oturmuşdu. Mühafizəçi idi. Adını oxumaq çətin idi, ona görə Anton heç cəhd də etmədi.

Evin içindən bərkdən gülüş səsi eşidildi. Mühafizəçi naqilsiz telefonla danışdı. Anton danışığı eşidə bilmirdi.

Molli pəncərəni döydü.

- Axşamınız xeyir, Don Amor ilə danışmalıyıq.

Mühafizəçi qabağa söykəndi.

- Görüş təyinatınız olmasa, bura girə bilməzsınız.

- Ancaq bizim razılaşmamız var – Molli dedi.

Mühafizəçi böyük pendirli velosipedə baxdı və üstünü oxudu.

- Pendir evi? Don Amor niyə Pendir evindən belə bir səfər gözləməlidir?

Ostehusetdən kimisə?

- O, qorqonzola sifariş etdi - Molli dedi. - Düz deyil, Anton?

Anton başını tərpətdi və kiçik qutunu yenidən açdı. Başını kənara tutdu.

- Bəli, elə buradadır.

O, qutunu pəncərəyə tutdu. Mühafizəçi üz-gözünü turşutdu.

- Qulaq as, hamı qutuda pendirlə gəlib deyər ki, Don Amorla razılaşıb. Amma mən aldanan adam deyiləm, ona görə də, sizdən xahiş edirəm, bu iyli qorqonzonu da götürün, buradan uzaqlaşın, vəssalam.

Anton hiss etdi ki, ayaqları titrəyir. Bəlkə velosipedin ağzını evə sarı döndərsin? Hə, elə indi. Nə qədər ki, mühafizəçi üz-gözünü turşutmamışdı, qayıtmaq lazım idi.

Amma Molli ucadan ah çəkdi. Sonra cibindən bir şey çıxardı. Bu ananın soyuducusuna vurulan şəkil idi. Don Amore obrazı.

- Onda buranı oxu - dedi. Hörmətlə Don Amore.

Və sonra çəkdiyi ürək şəkli...

Mühafizəçi onun sözünü kəsənə qədər bir addım da irəli getmədi.

- Ha! Bu cür şəkilləri hamıya göndərir. Bu, sadəcə, avtoqrafdır. Bu o demək deyil ki, sizin razılaşmanız var. Pendiri götürün, gedin. Bunu neçə dəfə deməliyəm?

- Gəl - dedi Anton. Gəl, evə gedək.

Amma Molli inadkarlıq elədi. Şəkli çevirdi.

- Bəs bu nədir?

Mühafizəçi şəklin arxasını oxudu. O, boğazını arıtlayıb diqqətlə, sakitcə Molliyə baxdı. Sonra Antona baxdı.

- Yaxşı, mən səni içəri buraxsam, yaxşı olar. Vaxt azdır. Don Amore öz işində olmalıdır. Bu çərşənbə günüdür, ona görə də televiziyada olacaq.

Evinin içində bir neçə düyməni basdı, böyük partlayış səsi gəldi. Sonra yüksək səslə cırlıdadı. Molli ananın şəklini çəkdi və velosipedin velosipedin səbətində geri hoppandı. Bir an sonra onlar çəpərin o biri tərəfində idilər.

- Şəklin arxasında nə var idi? - Anton soruşdu. Mühafizəçi görünmürdü.

- Yazılıb ki, Don Amor bu pendirin dadına baxmağı səbirsizliklə gözləyir.

- Yaxşı, o bunu yazmamışdı axı.

Molli başını tərpətdi.

- Xeyir, amma böyüklər kimi yaxşı yazmağı bacaran balaca qızı tanısan, yaxşı olar.

Anton güldü.

- Sən dəlisən.

Onlar balaca şəhərə oxşayan bir yerdə idilər. Hər yerdə kiçik sirk vaqonları və taxta evlər var idi. Bəzi qapılarında ulduzlar vardı. Bəzilərinin isə sadəcə, adları var idi.

Bura bütün kino ulduzlarının yaşadığı yer idi. Hamısı televiziyanı idi.

Polis Anderson. Felicia Hansen. Djarnis.

- Hansı maşının Don Amorun olduğunu necə öyrənək? - deyə Anton soruşdu.

Molli kartına baxdı, onu ora-bura çevirdi. Kart onlara "Amor Studio"nu tapmaqda kömək etdi, lakin Don Amorun indi harada olduğunu göstərmədi. O, heç yerdə görünmürdü.

Birdən yolda, düz onların qarşısında bir xanım dayandı. Onun səsi televizordakından qat-qat sərt idi.

- Siz ikiniz nə edirsiniz?

Bu Lola Star idi. Don Amor həmişə çərşənbə günləri onu öpməli idi. O, bənövşəyi paltar geyinmişdi və iri döşləri var idi. Anton velosipedə qədər onun ətirini hiss edirdi.

- Biz əslində Don Amora bir az pendir çatdırmalıyıq - Molli dedi.

- Qorqonzola, - Anton ehtiyatla əlavə etdi.

Yenidən qutunu açmaq istəyirdi, amma açmadı.

Huşunu itirən Lola Star deyildi.

Lola Star xoruldadı.

- Balaca gənə indi pendir yeməlidir? Sanki o əvvəlcədən kifayət qədər iy vermir. Ay səni balaca cüvəllağı.

- Biz sadəcə onun harada yaşadığını unutmuşuq - Anton dedi.

Yenə Lola Star fısıldadı.

- Hə, ola bilər. Amma sizə bir söz deyim. O, əlbəttə ki, bizim ən böyük vaqonda yaşayır. Yeməyə tartarlar, istiridyələr, hər dəfə bahalı şampən... Əlbəttə, bu kral üçün kifayət qədər yaxşı deyil.

Anton Lola Starın nə dediyini başa düşmədi. Kral üçün kifayət qədər yaxşı olmaya bilərdi, lakin Don Amor detektiv idi. Daha əvvəl onun bu qədər qəzəbli olduğunu eşitməmişdi.

O, televizorda daha şirin idi.

- Hər həftə tullanmaq, sıçramaq lazımdır, amma cinayətkarları tutan və böyük qəhrəman olacaq şəxs o idi.

- İndi o, qorqonzola yeməyə hazırlaşır. Bu gün öpüş olmayacaq.

Bunu sizə deyə bilərəm. Belə iyli bomba. Belə bir poliqon... Qorqonzola!

Lola Star yenidən fısıldadı və yeriməyə başladı. Bir neçə addımdan sonra geri döndü.

- Və sən onu salamlayıb deməlisən, balaca qnome.

Bu gün heç bir öpüş olmayacaq. Orada yaşayır.

Anton və Molli bir-birinə baxdılar. Maşın orada idi. Don Amorun qırmızı idman avtomobili. Qaz verəndə od püskürə bilən, hərəkətə gələndə yeri-göyü silkələyən həmin möhtəşəm maşın. Düzdü, televiziyada göründüyü qədər böyük deyildi, amma oradakından daha al-qırmızı idi.

Maşın düz yan tərəfə yapışdırılmış sarı və parlaq ulduzları olan uzun, taxta arabanın qabağında dayanmışdı. Əgər bu karvan olsaydı, Antonun indiyə qədər gördüyü ən böyük karvan olardı. İçərisində işıqlar

yanırdı, bir neçə pəncərə vardı, amma orada Don Amoru görə bilmədi-
lər.

Çox diqqətlə son parçanı vaqona yuvarladılar.

- İndi nə edək? - Onlar enən kimi Anton pıçıldadı. Bir-birinin ardınca
böyük vaqonun qarşısında arxaları tamamilə bağlanmış vəziyyətdə da-
yandılar.

- İndi onun başını gicəlləndirib atamın çantasına qoyacağıq.

- Ancaq biz qapını döyərək içəri girib, qorqonzola ilə onun huşunu
başından ala bilməyəcəyik.

Molli düşündü.

- Məni yuxarı qaldırmalısan ki, pəncərədən baxım.

- Ola bilməz ki, sən məni qaldırasan, mən də baxım? – Anton pıçıl-
dadı.

Uzun müddət velosiped sürdükdən sonra ayaqları ağrıyırdı.

- Yox, ən yaxşısı elə mən baxım. - dedi Molli. – Axı, əlcəkləri xatır-
layan da mən idim.

Anton ah çəkdi. Sonra o, çöməldi və Molli onun çiyinlərinə qalxdı.
Yavaş-yavaş ayağa qalxdı. Bir az sonra tarazlığı tutdu və lap yaxın da-
yandı.

Don Amurun arabası.

- Onu görə bilirsən?

- Bəli. - Molli qışqırdı.

- O nə edir?

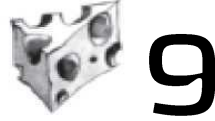
- Oturub, amma ...

Molli birdən susdu.

- Amma nə? - Anton zarıdı.

O, Mollinin ağırlığına tab gətirə bilmirdi.

- Onun bığı yoxdur...

Ulduzlar pendir yemir

Antonun ayaqları titrədi. Bununla belə, tarazlığını qorumağa çalışdı, sonra bacarmadı. O, otların, Molli də birbaşa onun üstünə yığıldı.

O, çətinliklə nəfəs ala bilirdi.

- Nə demək istəyirsən, Don Amurun heç bir şeyi yoxdur? Bəs bığ?

- Demək istəyirəm ki, onun bığı yoxdur. Bığını stolun üstünə qoyub.

- Mən də görmək istəyirəm, - Anton tez ayağa qalxdı. - İndi mənim növbəmdir.

Molli əyildi ki, Anton qalxa bilsin. Sonra yavaşca ayağa qalxdı. Anton

pəncərədən tutdu.

Mollinin dediyi doğru idi.

Don Amor maşının içində oturmuşdu. Qarşısındakı stolun üstündə Onun şəkilləri vardı.

Anada olan da belə şəkil idi. Əvvəllər soyuducudan asılmışdı.

Don Amor avtoqraflara imza atırdı. Amma özünə - əsl Don Amora oxşamırdı. Onun bığı yox idi.

Anton maşının ətrafına baxdı. Bir neçə stul və asılıqanda gödəkçə var idi. Yemək də çox idi. Amma Anton hansı yemək olduğunu bilmədi. Nə lazanya, nə də makaron idi.

Böyük güzgünün yanında stol var idi. Don Amurun bıqları stolun üstünə qoyulmuşdu.

- O niyə belə görünür?

- Bilmirəm - Molli başını tərpətdi.

- Səncə, Don Amoru bıqsız görəndə anan çox əsəbiləşməyəcək?

Anton bunu bilmirdi. Amma tam əmin idi ki, o Don Amoru bir dəfə normal vəziyyətdə görsə, çox xoşbəxt olardı.

- O, huşunu itirəndə bığı da özümüzə götürə bilmərik?

- Sonra ana özü bığı ona verə bilər - deyə Anton təklif etdi.

Molli gözlərini qıyıb fikirləşdi.

- Bizim plan qurmalıyıq - dedi.

- Qapını döyüb deməliyik ki, burada pendir var.

Sonra o, birdən cuşa gəldi.

- Tapdım. - deyə az qala qışqırdı. - Mühafizəçi dedi ki, hamı üçün avtoqraf imzalayır. İndi qapını döyəcəm ki, guya mən də ondan avtoqraf almalıyam. Bu vaxt sən içəri girib onun xəbəri olmadan bığına qorqonzola sürəcəksən. Sonra o saqqalını taxacaq, burnuna qoxu gələcək və huşunu itirəcək.

Molli əllərini çırpdı.

- Bütün bunlardan sonra o huşunu itirir.

Molli qapıya doğru getdi. Anton onun arxasınca qaçdı. Əlində qorqonzola qutusu var idi. Möhkəm-möhkəm tutmuşdu.

- Sən hazırsan? - Molli soruşdu.

Anton başını tərpətdi. Deyəsən, o, saqqala qorqonzola sürtməyə hazır idi. Sonra qapını döydü. Üç sərt zərbə. Gözlədilər. İçəridə sakitlik idi.

Molli yenidən qapını döydü.

Nəhayət səs eşidildi. Addım səsi idi. Qapı açıldı. Don Amor qapının ağzında dayanmışdı. Arğın-yorğun baxdı.

- Bəli? Nə istəyirsən?

Onun səsi televizorda olan kimi idi, amma ordakından xeyli balaca görünürdü. Və ən əsası, saqqalı orda idi. Heç kim deməzdi ki, bu Don Amordur.

- Sizdən avtoqraf ala bilərik? - Molli dedi.

- Mən sizin çox böyük fanatınızam. Üstünü özünüz yazdığınız şəkli almaq istərdim.

Don Amor ağır-ağır ah çəkdi.

- Buna vaxtım yoxdur. Xahiş edirəm, gedin. İşlərim var.

Qapını yenidən bağlandı.

Molli sərt şəkildə qapını tutdu. Bəli, bu belə idi, çünki o əlcək taxmışdı.

- Başa düşmürsünüz, mənə sizin avtoqrafınız çox lazımdır. Bu boz bir gündə qəfil gündə doğan Günəş işığı olardı. Yaxud, yulaf əzməsinin içindəki kərə yağı kimi. Atam təzə gəlib, ağır yaralanıb.

Anton başa düşmürdü ki, o, bütün bunları haradan öyrənib. Günəş işığı, boz gündə? Yulaf əzməsində kərə yağı?

Don Amor qaşlarını çatdı.

- Atan yaralanıb?

- Bəli, - Molli başını tərpətdi.

- O, nəyə qəza keçirib ... Zəncirli mişarla.

Don Amor bunu eşidəndə gözlərini yumdu.

Zəncir mişarı. Sonra içəri keçib əli ilə gəlməyi işarə etdi.

- Əlbəttə, başa düşürəm, avtoqraf almalısınız. Amma sonra dərhal getməlisiniz. İşlərim çoxdur.

Anton Don Amorun qollarına baxdı. Onun qolları Pendir evindəki yuxar rəflərə çata bilməzdi. Adi qollar idi.

Bu onu təəccübləndirdi.

- Şəkildə nə olmalıdır? - Don Amor soruşub əyləşdi.

- Don Amordan Molliyə...

Don Amor yazmağa başladı.

- Don Amordan Molliyə...

Molli Antonun böyrünə vurdu. İndi o bığa qorqonzola sürtməyə gedirdi. Don Amore artıq yazını bitirmək üzrə idi.

- Ancaq, başqa bir şey də olmalıdır... -Molli cəld dedi və Antona “tələs” işarəsi verdi. - Orada olmalıdır...

Ümid edirəm, yaxşısan və Milad bayramını səbirsizliklə gözləyirsən...

Don Amor anlaşılmaz şəkildə Molliyə baxdı. Sonra yazmağa davam etdi. Bu vaxt Anton qorqonzola qutusunu ehtiyatla qaldırdı.

“...Ümid edirəm ki, atanız yeni bərbərindən razıdır”.

Don Amor başını qaldırdı.

- O zəncir mişarı iləyaralanan deyildimi?

- Bəli, bəli - dedi Molli. - Amma mən hələ bitirməmişəm...

- “Ümid edirəm ki, zəncir yaxşı işləyir...”

Don Amor çaşqın görünsə də, yazdı. Anton qorqonzolanı ehtiyatla qaldırdı.

“... Və ümid edirəm ki, o, tezliklə sağalacaq, saqqız maşınına yeni pullar gələcək...”

- Bundan artıq yaza bilmərəm. - dedi və diyircəkli qələmini burdu.

Anton hərəkətin ortasında dayandı.

- Onsuz daha çox şeyə ehtiyac da yoxdur – Molli dedi və Antona baxdı.

- Sadəcə yaz ki, tezliklə görüşərik. Uğurlar... evə sağ-salamat gəl... və eyni şəkildə sizə də təşəkkür edirəm.

Bu, son şans idi. Anton tez bığı masanın üstündən götürdü, onu qorqonzolaya bir dəfə sürtdü, iki dəfə, üç dəfə... Qoxudan qıcıqlandı, gözləri acışdı. Sonra bığı yerinə - masanın üstünə qoydu və qutunu bağladı.

- Belə - Don Amor dedi -Ümid edirəm ki, şəkil xoşunuza gələcək.

- Məncə də - Molli dedi. - Mütləq!

Elə bu vaxt qapı döyüldü. Kimsə bayırda qışqırdı:

- Beş dəqiqə, Don Amor. Gəlin, sürək.

Don Amore ah çəkdi və çox yorğun göründü.

- Hə, hə, hə...

- Hara gedirsən? - Anton soruşdu.

Don Amor indi heç yerə maşın sürməməli idi. Bunun yerinə huşunu itirməli idi.

- Mən televiziya olacağam - Don Amor dedi. Təəssüf ki, çərşənbə günüdür, yəni başqa yolum yoxdur.

Don Amore güzgüdə yorğun-yorğun özünə gülümsədi. Sonra stolun üstünə göz gəzdirdi.

- Yaxşı, oradadır - dedi.

Əla. Bığını tapmışdı. Onu sadəcə, burnunun altına yapışdırılmalı idi.

Don Amor yavaş-yavaş güzgüyə baxdı və bığını yapışdırdı.

Anton bütün bədənində üşənmə hiss etdi.

Stuldan yerə yıxıldı, onu Mollinin atasının kostyum çantasının içinə saldılar. İndi onlar Pendir evinə tərəf gedirdilər. Amma heç nə olmadı.

Heç bir şey.

- Mənə deyin görüm, bu pendir iyi deyil? - Don Amore çevrildi.

O, hələ də burnunun altındakı süni bıqla güzgüsünün yanında oturmuşdu.

Anton və Molli birlikdə getdilər. Anton ürəyinin döyüntüsünü eşidə bilirdi. Onlar üzə çıxdılar. Don Amor başa düşdü ki, bıqla pendir sürtülüb. Onlar tez aradan çıxadılar.

Lakin Don Amor sadəcə, arxaya söykənib gülümsədi.

- Neçə vaxtdır ki, pendir alıram - dedi və gözlərini yumdu. - Mən nə vaxtdan buradayam? Köhnə pendir yedim.

Anton və Molli bir-birlərinə baxdılar. Bu nə üçün idi?

- Amma əgər belədirsə, sadəcə çiskeyk yeyə bilməzsiz - Anton sakitcə soruşdu.

Don Amor yenidən gözlərini açdı.

- Yox, bu, doğru deyil dedi. - Mən ulduzam, ulduzlar isə pendir yemirlər. Əvəzində başqa nəşə yeməliyəm..."

Don Amor qeyri-adiliyi ilə fərqlənən uzun qolu ilə masadakı kiçik kasa və boşqablara işarə etdi.

Kürü... istiridyə... şampan... Sanki yemək yalnız onlar olmalı idi. Amma ulduz həyatı belədir də. İnsanlar düşünür ki, bu xoşbəxtlikdir, amma əslində hər şey çox pisdir. İstiridyə və şampandan tülkü sidiyi iyi gəlir.

Don Amor ayağa qalxıb ətrafda gəzişməyə başladı.

- Yaxşı, təsəvvür edək ki, siz yalnız özünüzdə pendirli yemək alan adamlarsınız. Ya da qorqonza ilə möhtəşəm pizza istəyirsiniz.

- Ancaq cinayətkarları tutmaq heç də həyəcanverici deyil.

- Bəs idman maşını sürmək? - Antondan soruşdu. Ürəyi indi daha çox döyünürdü

- Cinayətkarlar? - Don Amor qışqırdı.

- Mən cinayətkarlardan çox yorulmuşam. Bu, həmişə, hər çərşənbədə eynidir. Mən cinayətkarları tutmalıyam, quldurları tutmalıyam və nəhayət, mən Lola Starı öpməliyəm. Hər həftə! Bu həyat deyil.

- Ancaq sizin idman avtomobiliniz var - Anton yenidən cəhd etdi.

- O, od püskürür.

- Bəli, bəli, televiziyada belə görünür - Don Amor dedi.

- Əslində o, çox sürətlə sürmür, o əsl alov deyil. Bu sadəcə televiziya ulduzunun oynacağıdır. Belə maşın sürmək kimin vecinədir? Hər həftə çirkin karton avtomobilini gözümüzdə soxur.

Yenə qapı döyüldü və səs gəldi. Bu dəfə bir az da qətiyyətli.

İki dəqiqə, Don Amor! Onda indi olacaq!

Don Amor yenidən ah çəkdi və ayağa qalxdı.

- Mən hazıram - dedi və bir cüt ayaqqabının üstünə əyildi.

Bunlar Antonun indiyə qədər gördüyü ən hündür ayaqqabılar idi. Onlar hətta Mollinin anasının rəqs məktəbində geyindiyindən də uzun idilər. Anton heç vaxt hündürdə gəzən adam görməmişdi.

- Bunlar mənim televizor ayaqqabılarımdır - deyə Don Amor ah çəkdi. - Sən televiziyada quldurları tutanda və öpüşəndə balaca ola bilməzsən.

Anton Molliyə baxdı. İndi nə etməlidirlər? Cənab Xoşniyyət yalançı idi. Qoqonzolanın qoxusundan huşunu itirmir. Bir azdan Don Amor özidman avtomobilinə oturacaqdı və onu qaçıрмаq çox gec olardı. O Faith, Hope və Amor serialının bu həftəki bölümü üzərində işləyəcəkdi.

Ancaq onlar anaya bığlı və uzun qollu bir kişi tapmadan Pendir evinə evə gələ bilməzdilər. Anton kürəyini dikəltdi.

- Don Amor... - dedi.

Onun bir fikri var idi. Bu, onların son şansı idi.

- Biz əslində Lora Starla az əvvəl tanış olduq və söz verdi ki, bir mesaj verəcək.

Don Amore açmaq üçün qapının dəstəyini tutmuşdu və getməyə hazırlaşdı.

- Bəli? - dedi.

- Bu gecə ümumiyyətlə, idman avtomobili sürmək məcburiyyətində deyilsiniz. Əvəzinə velosiped sürün!

- Velosiped? - Don Amore ucadan qışqırdı.

- Bəli, velosiped - dedi Anton. - Və biz sizə söz veririk ki, kömək edəcəyik.

Sadəcə, bizim ardımızca gəlin.

Anton stulu pəncərənin qarşısına gətirdi

Pəncərədən çıxırıq, - Anton pəncərəni açaraq dedi.

- Yaxşı, onlar məni burada gözləyirlər. - deyə Don Amor qapını göstərdi.

- Sən buna əhəmiyyət verməməlisən - dedi Anton. - Lola Stara söz vermişdik ki, bu gün pəncərədən çölə tullanacaqsan. Bu da velosipeddir, orda dayanıb.

Don Amore bir anlıq Antona baxdı, gülümsədi.

- Hər şey çox qərribə səslənir ... velosiped ... pəncərədən sürüş...
amma nəhayət, bir şey olur,- dedi.

Xoşbəxt görünürdü. Sonra yanındakı stula atıldı, pəncərəni açıb çətinliklə bir ayaqqabısını çərçivəyə saldı.

- Mən bu kiçik pəncərədən çıxı bilərəm? - Don Amor deyindi.

- Əlbəttə, - Anton onu arxadan bərk itələyərək dedi.

Molli son dəfə ayağını qaldırmağa çalışdı. Nəhayət, onun digər ayağı stuldan sürüşdü və Don Amor uzandı. Açıq pəncərədən bir ayağı çöldə, o biri isə onun yanındakı divar boyunca aşağı sallanılı.

Süni bığlar və hündürdaban ayaqqabılar göz qabağında idi. Bu vaxt kiçik pəncərədən dırmaşmaq asan deyildi.

Eyni zamanda onların arxasınca qapıya sərt zərbələr endirildi.

- Bu odur! - çöldəki səs qışqırdı.

- Biz bacarmadıq. Gözləyin, Don Amor! Biz başlamalıyıq.

Qapıdakı adam əsəbi idi. Qapını az qala sındırırdı.

Anton pıçıldadı:

- De ki, indi gəliрсən.

Don Amor gülümsədi. Birdən uşaqlar qızardı.

- Mən indi gəlirəm! - Qışqırdı.

Anton ona son təkan verdi və Don Amor pəncərədən düşdü. Bir az zədələnib çəmənliyə düşdü.

Molli cəld stuldan sıçrayıb arxasınca getdi.

Don Amore baxanda, daha diribaş hərəkət elədi. Nəhayət, Anton gəldi.

O, düz velosipedin yanına düşdü. Don Amor üst-başını təmizlədi.

- Budur, - Anton velosipedi göstərdi.

- Tez getməliyik. Çox tez.

Vaqonun digər tərəfində bir kişinin qışkırdığını və qapını döydüyünü eşitdilər.

Don Amore oxudu:

- Pendir evi. Ostehusetdən velosipedlə qayıtmalıyam?

- Əslində, sən özün sürməməlisən - Anton dedi. - Biz Lola Star ilə razılaşıdıq ki, sən bu çantada gizlənəcəksən, çantanı qoyacağıq velosipedin qabağına, biz onu sürdükcə sən orda sakit oturacaqsan. Bunu idman avtomobilinin əvəzinə edəcəyik.

- Əslində, pendirli velosipedlər daha həyəcanlıdır - dedi Molli.

Don Amor çox danışmadı, amma sonra bir az əvvəl pəncərədən asılıb qalarkən dediklərini təkrarladı:

- Bəli, niyə də olmasın? - dedi. Nəhayət ki, təzə nəşə baş verir.

Qara çantanın zəncirbəndini bağladı və harasa sürüdü.

Mollinin atası köhnə rəqs paltarlarını geyinirdi.

- Çantanı bağlayacağıq. Sən isə sakitcə uzanmalısən - Anton dedi.

- Sövdələşdik ha, - Çantanın içindən səs gəldi.

Molli cəld sürünərək anbara çıxdı və Don Amor olan tərəfdə oturdu.

Sonra Anton velosipedi sürməyə başladı. Yavaş-yavaş gedirdi. Ola bilirdi ki, o, televizordakından balaca idi, qolları daha qısa idi, amma bütün hallarda Don Amor idi. Ağırılığı da öz yerində.

Qışqıra-qışqıra qapını döyən adam yorulub, geri qayıtdı. Bir an sonra o şübhəsiz ki, küncə burulacaq və onları aşkar edəcəkdi.

Nəhayət onlar mühafizəçiə çatanda şlaqbaum aşağı düşdü. Onlar çıxıb bilmədilər.

Adı çətin yadda qalan mühafizəçi əlində rabbitə cihazı, köşkün kənarında dayanmışdı.

- Yaxşı, pendirini aldı? - deyər soruşdu.

- Bəli, -Anton başını tərpətdi. Və o, çox, çox xoşbəxt idi.

- Bəs çantada nə var?

Anton və Molli tez bir-birlərinə baxdılar.

O, sadəcə hamısını yeyə bilmədi - dedi Molli. - Bu artıq qalanlardır.
Pişiklərə veririk.

- Pişiklər pendir yemirlər

- Bəziləri yeyir. - Molli dedi. - Bəzi pişiklər həqiqətən qorqonzoladan
başqa yemək yemirlər.

Mühafizəçi rabitə cihazının antenasını qutuya toxundurdu.

- Bu, çox, çox böyük çantadır – dedi.

- Biz onları yalnız çox kök pişiklərə veririk.

Molli tələsdi.

- İndi isə sən bizi çölə buraxmalısən.

Mühafizəçi ona baxdı.

- Xahiş edirəm, çantanı aç. Görməliyəm ki, içində nə var.

Anton ucadan qışqırmaq istədi.

- Çantanı açmaq?

Alovun üstündə oturmaq bundan daha yaxşı olardı. Sonra tələsik
və bərkdən danışmağa başladı. Ən çox elə özü təəccübləndi.

- Cənab mühafizəçi, heç kim qorqonzola artıqları olan çantanı aç-
mamalıdır. Qorqonzola yəqin ki, dünyanın ən təhlükəli pendirlərindən
biridir. Siz huşunuzu itirə bilərsiniz.

Amma çox gec idi. Mühafizəçi artıq çantanın zəncirbəndini tutmuş-
du və açmaq üzrə idi. Bu vaxt onun radioəlaqə cihazından gülüş səsi gəl-
di.

Mühafizəçi cəld onu qulağına sıxdı və ciddi səsle cavab verdi.

- Yaxşı - dedi.

Anton orada deyilənləri eşidə bilmirdi. Çox güldü. Sonra gözətçi on-
lara baxdı.

- Mən qaçmalıyam. Ciddi nəşə olub - dedi. – Axşamkı verilişin aktyorlarından biri yoxa çıxıb. Sizə maşın sürməyə icazə verməliyəm. Mənim daha vacib işlərim var.

Mühafizəçi qaçaraq köşbə evinə girib gözdən itdi. Budur, düyməni basdı, şlaqbaum yuxarı qalxdı.

- Ancaq siz çox qərribə uşaqlarsınız – dedi - Məncə, evə gedib yatmalısınız.

Eyni zamanda onların arxasından qışqırıq səsi eşidildi. Anton səsi dərhal tanıdı. Lola Star idi.

O, Don Amoru səslədi və hirsələndi.

- Haradasan, ey sümüklü büzüşmüş meymun.

Anton velosipedi sürməyə tələsdi. Sürətlə, sürətlə... O, hələ də Lola Starın səsinə eşidirdi.

- Tez olun, tez olun...

Qısa müddətdə arxasını çevirib mühafizəçinin yanında dayandı və əl-qolunu ölçməyə başladı.

O, qışqırdı:

– Onda qayıda bilərsən, ey alçaq murdar!

- Kim qışqırır? – Don Amor çantanın içindən soruşdu.

- Heç kim - dedi Anton. - Məncə, it hürür.

Anton yenidən çevrildi və artıq heç birini görə bilmədi. Nə Lola Starı, nə də mühafizəçini. O, sadəcə velosiped sürür, velosiped sürürdü.

Qaranlıq düşmüşdü. Bilirdilər ki, kimsə gələcək.

İndi onlar evə gedirdilər.

Ev, ev, ev.

10

Oğurluq, astagəllik və ağ atlı şahzadə

Anton Pendir Evinin qarşısında əyləci bərk basdı. O tənənəfəs idi, ayaqları ağrıyırdı.

Don Amor dərhal çantanın içində çabalamağa başladı.

- İndi ordayıq? -boğuş səslə soruşdu.

Anton diqqətlə ətrafa baxdı.

- Hələ orda deyilik - dedi. - Hələ tərənəmənəlisən. Sakit ol.

Axşam hava qaralanda şəhərə tamamilə sakitlik çökmüşdü. Küçədə nə adam, nə də maşın var idi.

Evlərin içində insanlar oturub televizorlarının qarşısında yuxuya gedirdilər, bəziləri qəhvə içir və ya dişlərini fırçalayır, bəziləri də küçəyə itləri ilə günün son gəzintisinə çıxırdılar.

- Biz haradayıq? - Don Amor çantadan pıçıldadı.

Anton cavab verməyə macal tapmadı ki, ananın dükanının qapısı yerindən oynadı. Anton onun səsinə tanımadı. O, bərkdən danışdı.

- Anton, hardasan? Görürsən saat neçədir? Görürsən necə hirsələnmişəm?

Anton həqiqətən bilmirdi ki, anası niyə əsəbiləşib. Onun bildiyi ancaq o idi ki, anası qorxmışdı, saçları da buruq-buruq idi. Çox həyəcanlı idi. O qədər qızarmışdı ki, az qala qaranlıqda parıldayırdı.

- İnanılmaz dərəcədə qəribə bir gecə oldu - dedi.

Əvvəlcə sən yox oldun, sonra Don Amor televizorun içindən yoxa çıxdı. Bu axşam o, heç serialda da iştirak etmirdi.

Anton gördü ki, Don Amor böyük pendir velosipedində, çantanın içində yenidən çabalamağa başladı. Molli onun yanında dayandı,

və heç nə demədi. Bu vaxt Conni anasının arxasında peyda oldu. O, qaranlıqda günəş eynəyini taxmış, qollarını çarpazlayıb əsəbi halda Antona baxırdı.

- Bu, son dərəcə ciddi məsələdir - dedi. - Kiçik uşaqlar belə böyük velosipedlərdə yoxa çıxmamalıdır.

Qanun deyir ki, balaca uşaqlar istədikləri vaxt velosipedə minib yox ola bilməzlər. Bir də qanun deyir ki, cinayətkarları tapmaq üçün Don Amor elə televiziyada qalmalıdır. Başqa necə ola bilər? Əgər orda olmasa, insanlar talayar, oğurlayar, dişləyər və s. İndi orda olmadığına görə böyük qanun pozuntuları yaşana bilər.

- Lola Star da orada yox idi. - deyə ana onun sözünü kəsdi. - Bütün gecə Don Amor getdi. Lola Star getdi. Və sən dəgetdin. Heç nə düz getməyib.

- Ümumiyyətlə, nələrsə yolunda getmir. – Conni dedi.

- İnsanlar köhnə ağaclara, plakatlara saqqız yapışdırır, maşınlardan pul oğurlayırlar. Dinc kişilərin saqqallarını, saçlarını oğurlayırlar. İndi isə insanlar həm də televiziyadan yox olmağa başlayıb.

- Bu tamamilə qanuna ziddir. Pendir xanım, ürəyim sevincdən çırpınır ki, sən mənə zəng vurmusan. Bunun indi baş verməsi üçün yəqin ki, kimsə nəşə edib.

Anton nəşə demək istəyirdi. Demək istəyirdi ki, anası üçün hədiyyəsi var. Onun istədiyini gətirdiyi üçün xoşbəxtdir. O, velosipedin içində idi. Amma çantanı açıb göstərməyə vaxtı çatmadı.

Bu vaxt güclü uğultu eşidildi. Kimsə pendirli velosipeddə şalvarını açırdı. Bu zəncirbəndin səsi idi. Qara çantadan Don Amurun başı çıxdı. O, yumurtadan çıxmaq istəyən cücə kimi görünürdü.

- Bağışlayın, amma burada nə olub? - dedi. - Mən haradayam?

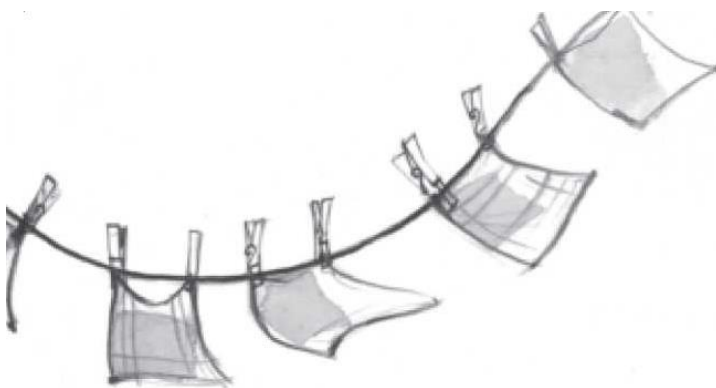
Ana dərindən nəfəs aldı və bir addım geri çəkildi. O qatığında trol tapan birinə oxşayırdı.

- Don Amor? - O, nəfəsini kəsərək söylədi. - Burada nə edirsən? Mənim pendir velosipedimdə nə edirsən?

Don Amore tərəddüdlə ətrafa baxdı.

- Bəli, əslində yalan danışib gizlənirəm – dedi – Buna səbəb bu insanların pendirli velosipedlərini daha çox idman avtomobilləri kimi düşünməsidir. Düz deyilmi?

Başını qaldırıb Molliyə baxdı. O, sadəcə başını tərpətdi.

– Bəs niyə televiziyada deyilsən? - Ana dedi.

O, heç də xoşbəxt görünmürdü.

Anton fikirləşdi. Conni Don Amora doğru irəliləyirdi.

- Bu, olduqca ciddi məsələdir - dedi.

- Pendirli velosipeddə, zəncirbəndli çantada gizlənməyin qanuni olduğundan qətiyyən əmin deyiləm. Bunun üçün sərt qanunlar mövcuddur.

Eyni zamanda güclü uğultu eşidildi. Anası kolbasa kəsən maşını işə salanda, Anton qulaqlarını tutardı. Amma bu səs daha güclü idi. Bu avtomobilin mühərrik səsinə oxşayırdı. Amma adi bir avtomobilin səsinə oxşamırdı.

Anton bu səsi dəfələrlə televiziyada eşitmişdi. Bu, Don Amurun qırmızı idman avtomobili idi.

Pendir evinin qabağında böyük dönüş etdi və yerə iz salıb dayandı.

Orada dayananda maşından alov çıxdı. Amma sadəcə televiziya ulduzu idi. Ona görə də gözəl görünürdü, - Anton düşündü.

Lola Star çıxdı.

O, Antonun son dəfə gördüyündən daha qəzəbli idi. Pendirli velosipedin üstündən hoppanıb düz Don Amurun yanına getdi.

- Harada idin, ey balaca qorqonzola bicbalası? - onun üstünə qışqırdı

- Biz işləməli idik. Məni cinayətkarlarla təkbətək buraxdın.

Əsl kişi belə hərəkət eləməz. Əsl kişi arvadı ilə qalır, pendir iyi verən, gülünc, hündür ayaqqabılarla gəzmir. Mən səndən çox yorulmuşam, gülməli yaramaz.

Lola Star elə qışqırdı ki, içəridən ata çıxdı. Lal-dinməz, köynəyi una bələnmiş ananın yanında dayandı.

Bu vaxt Conni günəş eynəyini çıxarmışdı.

Bu yuxu kimi idi. Qəribə biryuxu.

Ana, ata, Conni və DonAmor hündür ayaqqabıları, Lola Star isə qırmızı idman avtomobili ilə Pendir evinin qarşısında dayanmışdılar.

Amma bu, yuxu deyildi.

İndi Mollinin atası ilə anası da qaçıb yolun kənarına gəlmişdilər.

Anton o gündən Mollinin atasını solaryumda görməmişdi. O, hey-rət eləmişdi. Başının bir tərəfi az qala keçəl idi. Bir az hindliyə oxşayırdı, deyəsən, mikserlə özünü xilas etmişdi.

Mollinin anası da Lola Star kimi qəzəbli idi. Anton fikirləşdi ki, o, Mollinin atasını danlayırmış kimi çağırır. Ayaqları ağrıyırmış kimi ufuldadı.

- İstəyirsən fikirləşim ki, ayağın şikəstdir? – O, qışqırdı. - Avtomobil yarışları eşidən kimi axsamağı yaddan çıxarıb dovşan kimi qaçırsan.

- Ah, əslində hələ də bir az ağrıyır - Molli atasına dedi və ayağını ovxaladı. - Mən hələ də köhnə ağrıların olduğunu düşünürəm. Velosiped sürməyin ziyanıdır. Ayağım həqiqətən ağrıyır.

- Sən və sənin tədricən pisləşən zədən... - deyə Mollinin anası hönkürdü. Sən heç nəyi uğursuz etmirsən. Mən əvvəllər sən qaçdığını görməmişəm. Bundan sonra oturmaq qurtardı. Rəqs məktəbində rəqs edəcəksən. Quickstep, jitterbug, salsa, vals. Hətta kiminlə rəqs edəcəyini də bilirəm. Xəstə rolunu oynamaq bitdi.

Lola Star heyranlıqla Mollinin anasına baxdı. O, bir anlıq özünü danlamağı tamamilə unutdu. Həmin an Mollinin atası Don Amoru gördü.

- Hey, sən televizordakı adama oxşayırsan. - Öskürdü. - Sən o qədr də hündür deyilsən...

- Televiziyadakı odur! - Lola Star pıçıldadı.

- Burda daha kiçik görünür.

- Deməli zəncirli mişarlarla yaralanan da sən olmalısan - Don Amor Mollinin atasına və onun qırılmış başı və yarımçıq saqqalına baxaraq dedi.

- Deməli belə! - Conni yüksək səslə qışqırdı. - Qanun adına mən məcburam burada izahat tələb edirəm. Zəncirli mişarlar və oradakı insanlar televizordan yoxa çıxır. Kim deyər, nə olub? Həqiqətən də nəşə baş verib. Bunlardan çoxu qadağan olan şeylərdir.

Anton Molliyə baxdı. O, sakitləşmişdi.

- Biz Don Amoru qaçıрмаğa gəlmişik. - Anton sakitcə dedi.

- Amma bu, Antonun anasının uzun qollu və bığlı adama ehtiyacı olduğu üçün idi - deyə Molli qışqırdı. - Onun əli bütün hündür rəflərə çatır, ona görə.

- Nə? - Ana təəccüblə baxdı. - Mən uzun qolları və bığı olan kişidən kömək istəyirəm?

- Bəli - Anton cəld dedi. - Biz də yaşlı ağaca elan yazdıq. Amma sonra Conni qəzəbləndi, cənab Xeyirxah gəldi və Pendir evində rəqs etdi

...

Molli içəri girdi.

- Bəli, sonra Conninin çantasına tualet kağızı qoyduq. Amma səhv çantaya qoymuşduq, buna görə də saqqız maşınından bütün pulları oğurlamalı olduq. Beləliklə, Anton çoxlu pizza ala bildi.

- Ancaq sonra Mollinin atası saqqalını qırmaq istəyəndə oyandı. - deyə Anton davam etdi. Sonra Don Amoru qaçırmaq məcburiyyətində qaldıq.

- Ancaq bunun heç bir əhəmiyyəti yoxdur -Molli dedi. O, Lola Star ilə öpüşməkdən yorulmuşdu, ulduz olmaq yerinə qorqonzola yemək istədi.

Hamı Anton və Molliyə baxdı. Ata danışmağa başlayan ilk adam idi.

- Yaxşı, mənim belə çoxlu pizzalarım var - dedi. Hələ də anasının yanında dayanmışdı. Sən sadəcə düzünü deməlisən. Lola Star onun sözünü kəsdiyinə görə danışa bilmədi.

O, indi Don Amora çox yaxınlaşmışdı.

- Nə deyirlər? Məni öpməkdən yorulmusan?

Don Amoru vurmağa başladı.

- Bəli, səni öpməkdən yoruldum, avtoqraflardan yoruldum və hər çərşənbədən sonra tələsməkdən yoruldum. Quldurlar, oğrular, axmaqlar.

Don Amore bığını əydi və hündür ayaqqabılarının bağlarını bağlamağa başladı.

- Hər dəfə də belədir - deyə davam etdi. - İndi saxta bığlar, dikdaban ayaqqabılar vecimə deyil. Mənim sadə pizzaya ehtiyacım var ...

Don Amor əvvəlcə birini, sonra digər ayaqqabısını çıxartdı.

Ayaqqabıları düz ananın qarşısına düşdü. O, indi corabla idi.

Bundan daha pis şey bilməzdi. Anton bir angözlərini yumdu. Onlar uzun boylu, uzun bığlı və uzun qollu bir kişini qaçırmmaq üçün çıxmışdılar. Bu elə həmin adam olmalı idi.

İndi səkidə balacaboy, bığlı, ayaqqabısız adam dayanmışdı. Anton anasına baxmağa cəsarət etmirdi.

O, corablı adam istəməmişdi. Bu, əsl fəlakət idi.

Bir anlıq qardan adam ilə kaş evə təzə gəlsəydi dedi. O vaxt o gülümsəyirdi və sevinirdi. İndi belə deyildi. İni başqa cür idi.

- Bəs cinayətkarları kim tutacaq? - deyə, Lola Star soruşdu.

Don Amor gülümsədi.

- Mənə dəxli yoxdur.

Tamamilə başgicəlləndirici laqeydidlik idi bu.

Mən tamamilə adi biri olmalıyam.

- Ancaq yuxarı rəflərdəki pendirlərə çatmaq üçün anama bığlı, uzun qollu kişi lazımdır. - Anton dedi - əslində səni qaçıрмаğımızın səbəbi budur. Yoxsa, anam lal-dinməz, kədərli halda otururdu.

Don Amor ah çəkdi.

- Mənim əlim yuxarı rəflərə çatmır. Bığım da yoxdur. Adam gərək televiziyada gördüyü hər şeyə inanmasın.

Anton birdən anasının əlini saçlarında hiss etdi.

- Anton, mənə böyük bığlı, uzun qolları olan adam lazım deyil -sakitcə dedi.

- İndi ikimiz belə biri ilə nə etməliyik?

- Ancaq bunu sən dedin.

- Bəli, mən belə demişəm, amma böyüklər çox şey deyir, Anton.

Ana gülümsədi.

- Həyatda elə şeylər var ki, onlara özün qərar verə bilmirsən.

Yalnız ağ atlı şahzadə arzu edə bilməzsən. Vaxt gəlir, şahzadə əvəzinə qısa qollu, balaca kök adam olur. Belə şeyləri heç vaxt əvvəlcədən bilmək olmur, Anton.

- Xeyr, bəlkə də şahzadənin qolları üstündə çox tük var, - ata mızıldadı və birdən yerə uzandı.

İndi çaşqınlıq növbəsi Antonda idi. Birdən indi ağ atlı bir şahzadə peyda olsaydı, necə olardı? Bəs niyə Don Amore əvəzinə məhz indi ata dayanıb ananın əlini tutmuşdu?

Conni dərhal qaçıb gəldi.

- Oh, bağışlayın, sözünüzü kəsirəm, amma Don Amor olmasa, heç kim cinayətkarları tuta bilməz.

Çərşənbə günü mənə heç nə lazım deyil, cinayətkarlar da.

Əslində cinayətkarlar mənə yalnız qanun baxımından maraqlıdır.

- İndi Don Amor olacaqsan? - ata güldü.

Conni başını buladı və hələ də ciddi görünürdü.

- Mən Don Amore olmaq istəmirəm. Mən Conni olmalıyam. İnam, ümid və Connu olmalıyam...

Eynəyini taxdı, Lola Stara sarı çevrildi və əlini uzatdı.

- Bəli, mənim adım Connidir.

Lola Star onun əlindən tutub aşağı baxdı.

- Mənim adım... Lola Star - dedi.

Anton elə bildi ki, qızarır.

- Axşamınız xeyir, Lola Star - Conni dedi. - Qanun adına səs verin. Bu, mənim üçün çox xoşdur

- Siz hündür ayaqqabı geyinmədən öpüşə bilərsiniz? - Lola Star dedi.

Conni:

- Hündürdaban ayaqqabı geyinmədən öpüşə bilərəm.

- Hər çərşənbə televiziyada? - deyə Lola Star soruşdu.

- Hər çərşənbə günü - dedi Conni.

Sonra onu qucaqladı, öpdü. Anton cəld kənara baxdı bununla belə, ananın ah çəkdiyini eşitdi, bu ah hər bir çərşənbə günü öpüşən qadının çəkdiyi ah idi.

Don Amor ataya üz tutdu. O, hələ də daş olmuş kimi dayanmış və ananın əlindən tutmuşdu.

- O pizzalardan birini yediyini söyləmişdin? Qorgonzola ilə olanı? Ata güldü.

Məndə bir deyil, çoxlu var. Sonra Don Amorun kürəyinə vurdu və birlikdə onlar Pappa Pizzaya doğru yola düşdülər. Birdən Don çevrildi.

O, cibindən bir sikkə tapdı və Antona atdı.

- Səfər üçün çox sağ ol -dedi.

Məni qaçırdığın üçün çox sağ ol, məni bütün istiridyələrdən və başqalarından, kürü və şampandan uzaqlaşdırdığın üçün çox sağol.

...

Anton pulu götürdü. Həmin an qırmızı idman maşınından güclü uğultu gəldi. Bu dəfə sükan arxasında əyləşən Conni idi. Onun yanında dar paltarda Lola Star əyləşmişdi və çox xoşbəxt görünürdü.

Conni avtomobilin arxasından alov çıxanda qazı basdı və şəhərdən uzaqlaşdılar.

Keçmiş Torbenin Qadın Geyimi. Keçmiş Pappas Pizza. Keçmiş ODY & FITNESS.

Bir az sonra Anton və anası qaldı.

Molli anası və atası ilə evə getmişdi. Mollinin atası daha axsamırdı.

Anası Antonun saçlarını sığalladı.

- Hələ də bilmirəm ki, nələr olub - sakitcə dedi. - Həqiqətən də son günlər qəribə şeylər baş verib.

Mühərrikdən incə bir səs səslənənə qədər o, oradan uzaqlaşmadı. Bu dəfə qırmızı idman avtomobili deyildi arxadan alov buraxan. Bunu edən yaşıl qutulu mopedi ilə cənab Godtmod idi.

- Gecikmişəmsə, üzr istəyirəm – dedi. Mopeddən düşənə kimi nəfəsi kəsildi.

- Çantamdan dəvətnaməni təzəcə tapdım. Dəvət üçün çox xoşbəxtəm.

- Dəvət üçün xoşbəxtsiz? – deyə ana əks-səda kimi təkrarladı.

- Bəli,- cənab Xeyirxah cibindən tualet kağızını çıxarıb oxumağa başladı.

“Dünən ziyarət etdiyiniz üçün təşəkkür edirəm. Sizi yenidən görmək xoş oldu. Sizin güclü qollarınız var. Bu axşam saat səkkizdə gəlin. Hörmətlə Ostedamen”.

Ana Antona baxdı.

- Mən bunu nəzərdə tuturam - dedi. - Həqiqətən dəqəribə şeylər olub.

Anton sadəcə gülümsədi. Sonra səmaya baxdı. Gecə idi, həmişəkindən daha qaranlıq idi. Amma o, qorxmurdu.

Qısa qollu, kök kişi

Onsuz da cənab Xeyirxah rəqs məktəbində tək rəqs edəndə qəribə görünürdü. Çünki rəqs etmək üçün heç kimi yox idi. İndi daha da qəribə görünürdü.

Cənab Xeyirxah Mollinin atası ilə birlikdə döşəmədə fırlandı, 1-2-3, 1-2-3...bu, Mollinin anasına məxsus adət idi. Mollinin atasına ayağı ilə bağlı yalan danışdığı üçün verdiyi cəza idi. Mollinin atası daha axsamırdı. Onun köhnə zədəsi yox olmuşdu. Bəzən o, bir az axsamağa cəhd edirdi, amma Mollinin anasını görən kimi, dərhal yaxşılaşırdı.

Mollinin atası və cənab Xeyirxah rəqs məktəbinin yeni cütlüyü idi.

Cənab Xeyirxah uzun qolları, damalı pencəyi ilə rəqs edirdi.

Mollinin atasının saç-saqqalı yavaş-yavaş uzanırdı, amma yenə də yaşlı görünürdü.

Mollinin anası isə artıq rəqs etmirdi. O, rəqs məktəbində dərs də demirdi. Bununla belə, o, musiqini qoşmağa kömək elədi.

O, əsasən qabaqda oturub Mollinin atasının televiziyada apardığı böyük yarışlara baxırdı. Və ya zirzəmidəki solaryumda uzanırdı. Onun rəngi indi Mollinin atasından daha qəhvəyi idi. Atanın pizza evində də dəyişikliklər olmuşdu. Hər dəfə yanından keçəndə Don Amor orda bıqsız otururdu və hündür ayaqqabılar geyinir, qorqonzola ilə pizza yeyirdi. Ata deyirdi ki, bu qədər pizza yeyən adam görməmişəm. Hətta həmin gecə Anton saqqız maşınının pulu ilə gəlib pizza yeyəndə belə. Bir dəfə şəhərdən kimsə gəlib avtoqraf istəmişdi. Sonra Don Amor yorğun-yorğun gülümsəyib özünün köhnə şəkillərindən birinə adını yazmışdı. O, na-

rahat olanda, ya da çox yeyəndə, əvəzinə Molli yazırdı. Molli əməlli-başlı Don Amor kimi yazırdı. Hələ üstəlik, onun kimi ürək də çəkirdi.

Sonra köməyə görə təşəkkür olaraq bir neçə qəpik alırdı. Amma hər çərşənbə gecəsi atanın pizza evi bağlanırdı.

Ata gedirdi. Həmin gecə ata ananın əvəzinə getmişdi ki, onlar Conni və Lola Starı televizorda görə bilsinlər.

Conni onun yanında fırlanmağı çox yaxşı bacarırdı. O, gözlük taxıb oğruları, quldurları və adam qaçıranları tutub ortaya çıxarırdı.

O, böyük qırmızı idman avtomobilinə minib və alov püskürtməyi də yaxşı bacarırdı.

Lola Star da belə düşünürdü. Hər çərşənbə - hər şey bitəndə, bütün yaramazlar tutulanda tələsik başını arxaya söykəyib gözlərini yumurdu.

Belə ki, Conni onu öpə bilərdi. O anda ana həmişə ah çəkir və qərribə tərzdə nəfəs alıb gülümsəyirdi.

Anton artıq divanda ona çox yaxın oturmurdu. O da yorğanını otaqdan götürmürdü.

Onun yerinə ağ rəngdə alt köynək geyinən, qolları, kürəyi tüklü olan ata otururdu.

Onun qolları doğrudan da qısa idi. Hara qədər çata bilirdisə, o qədər uzun idilər, vəssalam.

Sonra bərkdən danışdılar və ata gülməli nələrsə dedi. Ana güldü, amma Anton başa düşmədi ki, o nəyə gülür. Bəzən baxmaqdan yorulanda Conni Lola Starı öpür və görürdü ki, ata ananın qulağına nəsə deyib gülür.

- Qaranlıq düşməmiş evə getməlisən - Ana dedi.

- Fərqi yoxdur - Anton cavab verdi. - Mən qaranlıqdan qorxmuram.

O da gecələr işıqsız yatmağa başlamışdı. Qaranlıq artıq qorxulu deyildi. Pərdədə oynayan kölgələrdən başqa heç nə yox idi. Qaranlıqda səslər eyni idi. Antonun işıqda da, qaranlıqda da eyni şeyləri düşünürdü.

Qorxulu bir şey yox idi. Əgər var idisə, yəqin ki, onların öhdəsindən gələcəkdi.

Molli hələ də evdə tək idi və onlar soyuducudan "Coca-cola" içib, oturmuşdular.

İndi onlar yenə də saqqız maşınından istifadə edə bilərdilər.

Mollinin Don Amordan aldığı qəpiklərdən istifadə etdi. Və ona avtoqrafların verilməsində köməklik edirdi.

Anton heç cür çiyələk dadlı saqqızdan doya bilmirdi. O, Molli ilə oturmağı sevirdi. Öz otaqlarında “Coca-cola” içib, gülürdülər.

- Anan hələ də ağ atlı şahzadə haqqında danışır? – Molli soruşdu.

- O, axşamdan bəri Pendir evində onun haqqında heç nə deməyib - Anton dedi.

– Amma o, bununla nə demək istəyirdi? - Molli soruşdu.

- Bilmirəm, - Anton çiyinlərini çəkdi.

- Mən də bilmirəm, belə bir adamı haradan tapmalıyıq. Qırmızı idman avtomobilində detektiv tapmaq çox çətin idi.

- Bəlkə gildən düzəldə bilərsiniz - Molli təklif etdi. - Eynən sənın qar adamın kimi.

- Əslində mən narahat deyiləm - dedi Anton.

Sonra "Coca-cola"dan bir qurtum aldı və gülümsədi.

- Məncə, böyükklər qəribə insanlardır.

- Qəribə şeylər danışırlar - Molli başını tərpətdi.

- Bəzən şahzadə bir az kök, qısa qollu adam olur - dedi Anton anasını yamsıladı.

- Ulduzlar pendir yemir - Molli öz işini görərək boğuq səslə dedi.

Anton yastığı götürərək dedi:

- Sevgi adamı axmaq edir. Ataya oxşamaq üçün paltarının altına yastıq qoyub dedi.

Sonra hər ikisi güldü.

Bəs kostyum partisi haqqında nə demək olar? O necə oldu?

Anton pendir taciri olmadı. Ata da olmadı. Ümumiyyətlə, heç eşşəyin arxa ayağı da olmadı.

Anton Don Amor kimi geyindi: hündür ayaqqabıları və bıqları ilə ona oxşayırdı. Amma bıqdan qorgonzola iyi çox gəlirdi, ona görə də onu tələsik çıxardı.

Hündür ayaqqabılar onun ayaqlarını ağrıtdı, ona görə də öz ayaqqabılarını geyindi.

Beləcə, əslində daha çox özü kimi geyinən o idi. Buna görə də o, müsabiqənin qalibi olmadı.

Anton böyükklər kimi geyinmək istəmirdi. Böyükklər özləri öyrənməli idilər.

Bit və donuz əti

Eyni müəllif tərəfindən:

Sabahınız xeyir hekayələri
Ananın qarnında uşaq var
İnam, ümid və qorqonzola

Təhlükəli ev

Yəqin ki, artıq Anton haqqında eşitmisiniz. Anton o qədər də böyük deyil və saçları əvvəlki kimi pırıpız görünmürdü. O, böyük velosipedi təkbaşına sürürdü.

Antonun anasının Ostehuset adlanan mağazası var idi. Burada o, həm qorqonzola, həm emmentaleri, həm də başqa pendirlər satırdı. Anton öz otağının qapısını bağlayanda da, pendir iyi gəlirdi.

Pendirlərdən bəziləri çox pis iy verirdi. Antonun bir qutu samanının içində yaşayan bir qvineya donuzu var idi.

Ancaq Anton anaya kömək etmək istəyirdi, buna görə də o hər gün, məktəbdən evə gələndə, böyük pendir velosipedinə qalxıb şəhəri gəzir və bütün pendirləri, hətta insanların pendir dükanından ala bilmədiyi pendirləri də təhvil verirdi. Bəziləri qocalıb daşıya bilmədiklərinə görə, bəziləri uzaqda yaşadıkları üçün və ya işləri çox olduğu üçün anan pendir dükanına gələ bilmirdilər.

Anton əvvəlcə xanımlar üçün olan kiçik ayaqqabı mağazasına getdi. Orada demək olar ki, bütün bütün sandalların ucunda üzüklər var idi. Daha sonra pişikləri həmişə yuxulayan keçəl kişinin yanına getdi.

Bəzən o, hətta bağçada ürkütücü elf ilə evə çıxmaq məcburiyyətində qalırdı və

bəzən hətta qapının zəngini çalmağa da cəhd edirdi. Zəng düyməsi o qədər hündürdə idi ki, çatmaq üçün ayağının ucunda dayanmalı olurdu.

Xoşbəxtlikdən, Molli demək olar ki, həmişə orada olurdu. Onun qarşısında – velosipedin səbətində oturur və ananın yazdığı pendir bağlamalarını ucadan oxuyurdu.

Bu işi yaxşı bacaran Molli Antonun ən yaxşı dostu idi. Antonun öhdəsindən gələ bilmədiyi çox şeyi o yaxşı bacarırdı.

Məktəbdə Riyaziyyatda Cənab Xeyirxahla birlikdə olanda həm böyük, həm də kiçik masaları xatırlayırdı. Və o, eyni zamanda ingiliscə sevginin “lav” deyildiyini və filin iki yaşında hamilə qaldığını bilirdi.

Antonun bilmədiyi çox şey var idi. Ola bilsin ki, onun öz otağında kompüteri olduğu üçün idi. Ya da ola bilsin ki, qızlar pendirlə velosiped sürən oğlanlardan daha yaxşı yaddaşa sahib olduğu üçün belədir.

O, Ananın məktublarını Antondan daha yaxşı oxuyurdu.

- Ayaqqabılı xanım üçün brie pendiri var, - o, səbətdən oxudu.

- Ayaqqabılı xanıma brie pendiri! - deyə Anton ona tərəf qışqırıb sürəti artırdı.

- Onda cənab Frederiksen üçün mavi qəlib var.

- Növbəti dayanacaq: cənab Frederiksen üçün mavi qəlib!

- Və sonra yaşıl alp Şaxta baba ilə evə çevrilir!

- Şaxta baba ilə evə çevrilən yaşıl alp!

Anton və Molly həmişə pendir satmağa çıxanda bərkdən gülür və qışqırdılar. Molli hərdən sanki iti çağırırmış kimi fit çalır.

Anton bunu o qədər də yaxşı bacarmırdı. İki barmağını ağzına salıb Molli kimi səs çıxartmağa çalışsa da, səs yox, daha çox tüpürçək çıxırdı.

Məktəbdəki oğlanlardan bəziləri tez-tez Antona sataşırdılar. O, tezliklə qızılcaya tutuldu. Oğlanlar deyirdilər ki, Anton qızlarla çox oynadığına görə qızılcaya tutulub. Ana dedi ki, bunu paxıllıqlarından deyiblər. O dedi ki, orada ümumiyyətlə bit yox idi.

Ancaq Anton axşam evə gələndə yenə də axtardı. Heç nə görə bilmirdi, amma diqqətli olmaq lazım idi.

Beləliklə, Anton və Molli bu gün də pendirli velosiped sürdülər. Ucadan gülüb kələ-kötür yollardan keçdikcə Anton mədəsində narahatlıq hiss edirdi.

Təhlükəli evə yaxınlaşanda əvvəlcə sakitləşdilər. Onlar artıq qışqırmağı dayandırıb yavaş səsle danışmağa başlamışdılar. İndi Anton velosipedi daha yavaş sürür, bir-biri ilə pıçıldı ilə danışdılar.

Təhlükəli ev hündür bir hasarın arxasında idi. Ev qırmızı idi, çox böyük deyildi və bağının cırıldayan qapısı var idi. Sanki acıqlı heyvan kimi səslər çıxarırdı.

Anton yavaşca əyləci basdı.

- Səncə, o, oradadır? - Pıçıldadı.

Molli tövləyə baxmaq üçün ayağa qalxdı.

- Mən onu görə bilmirəm - deyərək pıçıldadı.

- Amma oradadır?

- Məncə. Ən azından dəsmalları oradadır.

Anton və Molli bir-birinə baxdılar. Bu, doğru idi.

Təhlükəli ev bütün bu pendir səfərlərinin ən pisi idi. Hər dəfə təhlükəli evə çatanda içəri girmək istəmirdilər.

Hasarın arxasındakı evdə dünyanın ən soyuq adamları yaşayırdı. Onun bütün dəsmalları bağdakı paltar ipindən asılmışdı. Kiçik ağ bayraqlar kimi uzun cərgələrlə paltar sancaqları var idi.

Dünyanın ən soyuq adamı görünür ki, burnunu tez-tez silirdi.

- Şş, – Molli qəfildən Antonun qolundan tutaraq dedi.

- Onu eşidirsən?

Anton nəfəsini tutub heç nə demədən qulaq asdı.

- Bəli. Oradadır.

Təhlükəli evin içində kimsə bərkdən asqırdı. Dünyanın ən soyuq adamı evdə idi. Əldən heç nə gəlmirdi. Onlar evin ətrafında dönüb-dura bilməzdilər. İçəri girib pendiri təhvil verməli idilər.

Ən pisi isə o idi ki, dünyanın ən soyuq insanı heç vaxt tək olmurdu. O evdə idisə, arvadı da evdə idi və bu, daha pis idi. Həqiqətən də, o, çox qorxulu idi.

Dünyanın ən soyuq adamı uzun paltar ipindən dəsmallar asılan kiçik qırmızı evdə yaşayırdı.

Evdən yenə asqırmaq səsi gəldi.

- Aaaatju! Böyük xəbər. O, Morun pendir evinə girəndə də bərkdən asqırırdı.

O, pendirlərini Morun pendir evindən sifariş edirdi. Hər asqıranda bütün ev titrəyir, səsi küçədən də eşidilirdi.

- Buyurun - Molli dedi.

- Biz bunu birlikdə edirik.

Anton velosipeddən düşüb Mollinin ona tərəf uzatdığı pendiri götürdü. Bu, anbarda sonuncu idi. Sonra bağın darvazasını ehtiyatla açdılar.

Uzun-uzadı, fısıltılı səs hələ də eşidilirdi.

Anton evin pərdələrinin arxasından keçən kimisə gördü. Bu, Cadugər idi və o, artıq onları görmüşdü.

İfritə çox balaca, arıq, buruq saçları çiyinlərinə qədər uzanan xanım idi. Dərisi Antonun pendir pullarını qoyduğu pul kisəsinə oxşayırdı. Anton onun qədər qırıqları olan heç kimi görməmişdi. Onun üz-gözündə zolaqlar var idi və alını tamamilə bürüşmüşdü.

Əslində, onu yəqin ki, başqa adla çağırırdılar. Amma Anton və Molli ona cadugərdən başqa heç nə demirdi. Onlar cadugəri sevmirdilər. O, qorxulu idi.

Bir yerdə evə tərəf getdilər. O, qapını açdı.

- Yaxşı, pendir vaxtıdır - Cadugər dedi.

Güləmsəməyə çalışdı, amma yenə də qorxunc görünürdü. Onun boz saçları hər tərəfini örtmüşdü. Ona görə də, Anton onu sevə bilmirdi. Ona baxmamağa çalışırdı.

Təhlükəli evin içindən yenə bərkdən asqıraq səsi eşidildi.

Ozaman sənə bir az pul tapıb verə bilsəm yaxşı olar. Bəlkə bir az biyan kökü?

Anton az qaldı ki, lakris konfeti ilə bağlı nəsə demək istəsə də buna macalı olmadı.

Cadugər evin içində gözdən itdi.

Ağzı yaxşı bağlansa da, Anton kağızdan pendirin iyini hiss edirdi. Cadugər ən çox pendiri sevirdi. Bir dəfə belə demişdi. Anton onun pendiri necə dişlədiyini başa düşmürdü, amma anası dedi ki, güclü olanlar belə edir. Uşaqlar bunu bacarmazdı.

Evin içindən gələn asqıraq səsi az qala uğultuya oxşayırdı. İndi dünyanın ən soyuq adamının fırxırtısını eşidə bilirdilər.

- Bir dəfə Çindən olan bir adamın 27 il hıçqırıq keçirməsi haqqında oxumuşdum - Molli dedi. - Yalnız kimsə onu qorxudanda hıçqırıqları dayanmışdı.

Niyə, onda dünyada onu qorxudan və hıçqırığını kəsən biri yoxdur?

“Amma o, hıçqırmır axı.” Anton dedi.

- Xeyr, amma yenə də düşünürəm ki, dünyanın ən soyuq adamı soyuqlayıb.

Molli başqa şey danışmağa macal tapmadı. Bir anda Cadugər gəldi. Qəhvəyi dəri çantadan pul tapmışdı. Çantanın rəngi demək olar ki, üzünün dərisinə bənzəyirdi.

Anton bilirdi ki, biyan da çantada idi.

- Budur, - Cadugər Antona bir kağız uzatdı.

Onun əlinə baxa bilmirdi. Üzü kimi qırıqlarla dolu idi. Nazik, bir az da ucları saralmış dırnaqları var idi. Antona elə gəldi ki, ondan köhnə paltar və saç iyi gəlir.

Cadugər hər dəfə dediyi sözləri deyirdi. Dişi batan pendirinin pulunu ödəmişdi:

- İndi biyan kökü ilə evə gedə bilərsiniz.

Cadugər lakirisi (turşməzə konfet) tapanda Anton Molliyə baxdı. Çantanı onlara tərəf uzatdı. Anton

çantadan bir dənə lakris götürmək istədi, amma konfetlərin hamısı bir-birinə yapışmışdı. Çox köhnə çanta idi.

O, üç böyük biyan kökünü götürdü. Onlar diş ağrısı çəkən ağıza, ya da bir cüt coraba oxşayırdılar.

Bundan sonra növbə Molliyə çatdı.

- Təşəkkür edirəm - dedi.

Amma yenə yola çıxan kimi, hər ikisi biyanı bağa atdılar. Cadugərin verdiyi şirniyyatları heç vaxt yeməməlisiniz. Molli dedi ki, bunu bir dəfə nağılda oxuyub.

Təhlükəli evdən uzaqlaşanda dünyanın ən soyuq adamı yenə də ucadan asırdı. Özü də bir neçə dəfə. Bir az sonra dəsmal uzun paltar ipinə asılacaqdı.

- Əllərini gördün? - Anton evdən uzaqlaşanda soruşdu.

- Onlar budağa oxşayır - Molli dedi.

- Bəlkə cadugərlərdə barmaqların yerinə budaqlar olur?

- Onların ən azından çox uzunsov başları və üzlərində minlərlə qırışları olur.

- O, çox, çirkindir - Anton dedi.

- Bəlkə o, heç cadugər deyil. - Molli dedi. - Bəlkə də qocalıb.

- Qocalanda bütün qadınların üz-gözündə bu qədər qırış olur?

Anton dilləndi. Onlar həmişə təhlükəli evdən uzaqlaşanda sürətlə velosiped sürürdü.

Molli səbətdən başını qaldırıb gözlərini qıydı.

- Mən belə düşünürəm - dedi. - Qocalanda qadınların hamısı belə görünəcək. Boz saç,

hər yerdə qırış... Yəqin ki, sənin anan da nə vaxtsa elə olacaq.

Anton susdu. Bir gün anam da elə görünəcək? Cadugər kimi? Təsəvvür etməyə çalışdı. Ana boz saçları və budağa bənzəyən əlləri ilə pendir dükanında. Təsəvvür etdi ki, anasının da nə vaxtsa bu qədər qırış olacaq. Onun üzü də çanta kimi görünəcək. Bu pendir satan bir xanım üçün həqiqətən pisdir.

- Səncə... Anam cadugər olacaq? - o, yumşaq dedi.

Anton onun birdən donduğunu hiss etdi.

- Bəlkə ifritə olmayacaq, amma qocalanda çoxlu qırışları əmələ gələcək. Bu, xanımlarda belə olur. Yaş çatanda, qocalırlar.

- O qədər qırış... Cadugər?

Molli çiyinlərini çəkdi.

- Arxayın ol! Heç vaxt səndə belə olmayacaq.

Və sonra Molli yenidən bu barədə danışmağa başladı. Dünyanın ən soyuq adamına asqırmağı dayandırması üçün münasib bir şey verməli idi. Eynilə 27 il hiçqıran çinli adam kimi. Ancaq Anton qulaq asmadı. O, ancaq bir şey haqqında düşünürdü.

Anası Cadugər kimi qırıqlı olmamalı idi.

Qol pizza deyil

Anton axşam yeməyində heç nə danışmadı. Mollinin xanımlar haqqında dedikləri onun ağlından çıxmırdı. Hamısının üz-gözündə qırıqları var idi. Eləcə də ananın üz-gözündə.

Bir gün o, təhlükəli evdəki Cadugər kimi görünəcəkdə. Anton qırıqların olub-olmadığını görmək üçün ananın üzünə baxırdı. O, düşünmürdü ki, ona oxşar kimisə görəcək. Ana bütün günü mağazada olurdu, ondan sabun və parmesan qarışığının qoxusu gəlirdi. İndi o, sadəcə oturub deyib-gülürdü. Daha doğrusu, bunu ata orada olanda edirdi. Ata qonaq gələndə ana mətbəxdə yemək hazırlaya-hazırlaya radioya qulaq asırdı və ata keçəl olsa da, o həmişə onun başını sıgallayırdı.

Anton həmişə düşünürdü ki, o çox axmaq və xoşbəxtdir. Yaxşı ki, həmin vaxt onları başqa heç kim görmürdü. Ata tez-tez onlara yemək yeməyə gəlir və divanda oturub birlikdə televizora baxırdılar. Bəzən Anton səhər oyananda da görürdü ki, o, səhər ordadır. Ata tualetdə uzun-uzadı oturur, qəzet və jurnal oxuyurdu. Belə olanda Anton qapını döyürdü, çünki özünün də tualetə ehtiyacı var idi. Ana isə yenə də radioya qulaq asır və çox xoşbəxt görünürdü. Ata gələndə tez-tez özü ilə pizza gətirirdi. O, aşağıda – Pendir evinin yaxınlığındakı Papa Pizzada çalışırdı və önlüyü həmişə unlu olurdu. Ana heç nə yeməməli idi. O, brokoli, gül kələmi və soyuducudakı digər yaşıl tərəvəzlər yeməyə üstünlük verir-

di. Ac olanda isə sadəcə, Antonun artıq qalan yeməyinin dadına baxırdı. O deyirdi ki, bunu çölə atmaq günah olar. Ana çox kökəlməkdən qorxurdu. Hər dəfə dəhlizdə olan hamamın böyük güzgünün yanından keçəndə ayaq saxlayır və yeni bir səhifəni çevirirdi.

Sonra qarnını içəri çəkdi, belə o daha arıq görünürdü. Anton bilirdi ki, onagörə də tərəvəz yeyir. O güzgüdəki kimi ola bilməyəcəyindən qorxurdu. İndi o, kökün son tikəsini yeyirdi.

O, təzəcə kərəviz yemişdi, bu ən pisi idi. Anton bunu heç vaxt dadmışdı.

Bu həmçinin dünyanın ən bərk səs edən tərəvəzi idi.

Birdən ana çeynəməyi dayandırdı.

- Bu gecə çox sakitsən. Bir şey olub, Anton?

- Xeyir.

Anton dedi, cəld başını buladı.

- Ancaq heç nə demirsən. Sadəcə, oturub baxırsan.

- Mən yemək yeyirəm - Anton gileyləndi.

Ancaq Anton içində ananas olmasa da, demək olar ki, pizzasını yeməmişdi. İndi ana bunun günah olduğunu deyəcəkdi.

Bıçağı və çəngəlini stolun üstünə qoydu.

- Doğrudan da qocalmısan, ana?

Ana heyrlətlə ona və ataya baxdı. Sonra hər ikisi gülməyə başladılar.

. Ata elə bərkdən güldü ki, qalın qarnı yırgalandı.

Anton başa düşmədi ki, burda gülməli nədir.

- Mən qocalmışam? - ana dedi. - Niyə bunu soruşursan?

- Bəs sənin qırıqların var? - Anton davam etdi.

Ana barmaqları ilə dərisini alnına sıxdı. Qırıqları çox dərin idi.

- Bəli - ana dedi. - Görmürsən, üzümün hər tərəfində qırıq var?

Ana yanaqlarını dartmağa başladı. Gözləri tamamilə əyildi, hər tərəfində zolaqlar və qırıqlar var idi. Sonra əl saxladı. Çox qərribə görünürdü.

Ona burada oturub düz pitsanın mərkəzində cadügər olmağa imkan verməyəcəkdilər.

-Sən həmişəki adam deyilsən, – dedi və əllərini üzündən çəkdi.

- Nə etmisən? - Anton soruşdu.

Ana ayağa qalxıb qonaq otağına keçdi. Bir qədər sonra stolun üstünə qoyduğu köhnə fotosəkil əlində, otağa qayıtdı.

Üzərində heç bir rəng yox idi. Yalnız qara və ağ idi.Şəkildə uzun, qara saçlı qərribə bir xanım var idi. Anton onu əvvəllər heç görməmişdi.

- Bu kimdir? – deyə soruşdu.

- Mənəm - ana güldü. Görürsən?

- Mən gənc və ariq olanda küçədə gedəndə bütün kişilər fit çalırdılar.

Anton şəkildəki yad xanıma yenidən baxdı.

Yəni bu ana idi? Ola bilməzdi. Ana qırmızı saçlı idi və həmişə başmaqda gəzirdi. Onun uzun, tünd saçları yox idi və o, heç ağ-qara da deyildi. O, həqiqətən də nə vaxtsa belə görünüb?

Ata şəkli masadan götürdü.

- Əgər fit çala bilsəydim, yenə də hər gün sənin üçün fit çalardım - dedi və burnunu ovuşdurdu.

Ana başını qaşdı. Elə durmuşdu ki, sanki asqırmağı gəlirdi, amma asqırmaq istəmirdi.

Ana böyük uşaq kimi atanın qucağında oturdu. Bir az ağır idi, amma heç nə demədi.

- Etiraf et - ana ataya baxaraq dedi.

- Əslində, sən istərdin ki, yenə şəkildəki kimi saçın olsun.

- Yox, qətiyyən! - ata çox ucadan dedi.

O, ananın ağzından marçılıtlı ilə öpdü, bu an Anton üzünü yana tutdu.

- Bu qədər saçı neynirəm ki? Mənim kimi yekəpər, kök kişilər məhz bu cür xanımları xoşlayır... Sənin kimi xanımları.

- Və buna inanmağımı istəyirsən? - ana dedi.

- Bəli, mən bunu istərdim - ata dedi.

Mən bu saman kimi cansız, yaşı az biri ilə nə edim?

Anton yenidən şəkilə baxdı. Ana arıq idi.

-Sən yalançısan - ana güldü.

- Yaxşı, onda mənə bax, - ata dedi.

- Buraya bax.

O, öz qarnına bərk vurdu.

- Mən də köhnə çəlləyə dönmüşəm. Bu qarın var ha, həmişə orada olmayıb. Keçmişdə mən arıq, yaraşıqlı adam idim. Mənim də əvvəllər saçım olub.

Anton hələ də atanın çox tüklü olduğunu düşünürdü. Digər tərəfdən, atanı arıq təsəvvür etmək çox çətin idi.

Ata bir vaxtlar arıq idi. O, indi ən kök adam idi. Anton bunu bilirdi.

Ana ah çəkdi və özünə baxdı.

Anton düşündü ki, o, kədərli görünür.

- Sadəcə, hiss edə bilərsən ki, artıq 20 yaşın yoxdur.

- Mənim də 20 yaşım yoxdur - deyə Anton tələsdi.

- Yox, amma nə demək istədiyimi bilərsən - ana dedi.

Ana həmişə belə deyirdi.

O, fikirləşirdi ki, Anto çox ağıllıdır. Bilirdi ki, həmişə nəyi nəzərdə tutur. Tez-tez qəribə şeylər deyirdi.

Məsələn,

- O qablar özlərinə qulluq etmir – deyirdi.

O, həm də ,deyirdi:

- Pul ağacda bitmir.

Yaxud:

- Biz qocalanda yata bilərik.

Anton bunu başa düşmürdü. O hər gün yatmalı idi. Yoxsa, çox yorğun olardı. Onun yuxusu gəlməyəndə də yata bilirdi.

Ancaq pulla bağlı olan söz doğru idi. Nə pul ağacda bitirdi, nə də qab-qacaq özünə qulluq edirdi.

Birdən ana qəribə bir şey etdi. O, atanın qucağından sürüşüb yerə düşdü və düz döşəmənin ortasında dayandı. Sonra bir qolunu qaldırdı, sanki əzələlərini göstərmək istəyirdi.

Amma əzələləri yox idi. Əksinə, o, qolunu silkələdi, dəri irəli-geri yellənməyə başladı.

Anton çaşqın halda silkələnən qola baxdı.

– Nə demək istədiyimi başa düşürsən? - ana dedi.

Anton ananın nə demək istədiyini bilmirdi. O, düşünürdü ki, ana həmişəki adamdır.

Çünki ananın əli yenə də əsirdi və onun əzələləri yox idi.

- Bu, bir az da atanın pizza hazırlayanda havaya atdığı xəmirə bənzəyir. - dedi.

Ana qolunu silkələməyi dayandırdı.

- Bu atanın əzələsinə oxşayır - dedi.

Sonra yenidən qol əzələsini titrəməyə başladı.

- Ancaq qol pizza deyil və qollar belə görünməməlidir.

- Bu, bisepsdir. Bilirsən nə var? O, getdikcə daha da böyüyəcək.

Biseps, biseps, biseps...

Ananın qolu titrədi, titrədi. Anton bilmirdi ki, hara baxsın.

- Mən kökəldim, qocaldım. Hər yerim qırıqdır - ana dedi.

Təzədən oturdu.

- Qırıqlar təhlükəlidirmi? - Anton sakitcə soruşdu.

Ata sözünü kəsənə qədər ana cavab verə bilmədi.

- Qırıqlar çox təhlükəlidir – dedi. Amma hələ də gülümsəyirdi.

- Qırıqlar yəqin ki, dünyada qadınlar üçün ən təhlükəli şeydir. Mən fikirləşmək istəmirəm,

daha pis şeylər ağıma gələ bilər.

Ata kökü götürüb ananın burnuna soxdu.

– Ona görə də anan bütün bu dovşan yeməklərini yeyir.

Sonra hər ikisi yenidən güldü və ana Antonun boşqabından bir parça pizza götürdü. Anton heç nə başa düşmədi. Hiss edirdi ki, onu soyuq tər basır.

Deməli, Mollinin dediyi hər şey doğru idi.

Ananın hər yerində qırıqlar əmələ gəlirdi. Tezliklə o üzü qırıqlı, boz saçlı qoca cadugərə çevriləcəkdi və pizza xəmirinə bənzəyən bisepsli qolları olacaqdı.

Ata kimi yekəpər, kök kişilərdəki kimi ola bilərdi.

Ola bilər həqiqətən belədir, atası kimi yekəpər, kök kişiləri qadınlar daha çox xoşlayır, amma Anton üçün bundan pis heç nə ola bilməzdi.

Anası Cadugərə oxşayacaqdı? Bunu fikirləşəndə üşənirdi. İndi o, atanın yanında oturub gülürdü. Sanki gülməli bir şey var idi.

- Kök dovşan yeməyi deyil - ana dedi

Bütün tərəvəzlər yaxşıdır, ona görə də onları yadda saxlamaq vacibdir.

Anton onun nə dediyini çətinliklə başa düşdü. Onun ağzı təzəcə dişlədiyi pizza ilə dolu idi.

Əgər qalsaydı, heyf olardı. O, yenidən təhlükəli evdəki Cadugər haqqında düşündü.

Onsuz gedəcəkdi. Heç nə eləməmiş olsa belə gedəcəkdi.

Ana belə görünürdü. O bilirdi ki, bu gecə yata bilməz.

Amma sonra yatmağa məcbur oldu. O, tələsik nə isə etməli idi.

Xiyar və gözlər

Mollinin evindəki xalçalar həqiqətən yumşaq idi. Onun üzərində gəzmək uzun müddət üzərində gəzilməyən otun üzərində gəzmək hissini bəxş edirdi insana.

İndi də onların üstündə gəzənlər çox deyildi. Mollinin ana və atası çox vaxt evdə olmurdu, Molli demək olar ki, tək qalırdı. Bir qayda olaraq, anası və atası rəqs məktəbində olurdu. Burada insanlara *slowfox* və *quickstep* və adları çətin səslənən bütün rəqs növlərini öyrədirdilər.

İngilis dili dərində Anton fərqli adları ayırd edə bilmirdi. Sadəcə, kişilərin və xanımların rəqs edərkən qəribə davranışlarını görə bilirdi.

İndi onlar ətrafda hoppanıb-düşür, irişir və bir-biri ilə zarafatlaşırdı.

Onlar ananın pendir evindən pendir alarkən belə görünmürdülər.

Həç vaxt irişən, yaxud başları qızaran adamlara rast gəlmək olmazdı. Gələnlər, sadəcə pendir aldılar.

Mollinin atası olduqca tənbel və bir az kök idi. Mollinin anası isə göydə xətt kimi görünürdü. Anton bilmirdi ki, göydə bir xətt olmaq dəqiq olaraq nə deməkdir.

O, sadəcə bilirdi ki, Mollinin anası çox qaralmışdı və çox hündürdaban ayaqqabıları var idi.

Ana həmişə başmaq geyinirdi, yəqin ki, çox ağıllı deyildi.

Mollinin anasının hündürdaban ayaqqabısının səsi gəlirdi.

Tak-tak... Antonun anasının taxta başmağının səsi gəldi.

Anton Mollinin evində mətbəxdə kakao hazırlamaqla məşğul idi. Molli stəkanı elə sürətlə tərpətdi ki, onun qaşığı ilə südün ortasında burulğan yaranırdı. Sanki hamamda suyun axıb getdiyi kimi.

Anton o qədər sürətlə hərəkət edə bilmədi, amma onun kakaosunda kiçik sıçramalar oldu. Anton Mollinin evində olmağı sevirdi.

- Neçə nəfər var? - Molli başını qaldırmadan soruşdu.

- Çox - Anton dedi. - Həqiqətən çox.

İkisi də hərəkətsiz dayandılar

- Onlar hardadırlar?

- Hər yerdə - Anton dedi.

Ananın qırıqlarından danışdırlar.

- Bəs sən onları görə bilirsən? - Molli soruşdu.

Anton bir az düşündü. Ananın qırıqlarını görə bilərdimi?

- Bir az - sonra dedi.

- Barmaqları ilə üzünü dartanda onları görmək olur.

Anton kakao stəkanını mətbəx masasının üstünə qoydu və ananın dünən gecə etdiklərini əlləri ilə göstərdi.

Bütün üzünü bir tərəfdən o biri tərəfə dartdı və alnını yuxarı-aşağı hərəkət etdirdi.

Sonra qəribə şəkildə başını aşağı əydi.

Molli çaşb qalmışdı.

- Sən Cadugərə oxşayırsan.

- Problem budur - Anton dedi. - Qırıqlar təhlükəli ola bilər. Bu, əslində xanımlar üçün ən təhlükəli bir şeydir. Atam özü belə deyir və nə danışdığını bilir. Cavan olanda onun qolları da, kürəyi də tüklü idi. Üstəlik, çox arıq idi.

Ana həqiqətən hiss edirdi ki, 20 yaşında deyil.

- Onun neçə yaşı var? - Molli soruşdu.

Anton bu barədə düşündü. Uzun müddət düşündü.

- Məncə, 80 yaşı var. Ya da 37. Onun hər iki qolu pizza kimi sallaqdır.

- Deməli, qocalıb, – Molli ciddi-ciddi dedi.

- Daha da pisləşəcək. Buna görə də, kərəviz və gül kələm yeyir. Ola bilər ki, onun hələ o qədər qırıqları yoxdur, amma o, bir gün səhər yuxudan oyananda özünü fərqli görəcək.

- Sonra Cadugər kimi boz saçları və hər yerində qırıqları olacaq.

- Yox, bu alınmayacaq. Mən belə olmaq istəmirəm.

Antonun qəfildən öz-özünə bərkdən danışdığını eşitdi.

- Mən nə edəcəyimi bilirəm - Molli kakaosunun içərək dedi.

Mollinin yaxşı cəhətlərindən biri də bu idi. Həmişə bilirdi ki, nə etmək lazımdır.

- Bir dəfə oxumuşdum ki, xanımlar iynə vurdurur ki, qırıqları getsin - dedi.

- Onlar əsasən kino ulduzları və gözəl xanımlardır.

- Yanaqlarının düz ortasından iynə vurdururlar.

- Alınlarının ortasından kənara çəkirlər.

-... sonra yenə cavan olurlar. Qırıqları olmur.

Onların üzləri hamardır. Qalanlar da əməliyyat olunub.

- Deməli, onlar artıq yaşlı xanımlara oxşamırlar? - Anton soruşdu.

Molli başını tərpətdi.

- Onlar sadəcə kiçik qırıqları olur, sonra hamar olur və qırıqları yox olur.

Anton bir an düşündü.

- Mən bunun o qədər də yaxşı şey olduğunu düşünmürəm – O, dedi.

Anam bu məsələlərlə elə də maraqlanmır.

Bir dəfə onu emmentaler pendirində gizlənən arı sancmışdı, ayağa qalxıb divanda uzanmalı olduğunu hiss etdi. Pendir satmağa lazım olan zaman bu yaxşı olmadı.

Molli bir anlıq susdu. Sonra ayağa qalxdı.

- Gəl, - dedi. - Mən sənə bir şey göstərməliyəm.

Molli pilləkənlərlə yuxarı qaçdı, Anton da düz arxasıyca gəlirdi.

Onun hələ də kakao südündən nazik “bığları” var idi.

Mollinin otağındakı kompüterin qarşısında yan-yana əyləşdilər. Buradan qadın ətrinin iyi gəlirdi.

Anton bunu tam başa düşə bilmədi. Bəlkə, buradan yalnız Mollinin qoxusu gəlirdi?

O, kompüterdə axtarış etməyə başladı. Həmin vaxt Anton Mollinin çarpayısına qoyulmuş jurnalı gördü.

- Bu kimdir? – deyə jurnalı qaldıraraq, soruşdu.

- Bunlar fotomodellərdir - Molli dedi.

- Onlar nə edirlər?

- Onlar fotomodellik edirlər - Molli dedi

- Arıq olmaq və yeni paltarlar geyinmək çox gözəldir.

Anton jurnaldakı xanımlara baxdı. Onlar həqiqətən də Mollinin dediyi kimi çox arıq idilər. Onlar hətta Mollinin anasından da arıq idilər. Onun qədər qəhvəyi deyildilər, lakin daha solğun idilər.

- Onlar elə də xoşbəxt görünməzlər.

- Düşünürəm ki, bu fotomodellər olmamalıdır - dedi Molli.

- Ancaq bax! Onların qırıqları yoxdur.

Anton jurnalda bir az da yaxından baxdı. Bu, doğru idi. Jurnaldakı xanımların qırıqları yox idi.

Onların hamısı həyatda çox arıq və solğun görünürdü. Onların əynində qəribə paltarlar vardı, bəziləri isə hətta nifrətlə yeri yirdi. Ana heç vaxt papaq geyinmirdi.

Əslində belə xanımları Mollinin jurnalında modellərə baxanda görmüşdü.

Papaqların bəziləri Ostehusetdəki böyük pendirlər qədər böyük idi.

Bunlar təkərə bənzəyirdilər. Digər fotomodellərin papaqları daha çox çimərlikdə yaşlı xanımların geyindiyi papaqlara bənzəyirdi.

- Anan belə görünmək istəyir? - Molli soruşdu.

Onlar baş rolda olan modellərdən birinin dar papağına baxdılar. Anton çaşqın idi.

- Ana belə papağı olan biri ilə getməlidir? Ana jurnaldakı kimi geyinməlidir?

Onların bəziləri tamamilə qısa paltar geyinib. Birinin saçında böyük hörük var idi. Digəri şəffaf kofta geyinmişdi.

Ana istəməzdi ki, Pəndir evində başında hörük, əynində qısa paltar-da gəzsın.

Anton balaca fotomodelə yenidən baxdı.

O, çox arıq idi. Onun heç qırıqları yox idi və qollarını silkələsə, anadakı kimi sallanmayacaqdı.

Elə bu zaman Mollinin kompyuterində şəkil göründü. Həqiqətən, qəribə şəkil idi.

O, sanki yuxuda olan bir xanımı təsvir edirdi. O, tamamilə sakit uzanmışdı. Onun gözləri xiyarla örtülmüşdü.

- Niyə gözündə xiyar var? - Anton soruşdu.

- Qırıq olmamağı üçün - Molli dedi.

Anton onun nə danışdığını başa düşmədi.

Şəkilə yenidən baxdı. Sanki, xanım xiyardan hazırlanmış eynək taxıb.

- Bu, üz maskası deyilən bir şeydir - Molli dedi.

- Burada yazır ki, qırıqlara qarşı kömək edir!

- Xanımlar gözlərinin üzərinə xiyar qoyarsa, qırıqları yox olur.

- Görünür belədir.

Anton bir anlıq susdu. O, ananın üzünə qoyduğu iki iri dilim xiyarla necə görünəcəyini təsəvvür etməyə çalışdı. Bu, bir az çətin idi. Ana pəndir süzgəci olan qırmızı saçlı başmaq geyinən adam idi. O, xiyarla gəzən biri kimi görünmürdü.

Ancaq gözlərinə xiyar qoymağı iynə vurdurmaqdan daha yaxşı idi. Əks halda, başı gicəllənir və divanda uzanmalı olurdu. Gözlərinə xiyar qoyması cadugər kimi görünməyindən daha yaxşı idi. Bəlkə də məhz bu

lazım idi. Bəlkə də Anton ana üçün bir stəkan xiyarlı su hazırlamalıdır ki, onun qırıqları olmasın.

Birdən yenə çox yaxşı əhval-ruhiyyədə oldu.

- Evdə nə qədər desən, xiyar var. Bütün soyuducu doludur.

Molli kompüteri söndürüb arxasına döndü.

- Onda nəyi gözləyirik? dedi.

Xiyar eynək düzəltməyəcəyikmi?

Gül kələmə nifrət

Anton və Molli pendir evinə çatanda Ana pəncərəyə zirə ilə pendir qoydu, Anton kimyonlu pendirin kərəvizin yanında ən pis dad olduğunu düşünürdü. Pendirin içindəki qara nöqtələr kiçik qarışqalara bənzəyirdi. Ancaq böyüklər belə şeyləri yeyə bilərdi. Nöqtələr və qarışqalarla dolu pendiri?

Antonun əlacı olsaydı, heç böyüməzdi.

- Yaxşı, deyəsən sürəti keçən kimsə var - dedi.

- İkiniz hara gedirsiniz?

- Heç yerə -Anton pilləkəndə dayanaraq dedi. Nəfəsi kəsilirdi.

- Yuxarı qalxıb xiyar tapmalıyıq - Molli dedi.

Ana çaşqın görünürdü.

- Xiyar?

- Bu ona görədir ki, mənim sizə hədiyyəm olacaq. - Anton dedi.

Ana Antonun hazırladığı hədiyyələrə çox sevinirdi. O, siqaret çəkməsə də, gildən hazırlanmış mavi külqabı ilə evə gələndə çox xoşbəxt olmuşdu. Ürək təsviri olan mətbəx taxtasını da çox bəyənmişdi.

Amma son dəfə ona hədiyyə verdiyi gündən xeyli vaxt keçmişdi. Ata axşamlar gəldiyinə görə, o qədər də hədiyyə vermirdi.

- Yaxşı - dedi. – Maraqlı səslənir.

– Demək bunun nə olduğunu tapa bilərsən?

Anton sadəcə başını tərpətdi. O tapa bilməzdi.

Ana ağlına gətirməzdi ki, mətbəxdə bir cüt xiyar doğrayacaq və bir anda qırıqları yox olacaq.

- Nə çox tərəvəz var - Molli içəri girdi və bir addım geri çəkildi.

Anton soyuducunu təzəcə açmışdı. Molli onun yanında idi.

Onun nə demək istədiyini yaxşı başa düşürdü.

Mollinin evindəki soyuducu “Coca-cola” və kakao ilə dolu idi. Biskvit üçün şokolad da var idi. Ananın soyuducusunda isə brokolidən başqa heç nə yox idi. Kərəviz, gül kələm və yerlək. Hətta süd də yox idi.

- Mənə elə gəlir, siz dovşansınız - Molli dedi.

- Dovşan deyilik - dedi Anton. - Anam xoşlayır ki, mən yeməkdən əvvəl tərəvəz yeyim.

Anton kimi qolunu irəli-geri yelləməyə çalışdı, amma həqiqətən yellənən bir şey yox idi.

Çəkməni açdı və uzun, gombul bir xiyar tapdı.

- Budur - dedi.

Molli gülümsədi. Bu, dünyanın ən yaxşı planı idi. Anaya sadəcə bir cüt xiyar dilimi lazım idi. Onda o, heç vaxt Cadugər kimi qırıq-qırıq olmayacaqdı.

Anton mətbəx taxtasını tapdı və masanın üstünə qoydu. O, öz adını böyük hərflərlə taxtanın ortasına yazmışdı.

“Anton”

Daha yer yox idi. Kəsmək lazım olanda taxta çox əyilirdi, amma anam ondan tez-tez istifadə edirdi.

- Onların qalınlığı nə qədər olmalıdır? - Molli soruşdu.

O, bir dilim xiyar doğramışdı.

Anton onu gözünün üstünə qoydu. Dərhal gözündən yerə düşdü. O, götürdü və yenidən cəhd etdi. Yenə də eyni şey. Xiyar gözə yapışma-
yacaqdı və yenidən yerə düşəcəkdə

- Bəlkə bir az qalın olmalıdır - Anton təklif etdi.

Molli qalın xiyar dilimini kəsdi.

Ehtiyatla onu gözünün üstünə qoydu. O, da birinci kimi yerə düşdü.

- Biz nə edirik? - Anton dedi. Biz necə edə bilərik ki, xiyarlar ananın
gözünə ilişib qalsın? Niyə kompüterdəki xanımın gözündə qalır?

Molli bıçağı qaldırdı.

- Mən bilirəm - dedi. - Kompüterdəki xanım uzanıb. Ona görə də
xiyar onun gözündə yerində qalır.

Anton ciddi-ciddi başını tərpətdi.

- Anam pendir dükanında uzana bilməz - dedi. – Yoxsa xanımlar
pendir alanda hirsələnərlər. Bu, mümkün deyil.

Gördü ki, masanın üstündə nəşə var. Ananın eynəkləri.

- Bunlar niyə buradadır? - dedi. - Bəs əgər biz eynəyin şüşələrini çı-
xarıb yerinə xiyar qoysaq, necə olar?

- Bəs onda ananın eynəyini xarab etmiş olmarıq? - Molli dedi.

- Heç nə olmaz - Anton dedi. - O eynəkdən ancaq oxuyanda istifadə
edir.

Sonra Anton və Molli Ananın eynəklərini götürdülər və hər iki gö-
zünün şüşəsini çıxardılar. Sınmaması üçün bunu çox ehtiyatla etdilər.
Daha sonra iki qalın xiyar dilimini şüşələrə qoydular.

Bu, Antonun indiyədək gördüyü ən qəribə eynək idi.

- Mən həqiqətən heç nə görə bilmirəm - Eynəyi gözünə taxanda dedi.

Mətbəxə baxmağa çalışdı, amma heç nə görmədi.

Sonra eynəklərini çıxarıb Molliyə verdi. O eynəyi taxan kimi gülmə-
yə başladı. Çox qəribə görünürdü.

İri xiyar dilimləri onun gözlərini tamamilə örtmüşdü.

- Səndoğrudan fikirləşirsən ki, bu qırıqların qarşısını alır? - Anton soruşdu.

Molli həvəslə başını tərpətdi.

- Onun özü də oradadır. - dedi.

- Əgər gözlərinə xiyar qoysan, çox gənc görünərsən

- Ancaq 20 yaşında biri kimi görünəcəksən? - Anton bilmək istədi.

Molli dedi ki bu halda 20 yaşında kimi görünəcəksən, ən azın 37 yaşından daha yaşlı görkəmin olmayacaq.

Anton yenidən Mollinin kompüterində gördüyü fotomodelləri düşündü. Bəlkə də hamısı xiyarı eynəklərlə taxmışdı. Heç birinin qırıqları yox idi.

- Bəlkə biz də papaq tikək - Anton qəfildən dedi.

- Niyə papaq tikməliyik? - Molli soruşdu.

- Şəkildəki foto model kimi. Onun qırıqlar yoxdur. O, belə dar papaq geyinmişdi. Eynilə çimmək üçün papaqlar kimi. Ola bilsin ki, kişilər belə bir papaq görəndə fit çalır.

- Bizim papaq tikməyə heç nəyimiz yoxdur - Molli ah çəkdi.

- Soyuducuda nəşə ola bilər - Anton dedi və içəri baxdı.

- Ancaq tərəvəzdir. - Molli dedi.

- Amma ola bilsin ki, bu, bizə lazım olan tərəvəzdir - Anton dedi. - Anam özü deyir ki, bütün tərəvəzlər yaxşıdır, onların adlarını bilmək vacibdir.

Hər ikisi yenidən soyuducuya baxdılar.

- Bəs gül kələm? - Anton dedi.

- Bəs gül kələm? - Molli təkrarladı.

- Bəs gül kələmindən papaq düzəltmək necə olar?

Molli güldü. Sonra Anton ən böyük gül kələmi götürdü və onu "Anton" kəsmə taxtasının üstünə qoydu.

- Əgər indi gözündə xiyar, başında gül kələm olsa, onun bütün qırıqları yox olacaq. 20 yaşında olanda kişilər ona necə fit çalırıdılarsa, yenə belə edəcəklər.

O, gül kələminin başını kəsməyə başladı. Bir az sonra işi bitdi. Mətbəx masasının hər tərəfində xiyar və gül kələm parçaları var idi.

- Nə fikirləşirsən? - xiyar olan eynəkləri və gül kələminin başını götürən kimi dedi.

Molli çəşmişdi.

Elə bir görkəmi vardı, sanki sandviçinin içərisindən iri bir hörümçək tapmışdı.

O, uzun müddət Antona baxdı.

- Sən... olduqca qərribə görünürsən - dedi.

Onlar mağazaya gələndə ana tək idi. O arxada idi və qiymət etikətlərini yazırdı.

Anton eynəyini və papağını arxasında gizlətdi.

- İndi hədiyyə alacağam? - ana gülümsəyərək dedi.

Anton bir anlıq bunun yaxşı bir fikir olub-olmamasından şübhələndi. Bəlkə ananın gözləri bağlı ikən ən yaxşısı papağı və eynəyi götürsünlər. O, həqiqətən qərribə görünürdü.

O, ən çox qorxulu pərilərə və ya məktəbdə hansısa teatrda bədheybət rolunu oynayanlara bənzəyirdi.

- Gözlərimi nə vaxt açə bilərəm? - yenə güldü.

Bu zaman qapıda zəng çalındı. Anton ətrafında döndü. İçəri girən ata idi. Ata bəlkə də bütün şəhərdə ən çox pendir alan adam idi, çünki pizza hazırlayanda ondan istifadə etməli idi.

İndi o ağzına su alıb mağazanın ortasında dayanmışdı. Sonra ləzzətlə səslə gülməyə başladı.

- Bu nədir, Çərşənbə axşamı maskaradıdır yoxsa kimsə tərəvəzlərdən özünə geyim hazırlayıb? O, ağ köynəyində irişdi.

Ana gül kələm papağını və eynəyini çıxarmışdı

- Bunu Anton alıb - dedi.

- Xiyar və gül kələm papaq ilə eynək?...

Ana eynəyinə və gül kələminin başına baxdı, sanki bunun nə olduğunu tam başa düşmürdü. Əslində, o bunu ümumiyyətlə anlamırdı.

- Ancaq bu sənə yaraşır - dedi ata.

- Bir gülkələmi papaq gözəl bir qadına yaraşır? Daha nə istəyirsən?

Kaş bircə fit çala bilsəydim... O, ananın yanına getdi və onu öpdü.

Bu arada Anton tələsik onun gül kələmi papağını və xiyar eynəklərini çıxartdı.

Tez Molli ilə birlikdə mağazadan qaçdı.

Ana ilə ata ananın kambert pendirinin yanında dayanıb öpüşürdülər.

Ana həmişə onun etdiyi şeylərə sevinirdi, amma bu dəfə sevinmədi. Gül kələmindən papaq, xiyardan olan eynək onun istəyəcəyi hədiyyə deyildi. O, xoşbəxt olmadı. Ata isə güldü. Sanki Ananın qocaldığını başa düşmüşdü, onun dərisi qırışmış və donuz əti kimi sallanmışdı.

Pendir evində gözlərində xiyar, başında gül kələm ilə oturmaq doğru deyildi. Anton və Molli bir-birinə baxdılar. Anton gül kələminin başını atdı.

O, bouling topu kimi küçəyə yuvarlandı. Demək olar ki, Torbens Qadın geyimlərinə qədər.

Onlar Ananın qırışlarının qarşısını almaq üçün nəsə başqa şey fikirləşməli idilər.

Misir kakao vannası

Növbəti gün Anton məktəbə çatanda hələ də pis əhval-ruhiyyədə idi. Şümal saçlı, böyük velosopedi olan oğlan olmaq

asan deyil. Anası qocalanda üz-gözü qırıqlı ifritə kimi görünəcək. Qolları pizza xəmiri kimi sallaq olan ananın oğlu olmaq asan deyil.

Molli həyəcanla gələndə Anton məktəbin həyətidə tək oturmuşdu.

Başının üstündə dayanıb gülümsədi. Onun yeni planı var idi. Bu, eynəyin şüşələrini çıxarıb yerinə xiyar qoymaqdan və gül kələmi papağından daha yaxşı idi.

- Cənab Xeyirxahın bir dəfə misir xanımları haqqında dediklərini xatırlayırsan? - deyə soruşdu və yenidən nəfəs almağa çalışdı.

Anton xatırlamadı. Cənab Xeyirxah onların müəllimi idivə o, daha çox riyaziyyatdan, köhnə günlərdən danışdı. Bunlar Antona maraqlı deyildi.

Yadda saxlaya bildiyi tək şey adamların ayağına hər yerində bağları olan sandallar geyinməsi idi.

- Səhrada ehramları misirlilər tikməyib?

- Bəli, bu misirli kişilərdir - Molli dedi.

- Amma kişilər orada piramidalar tikəndə, misirli qadınlar ağıllı iş görürmüş. Onlar öz evlərində idilər süd vannası qəbul edirdilər.

- Niyə süddə vanna qəbul edirdilər? - Anton soruşdu.

- Qırış olmasın deyər.

Anton bunun qəribə səsləndiyini düşündü.

- Ola bilər, Molli dedi. Ancaq işə yarayır.

Misirin xanımları dünyanın ən hamar üzlərinə sahib qadınlar idilər. Onlarda süd vannası qəbul etdiklərinə görə heç kiçik bir qırış da olmurdu. Anan da eyni şeyi etməlidir.

- Anamın vannası yoxdur - Anton dedi.

- Onda o, başqa yolla çimməlidir.

- Onun südü də yoxdur - Anton dedi. - Soyuducunun hamısı tərəvəzlə doludur. Özün görürsən.

Molli mızıldandı.

- Bəzən çox bezdirirsən. Mən planla gəlirəm, sən isə boş-boş danışır-san. Ola bilər ki, ananın nə vannası, nə də südü olsun, amma əlbəttə ki, başqa bir şey düşünərik.

Elə bu vaxt sinifə keçmiş oğlanlardan bir neçəsi gəldi. Onlar bir-birlərinə yaxınlaşıb pıçıldadılar. Sonra onlardan biri qışqırdı:

- Ehtiyatlı ol, bitlənməyəsən, Anton.

Digərləri güldü.

- Bitlər demək olar ki, hamı bir ağızdan təkrarladılar. Antonda bit var!

- Biz bilirik ki, bu uşaqlar üçün deyil - Molli dedi.

Amma oğlanlar heç nə eşitmədilər. Onlar artıq getmişdilər.

- Düşün ki, nə vaxtsa olsa? - dedi Anton.

Molli gözlərini qıyaraq ona baxdı.

- Nə?

- Onların dedikləri bitlər.

Mollinin yanaqları qəfildən tamamilə qızardı.

-Sən dayan. Bir plan quracam, onda nə ananın qırıqları olacaq, nə də sənin bitlərin.

Mən sənə kömək etməliyəm, yoxsa etməməliyəm?

Molli az qala qəzəblə dedi. Molli belə qəzəblənəndə Anton ona nifrət edirdi.

Sən mənə kömək etməlisən - dedi. - Ananın Misir xanımlarında olduğu kimi vannaya ehtiyacı var.

Onlar məktəbdən çıxan kimi velosipedlə Mollinin evinə getdilər.

Torben qadın geyimləri mağazasının qabağında bir neçə dəqiqə dayandılar. Anton sadəcə pəncərədə dayanan kuklları görmək istəyirdi.

- Onlar sənin jurnalındakı fotomodellərə bənzəyirlər – dedi və üzünü şüşəyə yaxın tutdu.

- Onların da bənizi solğundur - Molli dedi.

- Həm də arıqdırlar - Anton əlavə etdi.

Bir-birinin yanında duran üç kukla görünürdü. Onların qızıl balığı xatırladan çox böyük gözləri və ağzı var idi. Kuklalara geyindirilən qəribə paltarların hər yerində qiymət etikətləri gözə dəyirdi.

- Məncə, ən yaxşısı xanımların belə görünməsidir. - Anton dedi.

- Ən azından qırışları yoxdur, - Molli dedi.

Anton ciddi şəkildə başını tərpətdi. Üç kuklanın heç birində qırışlar görünmürdü. Ediləcək bir şey yox idi. Ananın Misir xanımlarında olduğu kimi süd vannası olmalı idi.

Az sonra onlar evdə - Mollinin mətbəxində idilər. Şkafdan vedrə tapdılar və soyuducudan südü çıxarıb stolun üstünə qoydular. Süd çox idi.

- Bunu necə edək? - Anton soruşdu.

- Əvvəlcə südü vedrəyə tökməliyik - Molli dedi.

O, artıq birinci qutunu boşaltmaq üzrə idi. Südü vedrəyə boşaltdı. Sonra Molli ikinci süd qutusunu boşaltdı. Nəhayət, vedrə demək olar ki, südlə doldu.

- Belə - Molli məmnuniyyətlə dedi. İndi pendir evinə getməliyik.

- Vedrə ilə nə edəcəyik? - Anton soruşdu.

- Onu qaldırıb qapının üstünə qoymalıyıq. - Molli dedi.

- Sonra anan qapını açır və süd başına tökülür. Beləcə duş alır.

- Bu, Misir vannası qədər yaxşıdır?

- Məncə, yaxşıdır - Molli dedi.

Anton gülümsədi. Bu, həqiqətən yaxşı plan kimi səslənirdi.

- Mən televizorda görmüşəm ki, bunu vedrə ilə edirlər.

- Biz ağıllı olmalıyıq - Molli dedi. O pıçıldamağa başladı.

- Biz anandan başqa heç kəsin açıb-bağlamadığı qapı tapmalıyıq.

Əmin olmalıyıq ki, süd başqasının başına tökülməyəcək.

Anton vedrəyə baxdı. O, südü sevmirdi. Elə Molli də. Ona görə də, Mollinin evində həmişə kakao içirdilər.

- Mənim bir fikrim var, - Anton dedi.

- Südün içinə bir az kakao əlavə etməyə nə deyirsən? Dadlı olar.
Molli gülümsədi.

- Sən o qədər də axmaq deyilsən - dedi. - Əlbəttə, kakao olmalıdır.

Misir kakao vannası. Bu boş süddən daha yaxşıdır.

Anton artıq yarım vedrə kakaonu boşaltmışdı.

- Anam indiyə qədər ən hamar üzlü pendir xanım olacaq.

Anton və Molli bir az sonra Pendir evinə tərəf getdilər.

Çuxuru keçəndə Molli güldü:

- Ehtiyatlı ol, yaxşı sürməsən, mən burda kakao ilə boğulacam.

- Qırıqlara qarşı yaxşıdır - Anton cavab olaraq güldü.

Amma sürəti azaldı. Yenə fit çalmaq istədi, amma alınmadı.

Evə çatanda bilirdi ki, vedrəni hansı qapıya qoyacaq.

Mağazanın qapısı işləmirdi. Orada südü saxlamaq mümkün olmayacaqdı. Bu, hamının pendir almaq üçün girib-çıxdığı qapı idi. Beləliklə, kakaolu süd başqasının başına tökülə bilərdi.

O, hər zaman mətbəxə girib-çıxırdı. Onlar südü böyük pendirlər olan soyuq otağın qapısına qoymalı idilər. Ana ora tək gedirdi və heç kim ora girib-çıxmırdı. Vedrəni ora qoysalar, əmin idilər ki, ana qəşəng duş alacaqdı.

Anton pendir evinin qarşısında velosipedi saxladı. Mağazada müştəri olmayana qədər gözləməli idilər.

Heç kim olmayanda ana mətbəxə qalxırdı. Anton çöməlib diqqətlə pəncərədən içəri baxdı. Sakitlik idi. Müştəri yox idi. Ana da yox idi. İndi hərəkətə keçməli idilər. Ehtiyatla qapıya tərəf sürüşüb, onu açdılar. Yavaş-yavaş açdılar ki, ana onları eşitməsin. Sadəcə, bircə şeyi unutmuşdular. Saat.

Onlar vedrə ilə mağazaya girəndə qapının üstündəki zəng həmişəkindən daha bərk çalındı.

O, yıxıldı.

- Şş - Molli dedi.

- İndi o gələcək. Elə biləcək, müştəri gəlib.

Molli haqlı idi. Ana nə vaxt mətbəxdən zəng eşidirdi, bir neçə saniyə sonra mağazada olurdu.

O, pendir mağazasında kakaolu süd görəndə təəccüblənəcəkdi.

Anton onun başmaqlarının səsinə eşidəndə pilləkənlərə yaxınlaşdığını düşündü. Saat, saat, saat...

- Mənəm, ana - deyə ucadan qışqırdı. - Aşağı enməyin lazım deyil.

Addımlar dayandı və ana mətbəxdən yuxarı nəşə qışqırdı. Anton onun nə dediyini tam eşidə bilmədi . Sonra zümzümə etməyə başladı.

Anton və Molli bir-birlərinə baxdılar.

- İndi belə - Molli pıçıldadı. - Kimsə gəlməmiş bunu hara qoymalıyıq?

Anton soyuq otağa gedən qapıya doğru irəlilədi və qapını açdı. Vedrə orada, yuxarıda, dayanmalıdır. Bəs onlar bu qədər yüksək yerə vedrəni necə yerləşdirə bilər?

- Ananın kiçik nərdivanı var? - Molli soruşdu.

- Məncə yox -Anton ətrafa baxaraq dedi.

Birdən nəyisə gördü.

- Orada! – dedi. - Böyük pendirlərdən bir neçəsini götürüb bir-birinin üstünə qoya bilərik. Onların üzərində dayansa, qapının üstünə çata bilərik.

Molli vedrəni yerə qoydu. Əvvəlcə bir yumru pendiri qapıya yuvarladılar, sonra başqasını. Onlar ağır idilər. Molli vedrəni yenidən götürüb iki pendirin üstünə qoydu. Sonra vedrəni qapının yuxarısına qədər qaldırdı. Ayağın ucunda dayanıb qollarını uzatdı.

- Çata bilərsən? - Anton soruşdu.

Molli zarıdı. Vedrə yuxarıda idi. Kənara bir neçə kakao damcısı sıçradı. Axır ki, alındı. Vedrə yerində idi.

Anton və Molli pendirlərdən birini yerinə yuvarladılar. Ancaq digərinə çatmadılar. Birdən qapının zəngi çalındı.

Eyni zamanda kimsə bərkdən asqırdı.

– Yenə sənsən, Anton? - Ana mətbəxdən yuxarı qışqırdı.

Anton nə edəcəyini bilmirdi. Arxasında kimsə var idi və asqırırdı. Yavaş-yavaş çevrildi.

Bu, dünyanın ən soyuq adamı idi. İndi burnunu silirdi. Qripə yoluxmuş fil kimi səs çıxarırdı.

- Yox, mən deyiləm, ana - deyə Anton qışqırdı. - Bu...

Anton az qalmışdı ki, bu, dünyanın ənsoyuq adamıdır desin, amma özünü saxlaya bildi.

- Kimsə pendir almaq istəyir.

Ananın başmaqlarının səsi gəlirdi. O, dünyanın ən soyuq adamını görəndə gülümsədi.

Pendirli xanım belə olmalı idi. Hamıya gülümsəməlisən.

- Sizə necə kömək edə bilərəm? - Ana dedi.

Dünyanın ən soyuq adamı cavab verməzdən əvvəl asqırdı.

- Həpçii, - bütün mağazaya səs yayıldı. Və sonra bir daha: həpçii. Asqırmaqdan gözləri qızarmışdı.

- Dorislə mən yaxşı pendir istəyirik. Dış batan pendir.

Anton Molliyə baxdı. Doris? Dünyanın ən soyuq adamı Doris adlı biri haqqında danışdı. Doris...Cadugər olmalı idi. İfritəni Doris adlandırmaq olar?

- Əla pendir var. Orada, arxadadır, elə siz deyən kimidir. Nə vaxt istəsəniz, dada bilərsiniz. - Ana dedi.

Ana bir qolu ilə üstündə vedrə olan soyuq otağın qapısını döydü. Dünyanın ən soyuq adamı yenə asqırdı.

- Mən onu istəyirəm - deyə xoruldadı.

Ana qapıya tərəf getdi. Bir azdan ana qapını açacaq və kakaolu sü-
dün hamısı üstünə töküləcəkdı. Bütün qırıqları yox olacaq və Misirli xa-
nımlar kimi hamar olacaqdı.

Anton səbrsizliklə gözləyirdi.

Birdən ana dayandı.

- Hey, bu nədir? - dedi. - Döşəmənin ortasında pendiri kim qoyub?
Sən etmisən, Anton?

Anton onun ayaqlarına baxdı, amma heç nə demədi.

Ana əyilib pendiri yerdən qaldırdı.

- Mən onu yerinə qoyurdum - dedi.

Sonra dəhşətli bir şey dedi. O, dünyanın ən soyuq adamına üstündə
vedrə olan qapını göstərib dedi:

- Ora girə bilərsiniz. Siz gedin, mən gəlirəm.

Dəhşətli səs. Anton vedrənin döşəməyə düşəndə belə səs çıxaraca-
ğını bilməzdi.

Ana qorxudan böyük pendiri lindən saldı.

Bu nə səs idi?

O vedrə haradan gəlib? O, çaşqın halda mağazaya baxdı.

- Və döşəmənin üzərində üzən nədir?

Ana söyüş söyməzdi, amma Anton bilirdi ki, bu dəqiqə ağzını açac-
aq, gözünü yumacaq.

-Vedrənin içində nə vardı? O, boğazını arıtladı və elə bir nazik səsle
dilləndi ki, heç özü də öz səsini tanımadı.

- Məncə, kakaodur.

Dünyanın ən soyuq adamı tüklərini yağışda çölə çıxan it kimi tər-
pətdi. Ana işinə davam etdi.

- Bu haqda nəse bilirsən, Anton?

Başdan ayağı islanmışdı. Onun qaşları düyünlənmişdi. Birdən An-
ton onun qırıqlarını gördü. Ananın alını qırıq-qırıq idi. Dünyanın ən soyuq

adamı da onun yanında yaş saçları, soyuq, qırmızı burnu ilə dayanmışdı. O, pencəyini təmizlədi.

O tamamilə yaş idi. Şalvarından kakao damcılayırdı. Vedrə döşəmənin üzərində irəli-geri yuvarlanırdı. Anton indi ilim-ilim itmək istəyirdi.

- Mən başa düşmürəm ki, qapının üzərində kakao dolu vedrənin nə işi var? - Ana dedi.

- Bu da bir az qəribədir – Anton sakitcə dedi, Molli isə onun yanında dayanıb heç nə demədi, bu onun planı idi.

- Mənim qapım! Bütün güclü pendirlər, bura gəlin! Mavi mold, qorqonzola, rokefort! Hamınız!

Anam pendirlərdən həmişə belə danışdı. Anton çoxunu başa düşmürdü. Bütün pendirlər bir-birinə bənzəyirdi, Anton sadəcə adlarını bilirdi.

Ana sözünə davam etmək istəyirdi ki, dünyanın ən soyuq adamı onun sözünü kəsdi.

- O vedrəni hər kim qapının üstünə qoyubsa, ... icazə verin, ona təşəkkür edim.

Hamısı ona baxdı. İndi Anton fərqi nə vardı ki, hər şey dəyişdi..

"Mən sulu asqırmağı dayandırdım" dünyanın ən soyuq adamı dedi.

O, söyüş söyməyə başladı, amma dedikləri düz idi. Dünyanın ən soyuq adamı başına kakaolu süd vedrəsi düşəndə dəhşətə gəlmiş və asqırmağı dayanmışdı. 27 il hıçqırıq keçirən çinlilər kimi. Onun haqqında Molli danışmışdı.

O, dəsmalı yenidən cibinə qoydu. Heç elə bil, burnunu bir də silməyəcəkdi.

Bir daha burnumdan fıxırmayacam. Bir daha xəstə fil olmayacam.

Anton gülümsəməyə çalışdı, amma alnı qırıqlı ana yenə tərs-tərs baxırdı.

Bu, onun gözlədiyi kimi olmadı.

Bir vedrə kakaolu süd dünyanın ən soyuq adamının başına tökül-müşdü. Və bu onu elə çaşdırmışdı ki, asqırmağı dayanmışdı. Ana isə qoc-alırdı. Bu, onun alnındakı qırıqlardan görünürdü. Alnının hər tərəfində qırıqlar var idi. Əgər o, heç nə etməsə, ana da tezliklə cadugər kimi görü-nəcəkdi.

Kremlər

Anton günün qalan hissəsini heç kimlə danışmaq istəmirdi. O, çox düşünməli, hər şeyi götür-qoy etməli idi.

Mollini yenidən evə apardı və o kakaolu südü döşəmə-dən silməyə anaya kömək etdi. Döşəmə o qədər hamar idi ki, üstündə xizək sürmək olardı.

Hər şeyi öz gözü ilə görürdü. Dünyanın ən soyuq adam qapını açdı. Vedrə üstünə dağıldı. Kakao qəhvəyi şlalə kimi hər tərəfə sıçradı.

O, ananın alnındakı qırıqları da gördü. O nəşə etməsəydi, ananın üzü tezliklə torba kimi sallaq görünəcəkdi. Ya da qırıqlı, boz saçları olan cadugər kimi.

Axşam ata yeməyə özü ilə lazanya gətirmişdi və belədə ana tərəvəz yeməyi unutdu. Ana və ata çox güldü, ana dünyanın ən soyuq adamının kakao başına töküləndə islaq siçana döndüyünü danışdı. Dedi ki, o çox qorxub, asqırmağı keçib.

Bir azdan ana yenə də vedrəni ora kimin qoyduğunu soruşmaq istə-di, amma Anton ayağa qalxdı ki, tualetə getməlidir. Tualetdə xeyli otur-du. Anasının və Atanın mətbəxdən gələn səsini eşidirdi, amma nə haq-qında danışdıqlarını kəsdirə bilmirdi. Sadəcə, qorxusundan orada otur-muşdu. Nəhayət onlar kakaolu süd haqqında danışmağı dayandırdılar.

O, yerdə olan qəzetlərdən birini gördü.

AtaPendir evində nahar yeməyə başlamazdan əvvəl, tualetdə heç vaxt qəzet olmazdı. Amma indi hər yerdə qəzetlər var idi. Ata oxumağı çox sevirdi və bir dəfə o qədər oxumuşdu ki, anası onun tualetdə yatdığını düşünmüşdü.

O yatmamışdı. Təzəcə orada oturmuşdu. Qəzetdə futbol meydançası və üç hovuz üzərində kiçik bir hava limanı olan gəmi haqqında oxumağa başlamışdı. Belə bir şey ola bilər.

Ata belə şeylər haqqında danışmağı xoşlayırdı. Amma bu qəzet böyük gəmi haqqında deyildi. Sabun və krem hazırlayan bir insan haqqında idi.

Anton tez-tez böyüklərin həmin adam haqqında danışdığını eşitmişdi. Çünki çox zəngin idi. Həm də atası və babası zəngin idi. Böyüklər onukrem kralı adlandırırdılar. Əslində onun adı Walter Flottenheimer idi və böyük bir sabun fabriki var idi. O, atası, babası və ulu babası kimi krem, sabun və köpüklənən, insanlara xoş qoxu verən şeylər hazırlayırdı. Krem kralı Walter Flottenheimer çox zəngin idi.

. Anton eşitdi ki, bu zəngin adamın çox güman özünün Pendir evindən məktəbə və geri yol uzunluğunda olan fontanı və həyəti var. Tualetdəki qəzetdə Flottenheimerin böyük şəkili vardı.

Tualetdəki qəzetdə Flotten Heimerin böyük şəkli var idi. O, çiçəkli köynək geyinmişdi və onun deyəsən bir düyməsi çatışmırdı. Demək olar ki, onun bütün mədəsi görünürdü. Onun üzərində çoxlu parlaq boyunbağı və böyük bir eynək var idi və bu eynək demək olar ki, onun bütün üzünü örtmüşdü.

Anton oxumağa başladı, amma qəzetdə çətin sözlər çox idi. Yenə də, davam etdi. Bir gecədə cavanlaşın. Bu, bəlkə də onun axtardığı şey idi.

Anton çox yavaş oxuyurdu. Walter Flottenheimer yeni, inanılmaz krem icad etmişdi. Axşam onu çəkən adam səhər durub özünü ən azı on

yaş cavan görürdü. Bəlkə də 20. Bu, sadəcə, xanımlar üçün idi, Anton hesablamayı yaxşı bacarırdı.

Və bu, məhz, ana üçün idi. Ana kremi sevimli tərəvəzləri qədər sevirdi. Hər gecə yatmadan əvvəl, hamamda üzünə krem çəkərdi. Sonra güzgünün qarşısında üzü və gözləri tamamilə ağarana qədər gözləri qapalı dayanırdı.

Sonra onun üzü parıldadı və Antona gecən xeyirə deyəndə o tamamilə kök görsənirdi.

Anton yavaş-yavaş oxumağa davam etdi. Əgər bu doğru idisə, xiyar eynəklərindən və gül kələmi papağından daha yaxşı olardı. Və əlbəttə, ərləri piramidalar tikəndə misirli qadınların etdiyi kimi kakaolu süd vanası qəbul etməkdən daha yaxşı idi. Walter Flottenheimerin hazırladığı krem hamısını yoluna qoyardı. Axşam ana kremi üzünə çəksə, parılda-yacaqdı. Sonra ertəsi gün qırıqsız oyanacaq və dərisi donuz əti kimi sallaq olmayacaqdı. 20 yaş daha cavan!

Bəlkə o, hətta Antona göstərdiyi şəkildəki kimi görünəcəkdə. Orada qəribə və ariq görünürdü. Bütün kişilərin fit çaldığı vaxtlarda elə bir görüntüsü olur ki, sonradan onlar özlərinə oxşamırlar.

Antona anasının xoşbəxt olduğunu düşünmək bir az qəribə gəlirdi.

Flottenheimerin xüsusi kreminin şəklini qəzetdə görə bilərdiniz . Əlində krem qutusu, oturmuşdu: qutunun üstündəki xanımlar gənc və qırıqsız idi.

Kiçik, mavi qapağı var idi. Walter Flottenheimerin qucağında qara nöqtələri olan kiçik bir ağ it vardı. O, yəqin ki, hələ kremi bitirməyib. Anton oxuyanda tam başa düşə bilmədi. Qəzetdə çox söz var idi. Kiçiklər kifayət qədər asan idi, amma böyük sözləri oxuyub başa düşmək onun üçün əsl məşəqqət idi. Birinci şəhadət barmağını həmin sözlərin üzərində gəzdirir, sonra isə onun nə demək olduğunu anlamağa çalışırdı.

Nə olub? Unitaza düşmüşsən? O qapının digər tərəfindən soruşdu.

Anton orada atanın güldüyünü eşidirdi. O, tualetin deşiyindən bir-təhər baxdı. Orada ananın danışdığı biri olmalı idi. O hətta cəht eləsə belə düşmək çox çətin olardı.

- Xeyr, mən indi gəlirəm - Anton tələsik tualetdən çıxdı.

Sonra o, qəzetin Walter Flottenheimer olan səhifəsini tez cırıb çıxardı. Bir az əyri cırdı. Ona görə də hamısı çıxmadı. Amma ən vacib şeyi götürdü. Bir gecədə gəncələşmək haqqında yazılan yeri. On il, iyirmi il gəncələşmək.

O, yatmazdan əvvəl krem haqqında yenə oxudu. Anton elə başa düşdü ki, bu, təkcə xanımların qırıqlarını yox etmək üçün deyil. Bu, boşalmış dəriyə qarşı da kömək edir.

Anton boş dərinin belə bir şey olduğunu təsəvvür edirdi ki, ana əzələlərini göstərmək üçün qolunu sıxanda, heç nə görünmürdü. Onun qolu atanın pizzasına bənzəyirdi.

O, Flottenheimerin bir düyməsi əksik olan çiçəkli köynəkdə olan şəklinə baxmağa davam etdi, uzun və çətin sözlərin üstündən keçirdi.

Krem kralı.

İxtira.

Gözəllik inqilabı.

Sonuncu ən çətin idi.

S-k-ø-n-h-e-d-s-r-e-v-o-l-u-t-i-o-n. (Gözəllik inqilabı)

Belə uzun sözlər qadağan edilməlidir.

Anton qəzetdən məqaləni diqqətlə qatlayıb sabah Molliyə göstərməyi səbirsizliklə gözləyirdi. Bu, səhv ola bilməzdi. Sadəcə, kremi əldə etməli idilər. Onu oğurlamamalı idilər. Bir az borc götürməli idilər.

Qapaqlı kiçik mavi qutu. Nə qədər çətin ola bilərdi?

Walter Flottenheimer

- Başqa heç nə yazılmayıb?

Molli qəzetin səhifəsini saxladı. Anton çiyinlərini çəkdi.

- Yox, təkcə budur.

- Bəs bu aşağı küncdəki? – Molli işarə etdi. - Deyəsən, səhifə cırılıb. Sonra ucadan oxumağa başladı. O, Antondan daha sürətli oxuyurdu:

- Kremdən əvvəl düzəltməli olduğum bir neçə kiçik şey var. Məsəl üçün...

Məsələn, mənim kiçik bir problemim var ki...

Molli oxumağı dayandırdı.

Başqa heç nə yazmır. Sən səhifəni əyri şəkildə cırmısan. Sonrası yoxdur.

- Məncə, əslində, bu ən vacib şey idi - Anton nəzakətlə dedi.

Molli qəzetdəki sonuncu sözü yenidən oxudu:

... Məsələn, mənim kiçik bir problemim var ki... Nədir? Flottenheimerin krem ilə bağlı kiçik problemi nə idi?

Anton çiyinlərini çəkdi. Qəzetin qalan hissəsi yox idi. O, sadəcə qürur duydu ki, bir az oxumuşdu. Ana qapını döyənə qədər qəzeti oxudu. Həmçinin, krem kralı Valter haqqında səhifəni tez cırmışdı.

- Biz o kremi almalıyıq - Anton dedi.

Molli ona baxdı. Sonra gülümsədi.

- Biz bunu edəcəyik.

- Bir gecədə cavanlaş - Anton gizləncə dedi və qəzet səhifəsini birlikdə qatladılar.

- Bir gecədə gəncləş - Molli təkrarladı.

Sonra getdilər.

Anton krem kralının harada yaşadığını dəqiq bilirdi. Şəhərdə hər kəs bunu bilirdi.

Krem kralı təcə, böyük bir evdə yaşayırdı. Qəribə elfdən, şaxta babadan, həmçinin təhlükəli evdən çox uzaqda idi. Çox uzaqlarda, heç vaxt pendirlə getmədikləri yerdə.

- Bu, həbsxanaya bənzəyir - Molli çatanda dedi.

Onlar darvazanın qarşısında dayandılar. Qapı bağlı idi.

Yanıdakı lövhədə iri hərflərlə yazılmışdı: FLOTTENHEIMER
SKUM DUFT (Flottenhaymer, köpük qoxusu)

Anton başını qaldırıb ağacdakı kameranı gördü. Bu, birbaşa onlara yönəlmişdi.

- Səncə, o, indi evdə oturub bizi görə bilər? – deyə soruşdu.

- Bəlkə - Molli dedi.

O, darvaza tərəfdə domofona oxşayan bir şeyin yanına getdi.

-Zəng edirsən? -Anton dedi.

-Necə girəcəyik? Darvazası bağlıdır.

- Bəs ona nə deyək? - Anton soruşdu.

- Biz deyə bilmərik ki, kreminizdən bir az götürməliyik.

Molli başını tərpətdi.

- İndi mənə icazə ver.

Molli həmişə deyəcək bir şey tapmaqda yaxşı idi və böyüklər kimi danışmaqdan, demək olar ki, qorxmurdu.

Təbii ki, o, Flotten Heimerə deyəcək bir şey tapacaqdı.

Anton darvazaya yaxınlaşanda birtəhər əlini uzadıb zəngi uzun-uzadı basdı.

- Bağlı deyil - deyə az qala qışqıracaqdı. - İndi sürüb gedə bilərik.

Molli yenidən pendir velosipedinin səbətində oturmuşdu.

- Niyə onun kamerası və böyük domofonu var? Üstəlik, barmaqlıqlı darvazası da var. Bütün bunları niyə burada saxlayır?

Anton da başa düşmədi, amma nə isə demək üçün nəfəsi çatmırdı. Onlar həmin avtomobil yoluna doğru gedirdilər. Bu yol düşündüklərindən də dik idi. Molli birdən özünü səbətdə ağır hiss etdi. Amma indi bu haqda fikirləşmək vaxtı deyildi.

Anton pendir velosipedini evdən kənarda - qərribə bir heykəlin yanında saxladı. Anton buna oxşarını əvvəllər görmüşdü. Onlar bir dəfə məktəblə birlikdə hər yerdə heykəllər olan muzeyə getmişdilər. Əksəriyyətində paltarsız qadınlar təsvir olunurdu. Anton artıq çox darıxmışdı. Buradakı heykəl fərqli idi.

O, bığlı kök adamı təsvir edirdi. Kişi çimərlik paltarında idi və başında çimərlik papağı vardı. O, dayanıb böyük bir fırça ilə kürəyini qaşıyırdı. Heykəl daşdan düzəldilmişdi. Muzeydəki bütün darıxdırıcı xanımlar kimi.

- Fəvvarədə su yoxdur - Molli dedi.

LOT TENHEIMER FƏVVARƏSİ.

Bığlı heykəl çimərlik papağı və vanna fırçası ilə susuz fəvvarənin yanında dayanmışdı.

Elə bu vaxt it hürdü. Səs elə böyük bir evdən çıxırdı ki, sanki kiçik qülləli və geniş pilləkənli qala idi.

Qapı açılana kimi Anton və Molli heç nə deyə bilmədilər. Evin qapısı açıldı və qara ləkələri olan kiçik ağ it onlara tərəf o qədər sürətlə gəlirdi ki, ayaqları təkəri xatırladırdı. Anton qəzetdəki şəkildən onu dərhal tanıdı. Flottenheimerin iti idi. O, hürdü, yırğalandı və Antonun üstünə atıldı.

Yalnız bundan sonra Anton Flottenheimerin özünü gördü. O, enli pilləkənlərdən çıxıb dayandı və onlara baxdı.

- "Filter" - o qışqırdı. - Bura gəl.

Amma Filterin vecinə deyildi. O, hürməyə və tullanmağa davam edirdi.

Flottenheimer pilləkənlərlə enib onlara yaxınlaşdı.

O, qəzetdəki kimi böyük eynəkdə və eyni köynəkdə idi. Qəzetdəki şəkildəki kimi bir düyməsi çatmırdı, ona görə də qarnını görmək olardı.

Flottenheimerin baş barmağını da görə bilərdiniz, çünki onun corabında da dəşik var idi.

- Buyur, Filter!- cibindən sümüyünü taparaq dedi.

Nəhayət it hürməyini saxladı. Çınqılın üzərinə çöküb qabaq ayağı ilə üzünü qaşımağa başladı. Sonra sümüyə girişdi.

- Nə olur olsun, çeynəməyə nə isə olanda o dəqiqə susur - Flottenheimer dedi.

Anton Flottenheimerin dəşik corabından baş barmağını əydiyini gördü.

- Amma... siz ikiniz kimsiniz, burada nə edirsiniz?

Anton Molliyə baxdı. İndi o, deməyə bir şey tapmalı idi. Elə indi. O dedi:

- Bu, Antondur, mənim adım da Mollidir. Biz sabunla çox maraqlanıyıq. Krem də heyranedicdir Bu, əslində bizim hobbimizdir. Elə deyil, Anton?

Anton başını tərpətdi.

- İndi biz məktəbdə sabun haqqında böyük bir tapşırıq yazmalıyıq. Sabunun tarixi. Hər şey necə başladı? Sabunun gələcəyi necə olacaq? Niyə köpüklənir? Belə bir şey ... Bir də krem haqqında. Sonra sizi düşündük. Bəlkə bizə bir az kömək edə bilərsiniz? Siz krem kralısınız, buna görə də işləri çox yaxşı bacarırsınız. Siz hətta yaşlı qadınları yenidən gəncləşdirən krem icad etmisiniz.

Burada Flottenheimer onun sözünü kəsdi.

- Mən sizə krem haqqında heç nə deyə bilmərəm. Bu, sirrdir. Artıq bu haqda çox danışmışam.

- Amma sonra sabun - deyə Molli tələsdi. - Anton və mən sabunu necə icad etdiyinizi görmək istəyirik.

Flottenheimer onlara baxdı. Yorğun görünürdü. O, gözlərini çox qırpdı. Elə bil içində qum var idi. Bəzən hətta danışarkən də gözlərini

tamamilə bağlı saxlayırdı. Danışanda bağlayır, danışıb bitirdikdən sonra açırdı. “Bir az qorxunc görünür”, Anton düşündü.

- Görməli çox şey yoxdur - Flottenheimer dedi. - Mən tezliklə yatacağam.

- Yataqda? - Molli dedi.

- Amma günortadır.

- Bilirəm - Flottenheimer dedi. - Mən gecə işləyirəm. Buna görə də gün ərzində yatmalıyam. Başqaları nahar edəndə mən yatıram. Filter bu vaxt hər şeyin qayğısına qalır. Uzanıb böyük qapıya baxır. Düz deyil, Filter?

Filter heç nə demədi. İtlər danışa bilmirlər. O, hələ də sümüyü gəmirirdi.

- Ancaq bu, cəmi beş dəqiqə çəkəcək - Molli dedi. - Söz veririk.

Flottenheimer ah çəkdi.

- Onda cəmi beş dəqiqə - dedi və hündür pəncərənin birinə baxdı. - Məhz sizin hobbiniz olduğu üçün. Yuxarıdadır. - Döndü və pilləkənlərlə yuxarı qalxdı. Anton və Molli ardınca getdilər. Ev böyük idi. İçərisi də geniş.

Bəzi otaqlar demək olar ki, məktəbin idman zalı qədər böyük idi.

Ana Ostehusetdəki evdə təzəcə paltar yuyanda evdən bu qoxu gəlirdi. Sabun qoxusu. Flottenheimer uzun bir dəhlizlə irəli getdi.

Pilləkənlərlə yuxarı qalxdılar. Qoxu getdikcə daha çox gəlirdi. Nəhayət ortasında kiçik pəncərəsi olan böyük yaşıl qapıya çatdılar. Qoxu ordan gəlirdi. Ora Flottenheimerin bütün yeni sabunlarını icad etdiyi otaq idi. Ora, çox gizli kremi icad etdiyi yer idi.

- Bütün bu televizorları nə üçün istifadə edirsiniz? - Molli soruşdu.

O, bir-birinin yanında divardan asılmış 6 televizorun yanında dayanmışdı. Televizorlardan başqa əksəriyyəti bir neçə masa və çoxlu şüşə

olan bu otaqdakı şəkillər köpüklənən və dalğalanan boruların təsviri idi. Ekranlardan biri heç nə göstərmirdi.

Tamamilə qara idi.

- Bu, sadəcə olaraq, içəridə baş verənləri izləyə bilmək üçündür. Yəni sabun laboratoriyasında -Flottenheimer gözləri bağlı şəkildə dedi.

- İstər çağırılmamış qonaqlar olsun, istər başqa hadisələr üçün bu olmalıdır.

Sonra yenidən gözlərini açdı.

- Niyə sonuncu ekranda heç nə yoxdur?

- Molli soruşdu.

Bu, böyük darvazanın yanındakı kameradır. Onu təmir etdirməliyəm ki, kimin gəldiyimi görə bilim. Ancaq belə şeylər pulla başa gəlir.

- Pul isə ağaclarda bitmir - Anton səbəbini bilmədən dedi.

Mollinin danışmasına icazə vermək daha yaxşı olardı.

- Mən sizi zəngin hesab edirdim - O dedi.

Flottenheimer ona baxdı və cəld gözlərini qırpdı. Eynəyi burnundan aşağı sürüşmək üzrə idi. Sonra cavab vermədən yaşıl qapını açdı.

Sanki onun dediklərini eşitməmişdi. Sabun haqqında danışmağa davam etdi.

- Və hər şey burada davam edir - dedi Flotten Heimer, hələ də çox yorğun görünürdü.

Onlar indicə bütün televizor ekranlarının olduğu otaqda dayanmışdılar. Otaq bütünlüklə şüşə və borulardan ibarət idi.

Anton heç vaxt bu qədər sabun qoxan otaqda olmamışdı.

- Hər gecə durub işlədiyiniz yer buradır? - Molli soruşdu.

Flottenheimer başını tərpətdi.

- Elədir.

Hər masanın üstündə qəribə şüşələr, qablar və kiçik əlləri olan, siqnal verən və nömrələri olan cihazlar var idi.

- Burada mən yeni sabun, şampun və balzam icad etməyə çalışıram.

- Və krem - Molli dedi.

- Krem də - Flottenheimer gözlərini yumaraq başını tərpətdi.

Anton və Molli otağa baxdılar.

Bir tərəfdə pəncərələr var idi, lakin onlar ağır pərdələrlə örtülü idi.

Otaqdakı yeganə işıq tavanda olan iti ampüllərdən gəlirdi.

- Burada nə var? - Molli soruşdu. O, nəhəng açar dəliyi olan böyük şkaflın yanında dayanmışdı.

Şkaflın ortasında pirat bayrağında olduğu kimi, təhlükəli kəllə təsviri var idi. Anton həmişə belə şeylərin qorxunc olduğunu düşünürdü. O, təxmin etdi ki, kəllə belə bir məna daşıyırdı: "UZAQ DUR!" Və ya bəlkə: "TƏHLÜKƏLİ KREM - UZAQ QALIN!"

Ən azı bu, o demək idi ki, şkaftan uzaq durmaq daha yaxşıdır.

Şkaf tualetə çıxan qapının düz yanında idi.

- Beş dəqiqə keçdi. Siz getməlisiz - Flottenheimer dedi.

- Bəs şkafta nə var? - Molli soruşdu.

- İndi getməlisiz - Flottenheimer dedi.

Gözlərini elə bərk qırıpdı ki, eynəyi burnunda yuxarı-aşağı əyildi. Heç kim şkafta nə olduğuna şübhə etmirdi.

Ən gizli krem. Xanımların axşamlar özünə vurmağı olduğu, səhər oyanıb cavan olacaqları krem. Anaya lazım olan krem. Onlar buna çox yaxın idilər və indi evə kremsiz gedirdilər. Antonun mədəsi ağrımağa başladı.

Yaşıl qapıdan bayıra yenidən çıxmışdılar ki birdən Molli dayandı.

- Mən tualetə getməliyəm. Söz verirəm ki, tez gələcəm. Olar?

- Cəld ol. Mənim yatmaq vaxtımdır - Flottenheimer dedi.

Mollini yenidən sabunlar olan otağa girdi.

Bu vaxt Anton və Flottenheimer kənarda dayandılar.

Birdən Anton televizor ekranına baxdı. O, otağın içində Mollini görürdü. Tualetə tərəf gedirdi. Amma birdən dayandı. O, nə edəcəkdi?

O, kəllə təsviri olan şkafa doğru getdi. Flottenheimer Antonun arxasında dayandı. Nə baş verdiyini görmədi. O ayaqda qalması xoşlayırdı. Amma indi nə isə demək üzrə idi.

- Bulaqda olan adam kimdir? - Anton tez soruşdu.

Bu sualın haradan gəldiyini bilmirdi. Şəkildə olan adam kim idi?

Flottenheimer hərəkətinin ortasında dayandı və arxasını televiziyanın ekranlarına çevirə bilmədi və belədə

Mollinin nə etdiyini görə bilmədi.

- Bu mənim köhnə ulu babamdır. Ditlev Flottenheimer. Keçəllər üçün şampun və yerkökü qoxusu olan əl sabunu icad edən adam. Flottenheimer Foami yaradan o idi, ətir ailəyə milyonlar qazandırdı.

Molli hələ də şkafın yanında kəllənin yanında dayanmışdı.

Bir az irəli-geri addımladı. O nə edirdi?

- Daha sonra babam Maks Flottenheimer gəldi və atam Boris Flottenheimer. Sonra milyonlar qazandılar.

Sonra mən gəldim...

Molli artıq yola düşmüşdü. Anton bunu ekrandan görürdü. Amma o, gizli şkafın yanında olmamışdı. Yanında krem yox idi.

- Siz məni dinləyirsinizmi? - O, soruşdu.

- Əlbəttə, - Anton kəkələdi. - Orada sizin atanız var idi, Doris idi...

- Boris - dedi Flottenheimer. Onun adı Boris idi.

Elə bu vaxt qapı açıldı və Molli çıxdı.

- Gedirik? - O dedi.

Əvvəlcə darvazanın yanında olanda nə isə danışdılar.

Filter hələ də uzanıb sümüyü gəmirirdi. Anton yüksək səsle danışdı. O, heç də yaxşı deyildi.

- Orada tək idin, amma kremi götürmədin. Çox yaxın idik.

Amma Molli o qədər də pis olmamışdı.

- Düşünürəm ki, əgər tualetə gedib əlimdə kremlə qayıtsaydım, Flottenheimer bunun bir az qəribə olduğunu düşünərdi.

- Bəs indi nə etməliyik? - Anton dedi.

- Ananın qırıqları artır, donuz əti kimi sallanır, biz isə heç nə edə bilmirik.

Molli gülümsədi. Sonra cibindən bir şey çıxartdı. Böyük açar.

- Onda bunun bizdə olması yaxşıdır - dedi.

Anton açarın nə üçün olduğunu dərhal anladı.

O, krem kralı Valter Flottenin evinin krem şkafindakı açar dəliyinə uyğun gəlirdi.

Kəllə olan şka. Krem olan şka.

Molli onu məşəl kimi havaya qaldırdı.

- Bunun nə demək olduğunu bilirsən? - dedi. - Bu, o deməkdir ki, biz ikimiz sabah Flottenheimer Foam & Fragranceə qayıdırıq.

Ancaq yalnız Flottenheimer yuxuda olanda. Onda krem bizindir.

Açar və bir plan

Anton və Molli yolayrıcındakı böyük ağacın yanında oturmuşdular. Bu, qoca, əzəmətli ağac idi. Orada oturmaq, vacib məsələlərdən danışmaq gözəl idi.

İndi orada idilər.

Anton və Molli təhlükəsiz yer lazım olanda, ya da pendir velospedini sürmək istəyəndə burada otururdular.

Sonra onlar bir-birinə yaxın oturub bağda elfə sahib olan kişi haqqında, yaxud da sandallarından barmaqları çıxan qəribə qadın haqqında danışdılar.

Amma bir qayda olaraq, Cadugər və dünyanın ən soyuq adamı, onların təhlükəli evindəki dəsmalları haqqında danışardılar.

Onlar bu gün tamamilə fərqli bir məsələ haqqında danışdılar. Anton həmin səhifəni Valterlə birlikdə qəzetdən tapmışdı.

Onlar kiçik qutudakı şəkilə baxmağa davam etdilər. Bunu ələ keçirməli idilər. Molli artıq bütün planı hazırlamışdı.

- Sabah Flottenheimer Foam & Fragranceə qayıdırıq. Flottenheimer yuxuda olanda - o dedi. - Hamı nahara gedəndə, o yatır.

- Yemək vaxtı heç yerə getmək istəmirəm. - Anton dedi.

- Getməlisən - Molli dedi. - Evdə deyirsən ki, yeməyi mənimlə yeyəcəksən. Mən də anamla atama deyəcəm ki, yeməyi Pendir evində yeyəcəyəm. Beləliklə, ikimiz də xəbərsiz evdən uzaqlaşa bilərik.

Anton fikirləşdi ki, ağıllı plandır.

- Sonra pendir velosipedinə minib Flottenheimerə gedirik - o davam etdi. - Darvaza bağlı deyil, ona görə də biz birbaşa içəri sürürük və qapının kamerası işləmədiyi üçün, bizi görə bilməyəcək.

- Ancaq o da yatır - Anton dedi. - Hamı nahar yeyəndə o yatır...

- Bəs oyansaydı - Molli dedi. - Əgər...

Anton bu barədə düşünməyi xoşlamırdı. O, açarla böyük şkaflın yanında durmaq istəmirdi. Kremi oğurlayanda Flottenheimer qapıya gəlsə...

Amma Molli davam etdi.

- Evə qalxanda velosipedi keçən dəfəki kimi fontanın yanında saxlayırıq. Filter qapının yanında dayanır və seyr edir. Əgər gəmirməyə heç nə olmasa, hürəcək. Bunu etməməliyik, çünki Flottenheimer dərhal oyandır.

Buna görə də biz Filter üçün nəşə tapmalıyıq.

- Ən çox xırıldayan şeyləri sevir - Anton dedi.

- Bunu Flottenheimer özü deyib.

- Dəqiq. Onda sən bununla məşğul ol.

- Yəqin ki, öyrənəcəyəm - dedi Anton.

Bunun nə olacağını artıq bilirdi.

- Filter sakit olanda sən fəvvarələrin yanında gözləyirsən. Bu vaxt mən kakao vannası üçün istifadə etdiyimiz vedrə ilə evə girib şkafın olduğu yaşıl qapılı otağa daxil olacam.

Anton hər şeyi görə bilirdi. Filter uzanır və gəmirir. Özü bulaq başında Flottenheimerin ulu babasının heykəlinin yanında gözləyir. Molli də evin içində böyük açarla...

- Tez şkafın kilidini açıb kremi götürürəm. Sonra pəncərəni açıram, orada bizə uzun simli bir şey lazımdır.

- Xırıltılı və uzun simi olan bir şey. - Anton təkrarladı.

- Dəqiq -Molli dedi.

Bu onun çox xoşladığı söz idi. O belə danışanda yetkin insan kimi görünürdü.

Molli "düzdür" deyəndə, Anton ona axmaq sual verməməli idi. O, sadəcə qulaq asmalı idi.

- Sonra pəncərədə durub ipi aşağı atıram. İpi fəvvarədəki heykələ bağlayırsan. Sonra kremi kakao qabına qoyuram. Sonra sən simi aşağı sürüşdürürsən. Kremi vedrədən götürüb, tez velosipedə atırsan. Mən çıxıram, dərhal gedirik.

- Niyə biz kanat yolu düzəltməliyik? - Anton soruşdu.

- Niyə kremi çıxarmırsan?

Molli ah çəkdi.

- Çünki Flottenheimer, oyansa mənim əlimdə kremlə onun qarşısında dayanmağım axmaqlıqdır.

Anton bunu görürdü.

- Buna görə də mən evin içində olduğum müddətdə işığı yandırma-
malıyam. Televizor ekranlarında görüntülər qaranlıq olacaq, ona görə
də Flottenheimer məni görə bilməyəcək.

- Ancaq o, yatıb - Anton dedi.

- Bəli - Molli yenidən ah çəkərək dedi.

- Ancaq əgər indi oyansa bizim başqa bir şansımız olmayacaq. Mənə
qulaq asırsan?

Bu Anton idi. Özünəməxsus Anton

Bu mükəmməl bir səviyyə idi.

Suyu olmayan fontana gözlərini zilləyib baxan Anton. Burada Flot-
tenhaymerin gizli kabinetinə daxil olub gizləncə onun dolabından kremi
çırpışdıran Anton. Anasının başına oyunlar açan Anton.

Antonun gülməyi gəlirdi. Heç nə tərs gedə bilməzdi.

Ana şəhərdə ən gözəl dərilə qadın olacaqdı. Bütün kişilər onun arxa-
sından ağlayıb-sızlayacaqdı.

- Deməli, bizə kakao vedrəsi, Flottenheimerin şkafı üçün uzun ip,
açar və xırıltıdan bir şey lazımdır.

- Açar məndə, kakao vedrəsi isə evdədir. Bu o deməkdir ki, hoverk-
raft üçün uzun simli və Filter üçün xırıltıdan bir şey tapmalısınız.

Roger! Anton dedi.

Bu sözü bir dəfə bir detektivin uzaqdan dediyini eşitmişdi. Və ona görə
bu söz kifayət qədər " bomba" səslənirdi: Roger!

Əslində bu söz o mənə verirdi ki, yəni indicə Mollinin dediyini başa
düşüb. Roger- ok kimi bir şey demək idi. Yəni Filter üçün həm boyundu-
ruq, həm də xırçıltılı, dadlı bir şey təşkil edəcəkdə.

- Bu, heyvətamizdir - Anton dedi.

- Evimizdə krem bankası var. Ana üzünə çəkib 20, ya da 37 yaşında
görünəcək. Bəlkə də onun dalğalı donuz əti kimi sallanan dərisi də yox olac-

aq. Qolu pizzaya oxşamayacaq. Biz Ananı xilas etməliyik ki, onun təhlükəli qırıqları olmasın.

Molli başını tərpədir gülümsədi.

- Bəli, biz etməliyik - dedi.

Amma birdən ciddiləşdi.

- Həqiqətən mənə gözəl hesab edirsən?

Anton yanaqlarının qızdırdığını hiss edirdi.

- Yəni sənə gözəl hesab edirəm?

- Bəli, sənə, mən jurnaldakı fotomodellər kimi gözəlməm?

Anton çaşqın idi. Bunu soruşmaq nə demək idi?

Nə cavab verəcəyini bilmirdi, sadəcə bilirdi ki, pendir velosopedi sürməyin əyləncəli olduğunu düşünən, ona sataşmayan və yaxşı planlar quran bir qızın olmağı gözəldir.

- Sən fotomodellər qədər solğun deyilsən - Anton dedi. - Məncə, həm də sən daha çox gülürsən.

Molli ayağa qalxıb çəmənləkdə dayandı.

- Amma ola bilsin ki, kökəlməyə başlayıram - Molli dedi.

Molli vərəqini çevirib qarnını şişirdi, amma Anton nəyə görə biləcəyini düşünmürdü. Mollinin mədəsində sadəcə kiçik bir qabarıq yer var idi və o nəfəsi saxlayan kimi həmin yer yenidən yox oldu.

Anton dedi:

- Mən sənə kök olduğunuz düşünmürəm.

- Amma mən ən azından Torben qadın geyimlərindəki gəlinçiklər qədər arıq deyiləm - Molli dedi. - Mən fotomodellər qədər də arıq deyiləm.

- Xeyr, amma yəqin ki, yaxşı olduğun başqa çox şey var - Anton dedi. - Torbenin qadın geyimlərində olan gəlinçiklər yəqin bilmir, danışa bilmirlər. Pendir paylaya bilmirlər.

- Xeyr, amma arıqdırlar.

Anton bir az düşündü. Mollinin dedikləri doğru idi. Torben qadın geyimlərində pəncərədəki kuklaların çoxu onun jurnalındakı foto modellər kimi arıq idilər. Amma o bunun niyə belə vacib olduğunu bilmirdi.

Molli sadəcə Molli idi.

Sonra ağzından bir söz qaçırdı.

- Mənim kimi kiçik oğlanlar ən çox sən kimi qızları bəyənilirlər.

Anton bunu harada eşitdiyini xatırladı. Bu, ötən gün atanın anaya dediyi söz idi.

“Mənim kimi iri, kök kişilər məhz sizin kimi xanımları xoşlayırlar”.

Bunu deyən Ata demişdi. Əlbəttə, ayıb idi. Amma indi daha pis səsləndi.

Mənim kimi kiçik oğlanlar belə bəyənilirlər... sən kimi qızları!

Molli ona baxdı.

- Deməli, mənim kök olduğumu düşünmürsən?

Anton yenidən Molliyə baxdı. O, arıq və balaca idi.

- Yaxşı, sən haqlısan. Mən də indi evə getməliyəm. Filter üçün xırıltıdayan bir şey tapmalıyam.

Əslində, o, başqa şey haqqında danışmalı idi.

Molli gözəl idi? Mollinin hissələri var idi? O bu haqda heç nə bilmirdi.

Anton hələ də yanaqlarında istilik hiss edirdi. Ayağa qalxıb velosipedə mindi.

Molli yenidən köynəyini aşağı çəkdi və nəfəsini saxlayıb qarnını yığdı.

- Sabah görüşərik - dedi. – Hamı nahar yeyəndə.

- Görüşərik - Anton dedi və Mollidən uzaqlaşdı.

O, jurnaldakılardan heç kimə oxşamırdı, amma plan qurmaqda əvəzi yox idi. Hal-hazırda, ən vacib şey bu idi.

Köpük və kərəviz

Anton və Molli böyük, qara darvazanın kənarında dayandılar.

Flottenheimer Köpük və ətiri.

İndi ana Ata ilə birlikdə Pendir evində oturub şam yeməyi yeyirdi.

Ana əlbəttə ki parmezanın iyini duydu və onlar utanıb güldü. Ata tez-tez çıxıb tualetdə çox vaxt keçirəndə ana “ onun başının ətinə yeyirdi”.

Ana elə bilirdi ki, Anton indi Mollinin yanında oturub şam yeməyi yeyir, eynilə Mollinin anası və atası da Mollinin Ostehusetdəki evdə Anton ilə olduğunu düşünürdü.

Planın birinci hissəsi tamamilə düz gedirdi.

Anton və Molli bir-birlərinə baxdılar.

Kamera hələ də ağacın üstündə düz onlara tuşlanmışdı, amma bunun nəticə verməyəcəyini bilirdilər. Flottenheimer oyaq olsa da, onları ekranda görə bilməzdi.

Molli anbara qalxıb darvazanı itələdi. O, dərhal yuxarı qalxdı. Bu, belə olmalı idi.

Yavaş-yavaş velosiped yolu ilə yuxarı qalxmağa başladılar.

- Səncə o yatıb? - Anton nəfəs aldı.

- Əlbəttə - Molli dedi.

- Ohamı nahar yeyəndə yatmağa gedir.

Anton televizordakı detektivlər kimi "Roger" deməli olub-olmaması barədə düşündü, ancaq velosiped sürürdü. Yavaş-yavaş maşın yoluna çıxdılar.

Hər iki tərəfində iri ağaclar olan meşənin başlanğıcına oxşayırdı. Anton buradakı ağacları ilk dəfə görmürdü.

Artıq hava qaralmağa başlamışdı.

Günəş parlamırdı, boz buludlar böyük sıfırlara bənzəyirdi. Artıq gecə başlayırdı.

Buludların bir-birinə çox yaxınlaşması ilə onlar nəhayət qaralan səmanı gördülər.

Anton velosipedi fəvvarənin yanında saxladı. Elə bu vaxt evdən yuxarı qaçan ayaq səsləri eşitdilər. Bu Filter idi.

O, birbaşa onlara tərəf gəlirdi.

- Tez! - Molli dedi. - Orada xırıltıdayan nəşə olmalıdır. Danışdığımız kimi etmisən?

- Bəli, bəli -dedi Anton. - Yəqin ki, tapacam...

O, çantanı velosipedin qarşısında vəhşicəsinə eşələdi. Nəhayət axıtdığını tapıb onu Filterə atdı.

- Bu nədir? - Molli dedi.

- Bu, kərəvizdir -Anton dedi. - Kərəviz çox xırıltıdayır. Ana onu yəyəndə özün eşitmisən.

- Kərəviz? - Molli qışqırdı, amma yenidən səsinə aşağı saldı. - İtlər kərəvizi yemir.

Anton çınqılda oturub özünü qaşıyan Filterə baxdı.

- Onda ora bax - dedi.

Filter artıq çınqılın içinə çökmüşdü və kərəvizi yaxşı çeynəyirdi. O, tamamilə sakit idi və

hürmürdü.

- Bilmirsən ki, o itdir?

Molli dedi. İtlər kərəviz yemir.

Anton çömbələrək dedi:

- Bu it yeyir.

Filter Antonun köhnə qvineya donuzundan çox daha şirin idi. Filter oturdu və ayağı ilə yenidən özünü qaşıdı.

- Bunun üçün vaxtımız yoxdur - Molli dedi. - İrəli getməliyik.

- Səndə ip var?

Antonda ip var idi. Uzun ip. Kərəviz ilə birlikdə çantada idi. O, ipi irəli çəkdi və Molli maraqla ona baxdı.

- Dünyanın ən soyuq adamının paltar ipini oğurlamısan?

- Mən onu oğurlamamışam - Anton cəld dedi. - Mənim onu borc almışam. O, artıq asqırmır, ondan istifadə etmir.

Molli ipə baxdı.

-Heç olmasa, dəsmalları götürə bildin?

- Mən tələsməli idim -Anton dedi.

- Bəs Cadugər?

- Yəni Doris? - Molli dedi.

Anton hələ də Cadugərin Doris adına öyrəşməmişdi.

- Bəli, Doris, - Anton dedi.

Anton ipə baxdı. Dünyanın ən soyuq adamının dəsmalları hələ də ipdə sancaqları ilə birlikdə çox yaxın asılmışdı. Anton neçə ədəd olduğunu saymağı bacarmadı.

- Beləliklə, bu ip asanlıqla kanat üçün istifadə edilə bilər – o dedi. - Bəlkə də bir cüt cib dəsmalı və paltar sancağı ilə daha yaxşı kanat ola bilər.

Molli ona elə baxdı ki, sanki onun axmaq olduğunu düşünürdü.

Sonra paltar ipini onun əlindən aldı. Birdən qaşındı. Əvvəlcə qolunun biri. Sonra başı. Get-gedə daha çox qaşınırdı.

Bunun nə olduğunu başa düşdü.

- Molli - dedi. – Məncə, qızılca xəstəliyinə tutulmuşam.

Molli əslində Flottenheimerin evinə doğru gedirdi. amma qəfil dayandı. Antona baxdı. O, qızardı.

Then she cooled the clothesline and it large key to the secret closet directly down to the ground

in front of Anton and at the same time set the bucket hard.

- Bit haqqında heç nə eşitmək istəmirəm - o fısıldadı.- Sən təhlükəli evlərdən qorxursan. Cənab

Xeyirxahdan və qırıqları olan xanımlardan da. Hər şeydən. Sən düşünürsən ki, hər şey təhlükəlidir, amma indi mən sənə kömək etməkdən çəkinmirəm.

Səni bit bassa da, içəri girib anana krem götürməlisən. Mən burada gözləyəcəm.

Anton bütün bu sözlərdən tamamilə çaşdı.

Birdən Mollidən yıxılardı. Amma o, qəzəbli idi.

Anton da şübhəsiz qəzəbli idi.

Onlar Flottenheimerin evinin qarşısındakı susuz bulağın yanında dayandılar. Filter çınqılların üstündə uzanıb kərəvizini çeynəyirdi. Flottenheimerin açarı və paltar ipi dəsmallarla birlikdə onun yanında idi. Dəsmallar yerdə idi.

Anton özü Flottenheimerin evinə girib ana üçün kremi özü götürməli idi. Molli daha ona kömək etməyəcəkdi.

- Ancaq qaşınma birdən başladı - Anton dedi. Molli dərhal sözünü kəsdi.

- İndi ora gir - dedi. - Axşam üçün heç nəyimiz yoxdur. Mən burada, fəvvarənin yanında gözləyirəm. Kremi sən götürməlisən.

Molli qollarını çarpazladı. Anton açarla vedrəni götürdü. Evə tərəf getməyə başladı.

O, Mollinin də ona qoşulacağına ümid edirdi. Amma belə olmadı. İndi hər şeyin öhdəsindən tək gəlməli idi. Əgər Molli olmasa, heç bir yol yox idi. Flottenheimerin kremi götürməsə, ana getdikcə daha çox qırı-sacaq, saçları da ağaracadı və qolları atanın pizza xəmiri kimi olacaqdı.

O, bütün bunların qarşısını almalı idi. O, ananın balaca kişisi idi. Həmişə belə deyirdi. Ananın kiçik kişisi.

- Dovşan yenə istəsə, kərəviz var?

Anton evə girmək istəyəndə Molli soruşdu.

Kərəvizi gəmirən Filterə baxdı. Dovşan dediyi Filter idi.

- Çantada yenə var - dedi.

Sonra qapını açıb içəri keçdi.

Onlar gəlməmişdən əvvəl Filter evi qoruyurdu. İndi burada heç kim yox idi. Ev tam sakit idi.

Anton ətrafa baxdı. O, dünən Flottenheimer və Molly ilə burada olanda ev tamam sakit idi. İndi o, tək idi və qaranlıq idi. Amma Mollinin dediyi nə idi? Heç bir vəziyyətdə işığı yandırmamalıdır. Onda Flottenheimer hamısını ekranlarından izləyə biləcəkdə. Əgər oyansa.

Anton divarlara əlini uzatdı, onun təxmin etdiyi yerə pilləkənlər olmalı idi. O, pillələri qalxmağa başladı. Flottenheimerin evi o evdə tək olanda daha çox qorxunc idi. Amma indi o haqda düşünmürdü, o kremi ələ keçirənə qədər getməli idi, vəssalam.

Hələ də sabun iyi gəlirdi. Amma səssizlik idi. Qaranlıq düşdüyü üçün pəncərələrdən dünənki qədər işıq gəlmirdi.

Anton yaşıl qapıya çatdı. Hava elə qaranlıq idi ki, qapının yaşıl olub olmadığını da görə bilmirdi. Amma harada olduğunu təxmin edə bilirdi.

Ətrafda ancaq televizor ekranları idi. Onları da görə bilmirdi. Qaranlıq olduğu üçün nə isə tapmaq çətin idi. Amma ona işığı yandıрмаğa icazə verilməmişdi.

Flottenheimer oyansa, orada dayanmamalı idi. Vedrə və paltar ipi ilə ekranların yanında kremi oğurlamaq üzrə idi.

Anton yavaşca qapını itələyib içəri keçdi. Dünənki kimi sabun iyi gəlirdi. Heç nə görə bilmirdi, amma dünən gördüklərini xatırlamağa çalışdı. Çətin idi. Kaş Mollini əsəbiləşdirməsəydi. Onda burada Molli dayanacaqdı, Anton da aşağıda Filter ilə birlikdə keşiş çəkəcəkdə. Amma çox gec idi.

İndi Anton masaya çırpıldı. Burada, böyük qablar var idi. O, gurultu səsləri eşidirdi.

Çoxlu borular və şlanqlar olmalı idi. Bircə o pərdələri bir az yan tərəfə çəkə bilsəydi, işıq gələrdi. Anton əllərini uzatdı ki, harada olduğunu hiss etsin.

O idi.

Orada!

Orada idi.

Krem şkafı.

O qədər qaranlıq idi ki, kəllə şəklini görə bilmirdi, amma bu lazım da deyildi.

Tez ciblərini axtarıb açarı tapdı.

Onun ürəyi indi daha bərk döyünürdü. Əlləri titrəyərək Flottenheimerin şkafındakı açar deşiyini tapmağa çalışdı.

Əvvəlcə, açar nəyəsə möhkəm dəydi. Sonra nəhayət uğurlu alındı. Açar deşiyə girdi.

Anton şkafı açıb əlini uzatdı. Qəzetdəki şəkildən də kiçik qaymaq qutusu... Amma nəsə səhv idi.

Şkafda qutuların sayı çox idi.

Bəziləri böyük, bəziləri kiçik, bəziləri hündür, bəziləri isə alçaq idi.

Onlardan birini yerə yıxdı. Qaranlıqda nəsə bərkdən cingildədi.

Flottenheimer hələ oyanmamışdı.

Orada bir neçə butulka da var idi. Qaranlıq olduğuna görə, bilmirdi ki, hansını götürməlidir. Məcbur idi ki, hamısını götürsün.

Şkafdakı bütün butulkaları götürdü. Hələ də vedrədən kakao iyi gəlirdi.

Nəhayət, şkafı bağladı. Açarı qoyub getdi. Sonra yavaş-yavaş qaranlığın arasından keçdi. İndi o, sadəcə pəncərəni tapmalı idi ki, aşağıda gözləyən Molliyə paltar ipini atsın. Onlar belə razılaşıbmışdılar.

Əvvəlcə Anton divara dəydi. Qısa müddətlik işığı yandırdı.

Anton yenidən divara əl atdı. Flottenheimer oyansa, televizor ekranlarından ona baxa bilərdi.

O pəncərənin harada olduğunu gördü. İşığı söndürdü. Üçə qədər saydı. Bir.

Gözlərini yumdu.

İki.

Onları bərk sıxdı.

Üç.

İndi o bunu etməli idi. Yenə işığı yandırmaq istədi. Amma alınmadı. Su səsinə bənzər səs eşidildi.

Nazik işıq zolağı göründü. Qalın pərdənin yarığından keçdi. Tez getdi.

Anton gedib pərdəni kənara çəkdi. Pəncərədən çölə baxdı və Molli-ni fəvvarənin kənarında gördü. O, oturmamışdı. O, qaçırdı. Fəvvarə işə düşmüşdü.

Tələsik pəncərəni açdı. Əgər fit çala bilsəydi, indi bunu edərdi. Çalışdı, amma həmişəki kimi

yalnız tüpürcək çıxırdı. Molli onu eşitmədi.

O, hər şeyi yerə tökməyə başladı, dünyanın ən soyuq adamının pal-tarları, dəsmalları bir-bir yerə atılırdı. Bunu televizordakı kovboylardan görmüşdü.

Dişlərini diş çöpü ilə qurdalayan özündənrazı görkəmli kovboy gəlib məhz belə etmişdi.

Televizorda kovboyun kəməndi atı tuturdu. Onun ipi isə fontan heykəlini tutmalmalı idi. Və heykəlin yalnız qolundan tutdu.

Eyni zamanda güclü bir xışıltı eşidildi. Anton qorxdı. Qısa müddət səsin haradan gəldiyini bilmədi. Yalnız bundan sonra səsin gəldiyini duydu. Fit çalan Anton idi. Bəli, Anton!

Ömründə ilk dəfə idi belə ucadan fit çalmışdı. Molli dərhal aşağıdan yuxarı baxıb və onu gördü.

Ona əl yellədi və vedrəni ipə keçirdi. Butulkalar və bankalar yüksək səslə cingildədi. Onlardan biri kiçik idi. Ananı bir gecədə 20 yaşında edə bilərdi.

Sonra vedrə aşağıya doğru sürüşməyə başladı. Anton təsəvvür etdi ki, vedrə bığlı, əlində fırça olan çimən heykələ dəyəndə necə səsi çıxaracaq.

Krççç yoxsa skrççç kimi səslər çıxacaq?

Anton dərhal nə baş verdiyini gördü.

Vedrə heykəlin bir qoluna dəyib onu qırdı. Anton gördü ki, bu, fırça tutduğu qoldur.

Amma bu, sadəcə heykəl deyildi. Bu Walter idi.

Flottenheimerin ulu babası Ditlev. Ditlev Flottenheimer, orada hər ikisi ladin qoxusu olan əl sabunu icad etmişdi və keçəllər üçün şampun hansı ki ailəyə milyonlarla dollar qazandırmışdı. Walter Flottenheimer ulu babasının bir qolunun sındığını görəndə yəqin ki çox da sevinməyəcəkdi.

Anton bu barədə fikirləşməyi dayandırmamış, bütün butulkalar və qutudakı kremlər

Mollinin kakao vedrəsindən fontana töküldü.

Dərhal köpüklənməyə başladı. Dünyanın

ən böyük köpük vannası idi. Flottenheimersin gizli şkafindakı bütün şüşə və qutular bulağına töküldü,

Həmçinin ananın krem qutusu...

Ulu babanın qolu

Anton heç zaman köpük üzərində gəzməyə cəhd etməmişdi. Heç şampunun içində, oradan isə çölə tullanmağa da cəhd göstərməmişdi.

Hal-hazırda, o, buna oxşar bir şey etməyə çalışırdı.

Anton gələndə Walter Flottenheimerin evinin qarşısındakı fəvvarənin suyunun ətrafında köpüklər var idi.

Filter yemir, köpüklərə baxırdı. Quyuğunu yelləyirdi.

- Bu, bizim oynadığınızı düşünür - Molli dedi.

O, artıq tamamilə yaş idi.

- Nə olub? - Anton nəfəsini dərdi.

Molli ağzından sabun köpüyünü sildi.

- Bilmirəm -dedi. - Birdən fəvvarə işə düşdü.

Anton Wolter Flottenheimerin ulu babasının heykəlinin qarşısında havada düz dayanan iri su axınlarına baxdı, indi onun yalnız bir qolu qalmışdı.

Birdən donub qaldı.

- Krem haradadır?

Bunu sən bilməlisən -Molli dedi. - Onu sən götürməli idin.

- Bu vedrədə idi - dedi Anton.

Hər ikisi dünyanın ən böyük konfetini xatırladan, içində sabun və köpük olan fəvvarəyə baxdılar.

- Onda o... suyun içində olmalıdır - Molli dedi.

Ayağa qalxdılar. Flottenheimer fəvvarəsində qutular və butulkalar üzürdü.

- Bütün bunları niyə özünə gətirdin? - Molli dedi.

- Çünki qaranlıq idi. Mən dəqiq heç nə görə bilmədim. Ona görə hamısını götürdüm.

- Ananın kreminin necə olduğunu xatırlayırsınız?

Molli bütün başını köpükün içinə salaraq soruşdu.

- Mavi idi və qapağı var idi - deyə Anton sıçradı.

Amma onun nə dediyini eşidə bilmədi. Onun başı suyun altında idi.

Sonra suyun altına, köpüyün içinə daldı. Əgər o delfin olsa idi, bu çətin olmazdı. Amma o, saçlarını hörən, pendir dükkanı və çoxlu qırıqları olan bir ananın oğlu idi. Buna görə də qulaqlarına su doldu.

Anton nəyisə tutdu.

- Budur - deyə tüpürdü. - Mən tapdım.

Molli yanındakı fəvvarəyə qalxdı. Üz-gözü köpük idi, birtəhər göz-lərini açdı.

- Sadəcə belədir? - məyus halda dedi.

Anton başını tərpedib təmizlənmək üçün özünü silkələdi.

- Bəli - dedi. - Bu o qədər də böyük olmaya bilər, amma bizə lazım olandır.

Kiçik qutunu havaya qaldırdı. Sanki bir kubok tutmuşdu.

- Qırıqlar təhlükəlidir, amma bu işi görmək ondan da təhlükəli idi. Qırıqların hamısını aradan qaldırır. Molli, biz bunu bacardıq, biz kre-mi götürdük.

Anton və Molli bir-birinin əlini çırpıb şappıldatdılar. Hər tərəfdə kö-püklər gözə dəyirdi. Sonra Anton ətrafa baxdı. Köpük və su hələ də ha-vada qalmışdı.

- Bəlkə bütün bunlar əslində mənim günahımdı - sakitcə dedi. - Bəlkə səhv edən mən oldum.

Mən açarı görə bilmədim, sadəcə işığı yandırmaq istədim. Ola bilsin ki, səhv işığı yandırmışam.

Bəlkə də fəvvarədə suyu hərəkətə gətirən açarı burmuşam.

Molli saçından köpük çıxartdı.

- Belə də ola bilər. - dedi.

O, dərhal otların üstündə dayanan Filterə baxdı. Artıq ağzında heç nə yox idi.

- Bir azdan hürəcək - Molli dedi. – Çeynəmək üçün təzə nə var? Bir az kərəviz var?

Anton tələsik fəvvarədən yuxarı qalxaraq, pendir velosipedindəki çantaya doğru qaçdı. Əli ilə içini yoxladı, amma boş idi. Artıq kərəviz yox idi.

- Biz nə edək? - Molli hələ də fəvvarədə dayanaraq dedi. - O, hürməməlidir. Onun xırıltıdan bir şeyi olmalıdır.

Anton çantanı yerə atıb ətrafa baxdı. Hər tərəfində köpük və sabun vardı.

Sonra ağına bir fikir gəldi.

- Heykəl - deyə ucadan qışqırdı. - Heykəlin qolunu ona verərik!

Böyük bir sıçrayışla Anton yenidən Mollinin yanına tullandı.

Bir anlıq yenidən köpükləri ətrafa yaymağa başladı.

Sonra əlini suya salıb oradan nəşə çıxartdı.

Bu o idi.

Mollinin kakao vedərsinin sındırdığı əl idi bu, daşdan idi və əlində fırça tutmuşdu.

Tez onu qaçan Filterin yanına atdı. İt heykəlin qolunu tutub çeynəməyə başladı.

Walter Flottenheimerin ulu babasının qolunu gəmirirdi. Əsas odur ki, hürmürdü.

- Gəl, it Flottenheimeri oyatmamış, evə gedək - Molli fəvvarədən sürünərək dedi.

Eyni zamanda evdə işıqlar yandı. Anton yuxarı baxdı. O, gizli şkafların və sabunların olduğu otağın açıq pəncərəsində qaranlıq bir kölgənin dayandığını gördü.

- Sürün! Tez!- Molli bərkdən qışqırdı və qaçmağa başladı. Flottenheimer yuxudan oyandı.

- Harada idin? - ana soruşdu.

Onlar Pendir evinə gələndə o, mətbəxdə dayanıb paltar yuyurdu.

- Mən indicə Molli ilə şam yeməyi yedim -Anton dedi.

- Elə deyilmi, Molli?

Molli başını tərpətdi. O, Antonun arxasında dayanmışdı.

- Amma sənyaşsan. Bu nədir? Nə baş verib?

Anton Molliyə baxdı. O, hovuzdan balıq tutan birinə bənzəyirdi.

- Birdən yağış yağmağa başladı - dedi.

- Bəli -Molli əks-səda kimi dedi. - Birdən-birə yağış yağmağa başladı.

Ana burnunu Antonun saçına yaxınlaşdırdı.

- Səndən nə iyi gəlir? - dedi. - Sabundur?

Anton aşağı baxdı. Nə cavab verəcəyini bilmirdi. Əlinin arxasında Flottenheimerin balaca krem konservini tuturdu. Bir gecədə ananın bütün qırıqlarını aradan qaldıracaq həmin kremi.

- Bəlkə sabundur - dedi. - Qəribə yağış yağırdı.

- Elədir - Molli dedi. - Köpüklənirdi.

- Demək olar ki, köpük vannası kimi - Anton dedi.

- Bəli, ya da şampun kimi. Birdən biz islandıq.

Ana Anton və Molliyə baxdı. Sonra başını tərpətdi.

- Qəribəsən - dedi. -Düşünürəm ki, sən məni aldadırsan, amma necə oldugunu bilmirəm.

Anton Flottenheimerin kremindən möhkəm yapışdı.

- Qurulanmaq üçün hamama getməliyik -Molli tələsərək dedi.

- Aydınır - dedi ana.

Anton hiss etdi ki, onlar qapını bağlayan kimi Molli axtarmağa başladı.

- O, kremi gördü? - Molli pıçıldadı.

- Xeyr - Anton dedi. - Mən onu gizlətdim.

Hamamda dayandılar və dərhal ananın qutuları olan kiçik şkafları açdılar.

- Oradadır, - Anton qutulardan birini götürərək pıçıldadı. Hər gecə yatmağa gedəndə çəkdiyi kremi deyirəm. İndi bizə Flottenheimerin kremi lazımdır.

O, kremin qapağını açmışdı.

- Ağdır - Molli dedi.

Anton bunu görürdü. Ananın kremi ağ idi.

- Nə olsun? - dedi.

- Flottenheimerin kremi mavidir - Molli dedi. - Bu, onun həmin krem olmadığını dərhal anlayacaq.

Anton başını tərpətdi.

- O, fərqi varmı deyəcək - dedi. - Anam həmişə üzünə krem sürəndə gözlərini bağlayır. O ağ və ya mavi olduğunu heç vaxt bilməyəcək.

- Ağıllı - dedi Molli.

Anton bir ovuc Flottenheimerin kremi götürdü və ananın ağ kreminin üstünə qoydu. Sonra ehtiyatla qapağı bağladılar. Ananın kremi artıq ağ deyildi. Tamamilə mavi idi.

- Beləliklə - Anton dedi. - İndi biz onun yatmağa getməsinə gözləməliyik.

Yenidən hamamdan çıxanda ana qab-qacağı yuyub qurtarmışdı. Yorulmuşdu. Mağazada yorucu bir gün keçirmişdi.

- Yatmalıyam.

Anton və Molli bir-birinə baxdılar. Belə olmağı yaxşı deyildi.

- Mən də tez evə getməliyəm - Molli dedi - Gec olduğunun indi fərqi varmı.

Ana artıq vanna otağına getmişdi. Nə etdiyini eşitmək üçün qapıya getdilər. İndi o, suyu açdı. Dişlərini fırçalayırdı. Sonra suyu bağladı.

Anton qulağını qapıya daha da yaxınlaşdırdı. Ana öz şkaflını açmışdı. Bir azdan kreminin qapağını açıb gözlərini bağlayacaqdı.

Gecə keçib səhər açılanda hər şey fərqli olacaqdı. Ana qırışmaq istəmirdi. O, artıq qocalmayacaqdı, kişilər onun ardınca fit çalacaqdı və qolu tamamilə nazik olacaqdı.

Bir anda qapı açıldı. Ana krem çəkmişdi. Onun üzünün hər tərəfi parlayırdı. Ananın bütün üzündə Flottenheimerin kremi var idi. O parıldaırdı və tamamilə yağlı görünürdü.

- Getməmişdən əvvəl vanna otağına dəyməliyəm - Molli dedi.

- Bəli, həmişə belə edirsən, - Anton ona gözünü zilləyib dedi.

Amma bir az sonra hamamdan çıxanda nəyinsə tamamilə səhv olduğunu görürdü. Molli tamam solğun idi.

- Haqqında oxuduğun qəzet səhifəsi hələ də qalır?

- Flottenheimer kremi? - dedi.

- Onun və itin şəkli olan? - Anton sakitcə soruşdu

Molli sadəcə başını tərpətdi.

- Onun və itin şəkli olan - dedi.

- Bəli... Anton dedi. Niyə?

- Çünki mən sənə cırdığın qəzeti indicə tapdım.

Molli atanın qəzetlərindən birini mətbəx masasına qoydu.

O, hamamda oxuduğu şey idi. Anton Cibindən Flottenheimerin olduğu tərəfi tutdu. Kağız bütün yaş idi və şampun iyi verirdi, amma oxunurdu.

Bir gecədə cavanlaşın.

- Səhifələri bir yerə yığmağa çalış - Molli dedi. - Mən düşünürəm, çatışmayan sətirləri tapaq.

Diqqətlə Anton yaş tərəfi qəzetə qoydu. Tam uyğun idi.

- Nə dediyimi görürsən? Qəzetdə nəşə çatışmırdı. Sən səhifəni səhv bucaq altında cırmısan.

Molli oxumağa başladı:

- Kremi bitirməzdən əvvəl düzəltməli olduğum bir neçə kiçik şey var. Məsələn, mənim kiçik bir problemim var ki...

O, Antona baxdı. Çatışmayan şey budur: məsələn, insan kremi istifadə edərkən mavi rəngə boyanır.

Anton özündə üşütmə hiss etdi.

- İnsanları maviləşdirmək nə deməkdir?

Molli ciddi şəkildə ona baxdı.

- Məncə, o, insanların maviləşdiyini düşünür.

İndi Anton tamamilə çaşqın idi. Ana yatmağa gedirdi.

O, təzəcə üzünə krem sürtmüşdü. Amma o sabah qırıqsız oyanmayacaqdı. Mavi rəngə boyanacaqdı.

Yataq otağının içindən:

- Gecəniz xeyrə qalsın - deyə ana qışqırdı.

Anton ah çəkdi.

- Gecən xeyrə, ana.

Mavi ana

Anton yuxudan qışqırığa oyandı.

Anasının başmaqlarının səsinə eşidəndə, hər şeyi başa düşdü.

O, başıhovlu gəlirdi.

Elə bu vaxt ana onun otağına girdi.

Anton anasını görəndə heyranə gəldi. Tez gözlərini yumdu. Sonra yavaş-yavaş gözünü açdı.

Ananın üzü mavi idi.

- Mən yuxuda olanda dəhşətli şey oldu - ana dedi.

Onun səsi çox qərribə gəlirdi. O, bərkdən danışır, sözləri üyüdüb töküürdü.

- Səhər güzgüyə baxanda gördüm ki, bu haldayam.

Anton ona baxdı. Heç vaxt mavi insan görməmişdi. İnsan mavi olanda qəribə görünür.

- Bəlkə də xəstələnmişən? – Anton dedi. –

Ana başını yellətdi.

- Mən həmişəki kimi yatmışam. Nə ağzına gələni danışırısan? Görmürsən mavi olmuşam?

- Bir az - Anton dedi.

Amma lənətə gəlsin, mən bu halda, gömgöy üzlə ətrafda dolaşa bilmərəm axı.

Ana əsəbləşdi.

Bu vaxt mağazadan zəng gəldi. Müştərilər idi.

- Yox, indi yox, - ana dedi. - Mən belə aşağı düşə bilmərəm. Üzüm mavi rəngdə ola-ola pendir sata bilmərəm.

Anton ananın haqlı olduğunu düşünürdü. Mavi üz və qırmızı saçlar yaxşı görünmürdü.

İndi mağazadan kimsə zəng vururdu.

- Salam. Burada kimsə varmı?

Deyəsən, Anton səsi tanıyırdı. Bu, kişi idi. Səsi yorğun gəlirdi. Anton qorxudan yerində dondu.

Walter Flottenheimer.

Ana yorğun halda:

- İndi gəlirəm, - deyib mağazaya düşdü.

Anton cəld çarpayıdan sıçrayıb onun arxasınca getdi. O, anasının Flottenheimer ilə nə haqda danışdığını eşitmək üçün pilləkənin başında oturdu.

- Bu, oğurluqdur - Flottenheimer dedi.

Anton hər şeyi eşitmək üçün sakit oturdu.

- Oğrular mənim sabun laboratoriyamdam xüsusi krem oğurlayıblar - deyə Flottenheimer davam etdi.

- Ancaq bura polis bölməsi deyil - ana dedi. -Gördüyünüz kimi pendir satıram.

- Bilirəm. Amma mən güclü fit səsinə oyandım. Nə baş verdiyini görmək üçün çarpayıdan sıçradım. Mən çıxanda fəvvarənin içində köpüklər var idi. Filter ulu babamın heykəlinin qolunu gəmirirdi. Oğrular isə qaçanda bir şeyi unudublar.

Anton alt dodağını dişlədi. Flottenheimer nə edəcəkdi? Nəyi unudular?

- Mən bu çantanı fəvvarənin yanından tapdım. O, buradan gəlib. - Flottenheimer dedi. - Üstündə Pendir evi yazılıb.

Anton donub qaldı. Bir az qabağa əyiləndə Filterin pendir dükanının döşəməsində uzandığını gördü. O,

anarı vəFlottenheimeri görə bilmədi. Amma indi nəyinsə cingildədiyini eşidirdi.

İçində paltar ipi və kərəviz olan çanta. Kərəvizi dünən gecə qaçanda unutmuşdular. İndi onuFlottenheimer tapmışdı.

- Bəli, bizim çantamızdandır - ana dedi.

- Ötən gün iki uşaq yanıma gəlmişdi. Ağıma gəldi ki, onlarla əlaqəsi ola bilər. Sabun və kremlə çox maraqlandılar. Adları Anton və Molli idi.

- Bu mənim Antonum ola bilməz - ana dedi. - O sabunla maraqlanmır.

Ancaq birdən qışqırdı:

- Anton!Aşağı düş.

Başqa çarə yox idi. Pilləkənlər indi çox uzun gəlirdi.

- Cənab Flottenheimerin nədanışdığını bilirsən? - O aşağı enəndə ana soruşdu.

Flottenheimer çiçəkli köynəyi və böyük eynəkləri ilə mağazanın ortasında dayanmışdı. Filter onun yanında idi. Döşəmədə oturub ayaqlarını qaşıyırdı.

- Krem oğurlamağa getmisən?

- Biz sadəcə borc götürməli olduq – dedi Anton, amma çatdırıb qaytarmadıq.

Bu zaman Ata qapıdan içəri girdi. O, ananın qışqırığını eşidib nə baş verdiyini görmək istəmişdi. Ata pıştaxtanın arxasında ananı görən kimi donub qaldı.

- Dayan - dedi. - Sən yaxşısan? Tamamilə mavi rəngdəsən.

- Bilmirəm nə olub - ana dedi. – Oyandım ki, beləyəm. İndi cənab Flotten bura gəlib Antonun oğru olduğunu deyir.

- Mən bilirəm sənin başına nə gəlib - deyə Flottenheimer onun sözünü kəsdi.

Hamı ona baxdı. Hətta Filter də bir anlıq dayandırdı.

Sonra Flottenheimer kremin hekayəsini danışmağa başladı. Dedi ki, krem bir gecədə necə insanların qırıqlarını açır, onları cavanlaşdırır. İxtirası ilə necə milyonlar qazanacağından danışdı. O, demək olar ki, hər zaman sayanda gözlərini yumurdu.

- Problem sadəcə kremin işə yaramamasıdır - Flottenheimer dedi. - Krem cavanlaşdırmır, sadəcə adamı mavi rəngə boyayır.

- Deməli, doğru ixtira deyil - ata dedi.

- Mən də çox pis ixtiraçıyam - Flottenheimer ah çəkdi. - Əslində bütün ailənin ən pis ixtiraçısıyam. Mənim ulu babam keçəllər üçün ladin iyi verən sabun və şampun icad etdi. Mənim babam qırmızı saçlar üçün nəmləndirici krem icad edib. Atam isə limon ətirli çiylək dadı verən tərəş köpüyü icad edib.

Amma mən... Mən heç nə icad etməmişəm.

Flottenheimer kədərli görünürdü. Ana əlini onun çiyinə qoydu.

- Ancaq sən də yaxşısan - ana dedi.

- Özüm sənin haqqında qəzetdə oxudum. Sən krem kralısan.

- Mən insanların istifadə edə biləcəyi və pul qazana biləcəyim bir şey icad etməmişəm. Əvvəllər ailəmizdə qulluqçular və çoxlu pulumuz var idi, amma indi corablarım dəşikdir, fontanım susuz.

- Bunları eşitdiyimə görə üzr istəyirəm - ana dedi. Anton hələ də onun maviliyinə öyrəşməmişdi.

- Vaxt var idi ki, sabun sadəcə sabun idi - Flottenheimer birdən dedi.

İlk dəfə idi ki, o, danışarkən gözlərini yummadı. O, çətinliklə gözlərini qırpırdı.

- O vaxtlar insanlar kirli əllərini yumaq üçün sabundan istifadə edirdilər. Sadəcə təmiz olmaq üçün

- Amma qəfildən insanlar hamısı qəşəng iylənəcək və qadınların daha üzündə qırışlar əmələ gəlməyəcək. Onda onlar üçün gündüz ətri başqa, gecə ətri başqa olacaq, qolları və ayaqları üçün ayrıca kremlər olacaq. Mən düzü bu dəyişikliklərin hamısının necə baş verəcəyini bilmirəm.

- Ancaq qırışların təhlükəli olduğu üçün - Anton yüksək səsle qışqırdı.

- Qırışlar tam təhlükəli deyil -dedi. – Qırış sadəcə qırışdır.

- Xeyr, atam özü deyir ki, qırışlar xanımlar üçün çox təhlükəlidir. Doğru deyilmi? Xanımlar həmişə 20 yaşında olmağa üstünlük verir. Buna görə də anam mavi oldu.

Anam iynə vurdursa, başı gicəllənər. Biz xiyar halqaları düzəltдик, amma o xiyar ilə görmürdü. Gül kələmi papağını isə istəmədi. Sonra kakao vedrəsi onun yerinə dünyanın ən soyuq adamının üstünə dağıldı.

...

Anton bir anlıq dayandı.

- Mən indi dediklərinin çoxunu başa düşə bilmirəm, ana - o dedi.

- Bütün bunlar ona görə idi ki, sənin cadugər kimi qırıqların olmasın. Biz bütün bunları ona görə etdik. Amma sonra Flottenheimer fəvvarəsini yandırmağa başladım. Çünki heç nə görə bilmirdim. Sonra üstümüzdə sabun köpüyü gəldi və birdən ulu babasının qolunu sındırdıq. Çünki kərəviz bitmişdi. Ona görə də, Filterə heykəlin qolunu verdik. Və nəhayət kremi əldə etdik, amma səhifəni yarımçıq cırmışdım.

- Ancaq yəqin ki, sırf qırıqların olduğu üçün cadugər olmursan da, eləmi?

- Nə danışırısan? Qırıqlar heç nə etmir..

- Mən sənə ananın qırıqlarını sevirəm, – Ata sözünü kəsdi. Və mən donuz əti ilə laber hesab edirəm.

İndi Anton çaşqın idi.

- Çünki sizin kimi iri, kök kişilər daha çox belə xanımlardan xoşlanırlar? – yavaşca dedi.

Ata gülümsədi.

- Belə bir şey. Mənə elə gəlir ki, bəzi xanımlar pendir kimi yaşlandıqda daha yaxşı olur.

Anton başa düşmədi ki, ata niyə birdən pendir haqqında danışmağa başladı. Amma ana bunu başa düşdü. O gülümsədi.

Atam qollarını onun belinə dolmuşdu.

- Ancaq indi mən çox maviyəm - dedi.

- Çox mavi - ata dedi.

- Vaxt çatdıqca, bu çəkilib gedir - Flottenheimer dedi.

- Ancaq bu sənə yaraşır - ata dedi. - Sən indiyə qədər gördüyüm ən gözəl mavi qadınsan.

- Əminəm - ana gülümsəyərək dedi. - Flottenheimer kremi götürsün. Buna ehtiyacım yoxdur.

Eyni zamanda Antona baxdı.

- Son günlər qəribə şeylər baş verib - dedi. - Krem kralları, xiyar maskaları, kakao vannası, gül kələm papaqları...

- Sənin Cadugər kimi görünməməyin üçün... - Anton dedi.

Ana çaşqın görünürdü.

- Sən hələ də cadugərlərdən danışsan...

Birdən üzü çox qəribə göründü və qollarını, üzünü atanın pizzası kimi tərpətdi.

- Sadəcə sən qocalmamalı idin.

- Qoca? - ana güldü - Bu, illər sonra olacaq. Bunun çarəsi yoxdur.

- Sadəcə illər sonra gəldiyi üçün? - Anton dedi.

Ana gülümsədi.

- Bəli, belə bir şey. Amma əslində qocalmaq o qədər də təhlükəli deyil.

Ana yenidən üzünü sıxdı ki, hər yerində qırıqlar və zolaqlar olsun. Alnında, gözlərində, hər yerində.

- Bu qırıqlar göstərir ki, mənim artıq 20 yaşım yoxdur. Amma kimin vecinədir?

Anton şəkildəki qara saçlı yad qadını düşündü. Kişilər ana üçün fit çalırdı.

- Bəs Cadugər kimi görünməyəcəksən? - Anton soruşdu. - Buna görə də biz Flottenheimerin kremindən istifadə etməli olduq. Ana başını tərpətdi və əlini Antonun saçlarında gəzdirdi.

- Necə görünəcəyimi bilmirəm. Amma bil ki, mən nə olursa olsun, həmişə sənin anan olacağam və biz həmişə burada Ostehusetdə olacağıq. Qırıqlarımın olması və qollarımın pizza xəmirinə bənzəməsi önəmli deyil.

- Yəqin ki, bu, xanımların pendirə bənzəməsindəndir -Anton. Yaşlandıqca daha gözəl olurlar. -ata düz deyir.

- O çox şey deyir - deyə ana ataya baxaraq güldü.

- Sadəcə, səndən o qədər pis iyi gəlmir - Anton dedi.

- Ümid edirəm ki, yox - ana dedi.

- Və sən də zirə ilə dolu deyilsən.

Ana başını tərpətdi. Sonra yenə əlini Antonun saçlarında gəzdirdi. O, həqiqətən də indi bir az pendir iyi hiss edirdi. Onun çoxlu xırda qırıqları da var idi, xüsusən də gözlərinin yanında, amma yəqin ki, daha çox gülümsədiyi üçün idi. Ana əslində xoşbəxt görünürdü. Anton düşündü. O, mavi olsa da. Yuxuda olanda cavanlaşmamışdı.

- Əgər bu qədər tez qaçıb kremi götürməsən, Anton? Sonra bu kiçik birə maqniti evəgələ bilər.

Anton Filterə baxdı.

Birə maqniti? O bunu belə adlandırmışdı?

Birdən Anton hər şeyi başa düşdü. Az qalmışdı ki, gülsün. Bu, həqiqətən axmaqlıq idi. O nə isə demək istədi, amma ana bunu başa düşməyəcəkdi.

Onun nə danışdığını yalnız Molli başa düşəcəkdi. O çətinliklə gözləyə bildi.

Dünyanın ən gözəl xanımı

Anton təhlükəli evin yanında pendir velosipedinin əyləcini sıxdı. Onun bu gün qarnı ağrımır.

Molli ilə birlikdə bağa baxdı. Orada dəsmallar və pal-tar ipləri yox idi. Həm dəsakitlik idi. Asqırıq səsi gəlmirdi.

Qəfildən su səsinə bənzər səs eşidildi. Bağın darvazasını açdılar. Həmişəki kimi cırıltı səsi gəldi. Qapıya çatan kimi dünyanın ən soyuq adamını gördülər qaxacla dönüb dayandılar.

Artıq onu görmüşdülər və yerlərindən tərpənə bilmirdilər.

O, bağçanı ortasında əyninə böyük, zolaqlı üzmə şalvarında idi. Şalvar göbəyinin üstünü də örtürdü. O, duş qəbul edirdi. Yanındakı pilləkəndə isə cadugər əlində su çanağı ilə dayanmışdı. Amma bu adi bir çimmə deyildi.

Dünyanın ən soyuq insanı kakao vannası qəbul edirdi.

- Yaxşı. Uşaqlar pendir gətirib - Cadugər nərdivandan aşağı düşərək dedi. – Qoy pul götürüm.

Cadugər təhlükəli evdə gözdən itdi. Bu dəfə o qədər də qorxulu görünmürdü.

- O, gözəl deyilmi? - dünyanın ən soyuq adamı söylədi. - Dünyanın ən gözəl qadını, həm də pilləkənləri çıxmağı yaxşı bacarır.

Anton hara baxacağını bilmirdi. Dünyanın ən gözəl qadını. Haqqında danışdığı Cadugər idi?

- O, mənə kakao vannası hazırlamağa kömək edəndə şirin olur.

Pendir evində olan hadisədən sonra bir dəfə də olsun asqırmamışam. Bu fantastik ixtiradır.

Anton və Molli yolda gülüşdülər. Hər ikisinin ağzı lakrislə dolu idi. Bu gün onları tüpürmədilər.

- Bunu eşitdinmi? - Onun xoşuna gəlir, baxmayaraq ki o cadugər kimi görünür -Anton dedi.

- Doris?

- Bəli, Doris - Anton dedi.

Hər şey çox qəribə idi. Əvvəlcə o cadugər idi, sonra Doris oldu və indi məlum oldu ki, o bəlkə də dünyanın ən gözəl xanıdır.

- Ola bilsin ki, bu, atanın başına gələnlərlə bağlı idi - dedi. - Xanımlar və pendirlər bir az köhnə olanda yaxşı olur.

- Və o gündən bəri, ümumiyyətlə, soyuqdəymə keçirməyib - Molli dedi.

- Bəlkə Misir kakao vannaları sadəcə heyvətamiz ixtiradır - Anton dedi.

Öz zavodumuzu yaradıb milyonlar qazana bilərik - Molli təklif etdi.

- Ya da nə isə icad etmək istəyən, zavodları olan birinə bu ixtira haqqında danışa bilərik. - Anton dedi.

- Xüsusi birini düşünürsən?

- Bəlkə də - Anton dedi. - Krem götürdüyünüz üçün təşəkkür edək.

Sonra gizlicə gülümsədi.

- Yeri gəlmişkən, sənə bir şey deməliyəm. Dünən biz bayırda olanda qaşınmanın nə olduğunu öyrəndim.

Molli pendirli velosipeddə ona yorğun baxdı.

- İndi yenidən başlamırsan - dedi. - Hələ də düşünürsən ki, qızılca xəstəliyinə tutulmusan?

Anton başını tərpətdi və gülümsədi.

- Bu bit deyildi - dedi. - Sadəcə it birələri idi. Flottenheimerin Filter adlı itində birə var. Bu buna görə də yatanda, yemək yeyəndə daim qaşınırdı.

Molli uzun müddət Antona baxdı. Sonra başını tərpətdi.

- İt birələri insanın üstündə yaşaya bilməz.

Bunu özüm oxumuşam. Anton susdu.

- Bəs onda qaşınma nə idi?

Molli çiyinlərini çəkdi.

- Bəlkə hər halda bit tapmısan. Gərək unutmayasan ki, qızlar da qırıqlar kimi təhlükəlidir.

Sonra o güldü. Anton onun nə olduğunu tam olaraq bilmirdi, amma yenə də güldü, bu kifayət qədər yaxşı idi. Həqiqətən bu gözəl idi. Əsas odu əyləncəli idi.

- Roger - dedi və ucadan fit çaldı. Roger.